

ကျွန်း နက်ကြွယ်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိကွဲရေး နှိုအရေး
 တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိကွဲရေး နှိုအရေး
 အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး နှိုအရေး

ရွှေသမင်

စာပေမှ စီစဉ်တင်သက်သည်

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ▲ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ▲ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နောင်ယုက် ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ▲ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နောင်ယုက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ▲ ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချမှန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ▲ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဝါရာဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ▲ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံး ညီညွတ်ရေး။
- ▲ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ▲ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီပွဲဖြိုးသော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ▲ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ပွဲဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ▲ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ▲ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ပွဲဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ▲ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်၏ တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ▲ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်မားရေး။
- ▲ အမျိုးဂုဏ်၊ တတိဂုဏ် ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမှီပေး ရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ▲ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ▲ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာ ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

ကိုဗိုက်

နုနီကြွေကီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၁၄၂၅၀၆၁၁
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်	-	၅၀၁၄၀၁၀၆၁၁
အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
	-	၂၀၀၇-ခုနှစ် မေလ
အုပ်စု	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀/
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြိ-၀၃၇၆၉)
		ရွှေသမင်စာပေ
		၃၇/၄၄-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်
		မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
အတွင်း/အပုံး ပုံနှိပ်သူ	-	ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြူ (မြိ-၀၈၁၀၈)
		မိုးကောင်းကင်အော့(၆)ဆက်
		အမှတ်(၁၂၀)၊ ၃၈/လမ်းအောက်
		ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

မဟူရာကြီးဝိုင်းအတွင်းရှိ သစ်တောဘိုတဲသို့ ကျွန်တော်
ဇာကန်နည်မှာ ကနေ့ပါဆိုလျှင် သုံးရက်မြောက် ရှိပြီ ဖြစ်၏။

ယခုလို နေ့လယ်ခင်းတွင် ဘိုတဲအတွင်း ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်း ရှိလေ၏။ ယင်းဘိုတဲသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း
သည်လည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဝန်ထောက်လေး မျိုးဝင်း ဖိတ်ခေါ်
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ကို... လင်းမြင့်လှိုင်ကို ခေါ်ပြီး လာခဲ့ပါလားဗျာ၊
ဇာကန် ကြီးဝိုင်းထဲမယ် ပြောင်တွေ တအားပေါ့ပဲဗျ။ ကျွန်တော်
ဇာကန်မယ် ပြောင်ပစ်ထွက်ကြတာပေါ့”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ဆင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို
မြင်လိုက်၏။

“အေးဗျာ... လိုက်ချင်ပါတယ်၊ နို့ပေမင်းလို့ ချချက်ခြင်း
ထဲသို့တော့ ဖြစ်မယ်မထင်ပေဘူးဗျ။ သည်လိုလုပ်... ကိုယ့်ကို
မိမိတို့ အလျင်လိုက်သွားနှင့်၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်”

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် မျိုးဝင်း အင်းစိန် သစ်တောရုံးသို့ ရိက္ခာလာအထုတ်တွင် လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မဟူရာကြီးဝိုင်းသို့ ရောက်သည်တွင် မျိုးဝင်းတို့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေစဉ် ရက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဘိုတဲတွင် တစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“လင်းမြင့်လှိုင် ရောက်လာလေမှ ပြောင်ပစ် ထွက်ကြတာ ပေါ့”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဘိုတဲမှာပင်နေပြီး စာရေး စာဖတ် လုပ်နေခြင်းဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စောင့်ရင်း အချိန်ဖြန်းခဲ့ လေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စာဖတ်ခြင်းထက် စာရေးခြင်း အလုပ်ကို ပိုလုပ်ဖြစ်ခဲ့တော့၏။

ဘိုတဲနှင့် ဘိုတဲပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကို ပြောရပေ ဦးမည်။ ဘိုတဲသည် ကျွန်းသစ်လုံးကြီးများဖြင့် တိုင်ထူ ဆောက် ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အမိုးသွပ်တို့သည် ဟောင်းနွမ်း မေးမြည့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အမိုးကို ဆေးနီများသုတ်ထားခြင်းကြောင့် တော်ရုံ မိုးဆိုလျှင် မိုးယိုခြင်း မရှိလောက်ချေ။ ပျဉ်ခင်း ပျဉ်ကာဖြစ်၏။ တံခါးရွက်တို့သည် အစုံမရှိကြချေ။ တစ်အိမ်လုံး ကျွန်ုပ်ဖြင့်သာလျှင် ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။

“အင်္ဂလိပ်လုံကံထက်က ဘိုတဲပျံ”

မျိုးဝင်း ပြော၏။ တစ်ခေါင်းလုံး ရေနံချေးများ သုတ်ထားလေ ခြင်းကြောင့် အိမ်မည်းကြီးလို ဖြစ်နေ၏။

“ကျွန်တော်တို့တွေ တစ်နှစ်တစ်ခါ သည်ဘိုတဲကို ရောက် ကြတယ်၊ နို့ကြောင့်လည်း ပြုပြုပြင်ပြင် လုပ်ထားရသမို့ ခုလို နေထိုင်လို့ ရတာပေါ့”

ဘိုတဲ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်မတော့ အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း သစ်ပင် ကြီးငယ်တို့ ရှိချေ၏။ ဘိုတဲပတ်ဝန်းကျင် ဆယ်ပေ ဝန်းကျင်တွင် သာလျှင် ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဘိုတဲတွင် ကျွန်တော်ရယ်၊ မျိုးဝင်းရယ်၊ တောအုပ်များ ဖြစ်ကြသည့် ဦးအောင်ဆန်း၊ ဦးကျော်သိန်း၊ ဦးမောင်ကြွယ်နှင့် စောစံကြိုင်တို့သာလျှင် နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ကျန်တောခေါင်း တောအုပ်နှင့် လုပ်သားများသည် ဘိုတဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချောင်းကလေးတွင်း တဲထိုးနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ယခုလို နေလယ်ခင်းမျိုးတွင် ဘိုတဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရခြင်း ဖြစ်၏။

ဘိုတဲရှေ့ဘက်တွင်မတော့ လွန်မင်းစွာ ထူထပ်သော ချုံပုပ် နွယ်ပင်များ ရှိချေ၏။ ထိုချုံပုပ်နွယ်များကြားမှ ထိုးထိုး ထောင် ထောင် ထွက်နေသော သစ်ပုပ်ပင်ကြီး တစ်ပင်သည် ကျွန်တော့် အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးအရာပင် ဖြစ်၏။

ညဘက်ဆိုလျှင် ထိုသစ်ပုပ်ပင်ကြီး ထိပ်များကိုင်းတက် များတွင် ငှက်ကောင်များ၊ အိပ်တန်းပြုကြ၏။

ငှက်ကောင်များဆိုသည်ညဉ့်အခါ မှောင်မည်းမည်း လ၊ရောင် အောက်တွင် ရေးရေးမြင်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ငှက်ကောင်လေးများ ထောင့်ဖြင့် မဟုတ်။ အတော်အတန်ကြီးသော ငှက်များဖြစ်၏။

‘အောင်လောင်းငှက်’ လို့လည်း ပြော၏။

သိန်းငှက်ကောင်လို့လည်း ပြော၏။

‘လင်းတံ’ မဟုတ်တာတော့ သေချာ၏။

ထိုအပင်အောက်ခြေတွင်ရှိ ချုံပုပ်နွယ်ပင် ထူထူများ ကြားမှ ထည်း ညဉ့်အခါတွင် မြေတွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာတတ်၏။

သစ်ရွက်ခြောက်တို့ကို နင်းလျှောက်သွားသည့် ခြေသံ
မျိုးကိုလည်း ကြားရ၏။

နေအခါတွင်မကတော့ ထိုချုံပုတ်နွယ်ပင်ကြားမှ မြေဝပ်
တံတို့ တောင်ပံခတ် လန့်ပျပ် ပျံ့သွားကြသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။
တောအုပ်ကျော်သိန်း တစ်ယောက် ထိုအပင်ပေါ်မှ မျှောက်
ဆစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရလေ၏။

လင်းရှူးကောင်သည်လည်း ထိုအပင်ကိုင်းပေါ် ရောက်လာ
တတ်၏။ ရှဉ့်ငပေါများဆိုလျှင် နေ့နေ့ညည ကိုင်း တစ်ကိုင်းမှ
သည် တစ်ကိုင်း ပြေးလွှား ခုန်ကူးကြ၏။ ထိုသစ်ပုပ်ပင်ကြီးသည်
ကျေးငှက်သတ္တဝါတို့ မှီတင်းနေထိုင်ရာ နေရာကြီး ဖြစ်ချိမ့်မည်။

သို့ကြောင့်...

“ကိုကျော်သိန်း... နောက်ဆိုလျှင် ခင်ဗျား အဲဒီ သစ်ပုပ်
ပင်ကြီးပေါ်က တိရစ္ဆာန်ကောင်တွေကို ပစ်ခတ်ခြင်း မလုပ်ပါနဲ့ဗျား
ခင်ဗျား အမဲ ပစ်ထွက်လိုလျှင် တခြားတစ်နေရာမှာ သွားရှာ
ပစ်ချေဗျာ”

သို့ဆိုသလို မျိုးဝင်းက ပာနဲ့တားလေ၏။

ကနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် စာရေးနေရင်း ထိုသစ်ပုပ်ပင်
ကြီးဘက် စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ စာရေးသည် ဆိုလို့ ကျွန်တော်
သည် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးဖြင့် ဝရံတာဘက်ထွက်
ထိုင်ရေးခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်လည်း ထိုသစ်ပုပ်ပင်ကြီးကို
ဟင်းလင်းမြင်နေရခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ထိုသစ်ပုပ်ပင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေ
ရင်းမှ မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာလေ၏။

လွန်မင်းစွာ အိပ်ချင်လာချေပြီ ဖြစ်၏။

သို့ရှိစဉ်...

“ဟာ...”

မှေးစင်းကျလာသည့် ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများသည်
ခိုင်းစက် ပြူးကျယ်လာရလေ၏။ ဘယ်တွက်မှု မယုံနိုင်လောက်
သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်များ အမြင်မှား၊ အထင်မှားလေခြင်းများလေ
သား မသိချေ။

ကျွန်တော့်အမြင်တွင် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးနှင့် ချုံပုပ်ပင်များသည်
ဘိုက်အိုတိုက်ဆွေးကြီး တစ်ခုသဏ္ဌာန် ဖြစ်သွားတော့၏။

သို့ကြောင့် မျက်လုံးကို ပွတ်သပ် ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ပြောင်းလဲမသွားသော မြင်ကွင်းသာလျှင် မြင်နေရခြင်း
ဖြစ်၏။ ‘ငါ အိပ်ချင်မှူးတူး မြင်နေလို့များလား တွက်ကာ နေရာမှ
ထ၍ နောက်ဖေး ရေကပြင်တွင်ရှိသည့် အိုးတစ်လုံးအတွင်းမှ
ရေကို ခပ်၍ မျက်နှာသစ်လိုက်၏။

လန်းဆန်းလာသည်။ မျက်လုံးတွေ ကြည်လင်လာသည်။
စောစောက မှေးစင်းလာသော မျက်လုံးတွေကြောင့် ထင်ယောင်
နိုးတဝါးဖြစ်မိခြင်းလို့ တွက်လိုက်မိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝရံတာသို့
ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

“ဟင်”

ကျွန်တော် အမြင်မှားပါချေ။

တိုက်အို တိုက်ဆွေးကြီးသာလျှင် မြင်နေရ၏။ သို့ကြောင့်
ကျွန်တော်သည် ဝရံတာအစပ်သို့သွားကာ ထိုတိုက်အို တိုက်ဆွေး
ကြီးသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

“ဒန်း”

“ဒန်း”

“ချလွမ်း”

“ချလွမ်း”

“ဒန်း”

အလိုလေးများ လေပြင်းပြင်း လေတစ်ချက် တိုက်ခတ် လာခြင်းကြောင့် ထိုတိုက်အို တိုက်ဆွေးတွင်းရှိ တံခါးရွက် (မှန်များ တပ်ထား၏)သည် လေပြင်းကြောင့် ပိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက် ဖြစ်နေ သလို တံခါးမှန်များ ကျကွဲကုန်တော့၏။

သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် အမြင်မမှားနိုင်။

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် တံခါးရွက်တို့၏ ပတ္တာမြည်သံ တို့ပင်လျှင် နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားနေရတော့၏။

သို့ရှိစဉ်-

“ဟင်”

အသက်အားဖြင့် ၇၀ ကျော်ခန့် ရှိမည့် သျှောင်ဆံထုံးနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထိုတိုက်အိုအိမ်ပျက်အတွင်း သုတ်သုတ် ပျာပျာ အမူအရာဖြင့် ဝင်သွား၏။

“အလိုလေးများ”

ထိုအဘိုးကြီးနောက်ဘက် အတော်လှမ်းလှမ်းမှာ မိန်းမပျို တစ်ယောက်သည်လည်း သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အဘိုးကြီးနောက် လိုက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ပြန်သဖြင့် လွန်မီစွာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားရလေ၏။

ကျွန်တော် အိပ်မက်များ မက်နေလေခြင်းများလေလား။

မယုံနိုင်စရာပါကလား။ သို့ပေမည် ထင်းထင်းကြီး ပြင်နေ သိနေတော့လည်း လက်ခံရမလိုပင်။

“အား”

အလိုလေးများ အိမ်အိုဟောင်းကြီးတွင်းမှ မိန်းမပျို၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခင် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထ.သွားရလေ၏။ သို့အော်သံသည် ဘစ်ချက်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ထပ်မံ၍ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လို့ သွားပြန်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုအိမ်အိုကြီးရှိရာသို့ နားကိုစွင့် ဦးစိုက်ကြည့်နေ၏။

အလိုလေးများ ထိုအိမ်အိုကြီးအတွင်းမှ ဆူညံသော အသံ များလေလား ကျွန်တော် နားစွင့်ကြည့်နေရ၏။

ကျွန်တော်လည်း နားစွင့်ကြည့်နေရုံဖြင့် အားမရလေသည် ကြောင့် သေနတ်ကိုယူ၍ ဘိုတ်ပေါ်မှ ကပျာကသီ ဆင်းလိုက် လေ၏။ ဘိုတ်အောက်ခြေ လှေခါးသို့ ရောက်သည်တွင် ဘိုတ်ရှေ့ ဩးနေသောလမ်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြေးလွှားသွားသံကြောင့် ကြည့် လိုက်၏။

“ဟာ”

အဘိုးအိုနှင့် မိန်းမပျို ပြေးလွှားသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ဘိုတ်ပေါ်မှဆင်း၍ အိမ်အိုကြီးထဲ လာလေသည် တို့ သိလေခြင်းကြောင့်သို့ ထွက်ပြေးသွားခြင်းများလေလား... သို့တည်းမဟုတ် ထိုအိမ်အိုကြီးအတွင်း ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေလေ ခြင်းကြောင့် ပြေးထွက်သွားကြလေခြင်းများလား မသိနိုင်ချေ။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပြေးထွက်သွားသော အဘိုးအို နှင့် မိန်းမပျိုတို့ထံ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်ကာ အိမ်အိုကြီးဘက် မျက်နှာပြန်မူလိုက်လေ၏။

“ဟင်”

ဘုရားရေ... ဘယ်လိုတွေပါလိမ့်။ အိမ်အိုကြီး မရှိတော့
ပါကလား။ ချုံပုပ်ပင် ထူပိန်းပိန်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

“တုတ်”

“တုတ်”

“တုတ်”

“တုတ်... တုတ်”

သို့အသံကြောင့် ချုံပုပ်ပင်တို့ကြားမှ ထိုးထိုး ထောင်ထောင်
ထွက်နေသည့် သစ်ပင်ပင်ကြီးအပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

သစ်တောက်ငှက်တစ်ကောင် အစာပေါက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ရှိုးလ်”

မြွေတစ်ကောင်၏ တွန်သံဖြစ်သည်။ ချုံပုပ်ပင်ကြားမှ
ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။

တစ်ဒင်္ဂ ဖြစ်ပျက်သွားသော အဖြစ်အပျက်များသည်
ကျွန်တော်အတွက် လွန်စွာထူးခြားသည့် ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ရလေ၏။

ထိုသည်အကြောင်းကို ကျွန်တော်က ထိုညနေ စားသောက်
ဝိုင်းတွင် မျိုးဝင်းတို့အား ပြောပြလိုက်၏။

“ကိုပိုက်က စာရေးဆရာလို့ မဲပြောရဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်
ဖာတ်လမ်းတွေ လာပြောနေပါကလား။ ဟား ဟား ဟား ဟား”

သို့ဆိုသလို မျိုးဝင်းက လှောင်ရယ် ပြောလာသလို
တောအုပ်များကလည်း ပြီးစေ့စေ့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လာ
ကြလေ၏။

သူတို့ပြောသလို ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မိမိ အိမ်မက်
ခြင်းများလေလားလို့ပင် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သံသယဖြစ်မိ၏။

“ကိုပိုက် နေ့လယ်ခင်းက ပျင်းပျင်းနဲ့ တစ်ယောက်တည်း
သောက်နေသေးလား”

မျိုးဝင်းက မေး၏။ ထိုအမေး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်
သိလိုက်၏။ အရက်မူးပြီး ကြောင်သွားခြင်းများလေလား ပြောလာ
ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဘာမျှ ခွန်းတုံ့ပြန်မပြောလိုလေပြီ။ ဖြစ်ခြင်း
ကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလိုက်ကာ အရက်ကိုသာလျှင် ဖိသောက်
လိုက်လေ၏။

စားသောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြ၏။
ယနေ့ည ထူးထူးခြားခြား မှောင်မည်းလို့နေပါကလား။
အလိုလေးဈာ... ကျွန်တော် မေ့လျော့တတ်ရန်ကော။
မှောင်မည်းလေမပေါ့... လကွယ်ညကို။

ကျွန်တော်လည်း အတော်နှင့် အိပ်မပျော်လေသည်ကြောင့်
အိုက်စပ်စပ်လည်း ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် ဝရံတာဘက် ထွက်ခဲ့
လေ၏။

ဝရံတာတွင် စာထိုင်ရေးသည့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ရှိသည်
မဟုတ်ပါကလား။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ပက်လက်
ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ ဆေးလိပ်သောက်နေသည်။ လေတဖြူး
ဖြူးဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားနိုင်လောက်၏။
သို့စိတ်ကူးဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဝရံတာရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်
တွင် ထိုက်လိုက်၏။ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ မျက်နှာမူပြီးထိုင်လျက်
‘လပ်ကီးစထရိုက်’ ဆေးလိပ်ကို ထုတ်သောက်လိုက်၏။

သစ်ပုပ်ပင် သစ်ကိုင်းထက်တို့မှ မဲမဲသဏ္ဌာန်တို့သည်
တလှုပ်လှုပ် ရှိနေလေခြင်းကြောင့် အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

ငှက်ကောင်များ ဖြစ်ချေ၏။

ကိုင်းသက်တစ်ခုပေါ်မှ ဝိုင်းစက်စက် ရဲရဲနီနေသည့် မျက်လုံး တစ်စုံသည် ဒီးဒုတ်ကောင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်လိုက်ပြန်၏။

“ရွှီလ်”

အပင်အောက်ခြေ ချုံပုတ်ပင်တို့ကြားမှ မြွေတွန်သံရှည် ကြောင့် အပင်ခြေရင်းကို ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ဟင်”

အပင်ခြေရင်းရှိ ချုံပုတ်ပင် နံဘေးတွင် မဲမဲသဏ္ဌာန်တစ်ခု သို့ကြောင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဘာကောင်ပါလိမ့်”

လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ကြောင့် ဝံကောင်သာလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွက်လိုက်လေ၏။

“ဟာ”

လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားသွားသလို ထိုနေရာမှ ထို သဏ္ဌာန် ပြေးသွားသည်ကြောင့် ဝံကောင် မဖြစ်နိုင်သည်ကို သိလိုက်ရသလို ထိုသဏ္ဌာန်သည် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ချေ ပိုများလေခြင်းကြောင့် အံ့သြရုံမျှမက ထိတ်လန့်သွားရ၏။

သို့ဆိုလျှင်... လူသားစင်စစ်တော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်။

သို့အတွေးကြောင့် ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထ၊မိတော့၏။

ထွက်ပြေးသွားသည့် မိန်းမပျိုကို ကြည့်နေရင်းမှ ကျွန်တော် ကို တစ်စုံတစ်ဦးက စောင့်ကြည့်နေသည်ဟု စိတ်တွင် သံသယ ဖြစ်မိခြင်းကြောင့် သစ်ပုတ်ပင်ကြီး အောက်ရှိ ချုံပုတ်ပင်တို့ဘက် ကဗျာကသီ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ကျွန်တော် ထင်ထားသလို ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည့် သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

ဘုရားရေ... ကျွန်တော် နေခင်းက မြင်လိုက်ရသော အဘိုးအို ဖြစ်နိုင်ချေများပေ၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း အံ့သြ ထိတ်လန့်နေသည့်ကြားမှ ပုံရိပ်သဏ္ဌာန်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

သည်တွင် ထိုသဏ္ဌာန်သည် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့် နေရင်းမှ လက်ညှိုးကိုထောင်၍ မင်း သတိထားနေပါလို့ ပြောလို ဟန်ဖြင့် လက်ကို လှုပ်ပြလာတော့၏။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားလေ၏။

“မျိုးဝင်း”

“မျိုးဝင်း”

“မျိုးဝင်း”

ကျွန်တော်သည် သို့ဆိုသလို ထိုသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ရင်း မျိုးဝင်းကို အော်ခေါ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်၏ အော်ဟစ် ခေါ်သံကြောင့် မျိုးဝင်း အခန်း တွင်းမှ ကဗျာကသီ ထွက်လာသလို ထိုသဏ္ဌာန်သည်လည်း ချုံပုတ်ပင်ကြား တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“ကိုဗိုက်ရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ်၊ ညနေက သောက် တာ များသွားပြန်ပြီ ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ဖြစ်ပျက် မြင်တွေ့ခဲ့သည်ကို တအံ့တဩ ပြောလိုက်သည်တွင် မျိုးဝင်း သည်သို့နယ် ပြောလာချေတော့၏။

ကျွန်တော့်ကောသကို မယုံပါကလား။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အသိအမြင်... ကျွန်တော် မမှားပါ။ ကျွန်တော် အမြင် မှားပါ။ သို့ပေမဲ့ မျိုးဝင်း လုံးဝ မယုံပါ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းကိုသာ ခါရမ်းနေမိလေ၏။

“ကိုပိုက် အိပ်ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် မနက်စောစော နာမင်းခွင် ဝင်ရဦးမယ်၊ နက်ပြန်တော့ လင်းမြင့်လှိုင် ရောက်လာ ပါလိမ့်မယ်”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ဝရံတာမှ စွန့်ခွာ၍ အခန်းတွင်း ဝင်းခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော် နေ့လယ်ခင်းက အဖြစ်အပျက်နှင့် ယခု အဖြစ် အပျက်ကို နဖူးပေါ် လက်တင် ပြန်စဉ်းစားနေလိုက်၏။

ကျွန်တော် ထိုသစ်ပုပ်ပင်နှင့် ချုံပုပ်ပင်ကို လွန်စွာ စိတ်ဝင် စားလေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင် လာလေမှ အကျိုးအကြောင် ပြောပြ နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြပေဦးတော့မည်။

သို့မှ ဖြစ်ရပ်မှန် တိကျစွာ သိရပေတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မျိုးဝင်းသည် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် စခန်းဘိုတဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် မနက်စောစောပိုင်းကမှ ရောက်လာ ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ခရီးပန်းနေသောကြောင့် စခန်းတွင် နားနား နေနေ နေလေခြင်းဖြစ်သည် ဆိုပေမည်...

“ကိုပိုက်ရေ... ကျွန်တော်တော့ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးကို စိတ်ဝင် စားသွားပြီဗျာ၊ တော်ကြာနေ အဲဒီအောက် သွားလေ့လာကြ တာပေါ့”

လို့ စားသောက် နားနေစဉ် ကျွန်တော် ပြောပြသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သို့ပြောလာခြင်း ဖြစ်၏။

“သွားကြတာပေါ့ဗျာ”

ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ဘိုတဲပေါ်မှ ဦးဆောင် ဆင်းခဲ့ တော့၏။

“လိုရမယ်ရ သေနတ် တစ်လက်တော့ ယူခဲ့မယ်ဗျာ”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့လက်စွဲတော်သေနတ် ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်ကို ယူလာ၏။

ကျွန်တော်သည် လက်ချည်းသက်သက် ဆိုပေမည် ဝါးခုတ် ဓားမရှည်ကြီး တစ်ချောင်းကို ယူလာသည်။ သစ်ပုပ်ပင်ကြီး အောက်ရှိ ချုံပုပ်ပင်နှင့်တို့ကို ခုတ်ထွင်ရန်အလို့ငှာ ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးနားသို့ ရောက် လာကြ၏။ အလိုလေးဗျာ... စိမ်းရွှေရွှေရနံ့ လှိုင်လို့ပါကလား။

“ကိုလင်း... ဒါ ဘာနဲ့တုန်းဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် မျက်မှောင်ကုပ် နှာခေါင်း၊ ရှုံ့လိုက် လေပြီး...

“တောအရိုင်းပန်းရနံ့ ဖြစ်မပေါ့”

“နို့ဖြင့်လည်း အပွင့်အပင်တွေဖြင့် ရှိမပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောလိုက်၏။

“နို့ဖြင့်လည်း မပြောတတ်ပေဘူးဗျ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး သစ်ပုပ်ပင်ပေါ်သို့ မော့ ကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုသစ်ပုပ်ပင်ကြီးကို နိစ္စဓူဝ မြင်နေကျ ဆွေနေကျ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကဲ့သို့ မော့ကြည့်

လေတော့ဘဲ မြေပြင်ရှိ ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ကို လက်တွင်းရှိ ငါးခုတ်
စားဖြင့် ခုတ်ထွက်လိုက်တော့၏။

“ဟာ”

ချုံပုတ်ဝင်တို့ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ကျသွားသည်နှင့် သစ်ပုတ်ပင်
အခြေလောက်တွင် အုတ်စီများကို တွေ့လိုက်သဖြင့် အံ့သြကြီး
ဖြစ်သွားတော့၏။ သို့ကြောင့် ဘာပါလိမ့် သိလိုသည်ကြောင့်
ရှင်လုံး ပေါ်လာသည့်တိုင် ဖုံးလွှမ်းနေသော ချုံနွယ်ပင်တို့ကို
ရှင်းထုတ်လိုက်သည်တွင်...

“ဟင်”

“ဟာ”

အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းပေတော့၏။ အုတ်ဂူဟောင်းတစ်လုံး
ဖြစ်နေပါကောလား။

“အုတ်ဂူဟောင်း တစ်လုံးဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း အံ့အားသင့် ပြောလာ၏။

ထိုအုတ်ဂူ လုံးလုံးလျားလျားကြီး ပေါ်လာသည်နှင့်ကျွန်တော်
နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပတ်ပတ်လည်သို့ ဝေဝေကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

“အို”

အုတ်ဂူ ခြေရင်းဘက်တွင် အပေါက်ကြီးပါကလား။
ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုအုတ်ဂူ ဟောင်းလောင်း
ပေါက်မှ အတွင်းသို့ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အထဲတွင်မတော့ အရိုးကျနေပြီဖြစ်သော လူခန္ဓာကိုယ်
ရှိလေမလား စိတ်ထင်ရသော်လည်း မည်သည့်အရာမှ မရှိပါချေ။
လူတွေ အုတ်ဂူ ဖောက်သွားကြလေခြင်းများလား။

သည်ဂူ၏သက်တမ်းသည် မဟုတ်လွဲ နှစ် နှစ်ဆယ် အစိတ်
ဆော့ဖြင့် မလေ့ရှာ။ သည်လို တောတောင်ထဲတွင် သည်အုတ်ဂူ
တစ်လုံး သည်နေရာတွင် ရှိနေခြင်းသည် လွန်မင်းစွာ စိတ်ဝင်
စားဖွယ် ကောင်းလှ၏။

“ဘုန်း”

“အား”

“ဟာ”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် အုတ်ဂူဟောင်းကို စိတ်ဝင်
တစား မော့ကြည့်နေစဉ် သစ်ပုတ်ပင်ပေါ်မှ ကိုင်းဆက်တစ်ခု
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နား ကပ်၍ ကျိုးကျလာခြင်း ရုတ်တရက်
ဖြစ်လာမှုကြောင့် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားရ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျိုးကျလာသောသစ်ကိုင်းကြီးကို အသေ
အချာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းလေ၏။ ထိုကိုင်းဆက်သည် သူ့အလိုလို
ကျိုးကျလာခြင်းသည် စဉ်းစားစရာပင် ဖြစ်တော့၏။

ဘယ်တွက်မှု ကိုင်းဆက်အခြောက် လုံးဝမဟုတ်။ အစိုကြီး
ဖြစ်နေ၏။ ခြေသားလုံးသား လုံးပတ်ခန့် ရှိချေ၏။ တစ်ဦး
တစ်ယောက်က တွဲလွဲရှိ ဆွဲချိုးလိုက်သည့် ပုံသဏ္ဌာန် တွေ့ရခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်တော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်းဗျ”

“ကိုပိုက် ဘာကို ဆိုလိုတာတုန်း”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလာခြင်း
ဖြစ်၏။

“သည်လိုလေဗျာ...”

ဆိုလျက် သစ်ကိုင်းအစိုကြီး ကျိုးကျလာခြင်းကိုမူ မရှိသေး
ကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ သည်တော့မှ လင်းမြင့်လှိုင်သည်
သစ်ကိုင်း အကျိုးကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်လေပြီး...

“အေးဗျာ... လေမတိုက် ဘာမတိုက်၊ ပြီးတော့ သန်မာတဲ့
လူတစ်ယောက်က ဆွဲဖဲ့ ချိုးလိုက်သလိုပဲဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင် သည်သို့နယ်လည်းပြော၊ သစ်ပုပ်ပင်ပေါ်သို့
(သစ်ကိုင်း ကျိုးပဲ့သွားသည့် ကိုင်းမကြီး)ကို ရှာကြည့် နေလေ၏။

“ဘယ်ကိုင်းက ပြတ်ကျသွားတာလဲ မသိဘူးဗျ”

“အေးဗျ”

သို့ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သစ်ပုပ်ပင်ပေါ်သို့
မော့ကြည့်ရင်း ရှိနေကြစဉ်...

“ရှု!”

“ဟာ”

“ဟင်”

မြေပြင် ချုံပုပ်နယ်တွင်းမှ နာမှုတ်သံကြောင့် ကယျာကသီ
ငုံကြည့်လိုက်ကြပြန်၏။

အလိုလေးဗျာ...

ပါးပျဉ်းခွက်နေသော မြွေကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်၏။

ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်လံကွာသို့
ရောက်လာတာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်သည် တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ လက်
တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် အချိန်မရလိုက်လေသည်ကြောင့်
သေနတ်ဒင်ဖြင့် လွှဲရိုက်ရန် ကြံစည်လိုက်သည်တွင်...

“ဝှစ်”

“ဖောက်”

“ဟာ”

“အို”

ပါးပျဉ်း ခွက်နေသော မြွေကြီးသည့် မြေပေါ်သို့ ဝပ်တွား
ကျသွားချေတော့၏။ ဘယ့်တွက်မူ မြွေကြီး၏ လည်တိုင်သို့
မြားတံတစ်ချောင်း စူးနှစ်ဝင်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်တော့၏။

“ဘယ်သူ ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မြားတံလာရာ လမ်း
ကြောင်းဘက် ကယျာကသီ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အတော်လှမ်းလှမ်းမှ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ထွက်ပြေး
သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်
အံ့သြသွားရလေ၏။

“သူပါပဲကလား”

သို့ ကျွန်တော်က နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်တွင်-

“ဘယ်သူတုန်းဗျ၊ သူ့ကို ကိုပိုက် သိလို့လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သို့ကြောင့်...

“နို့ပြင်လည်း ပြောဗျာ၊ သူ ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် မြင်နေကျဖြစ်တဲ့ သည်သစ်ပုပ်ပင် အောက်ခြေ
က အိမ်အိုကြီးထဲ ဝင်သွား၊ ထွက်သွားတတ်တဲ့ အဘိုးအိုနဲ့
အတူ တွေ့တွေ့နေရတဲ့ အမျိုးသမီးပေပဲဗျ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် အံ့သြဟကြီး
ဖြစ်သွား၏။

ပြီးနောက် ကျွန်တော်ကို မယုံသကာဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။
သို့ကြောင့်...

“တကယ်ပြောတာ ကိုလင်းရဲ့၊ ကျွန်တော် နောက်ပြောင်
နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“မို့ဖြင့် ကိုပိုက် ကျန်းမာရေး ကောင်းပုံပေပဲဗျာ၊ တစ်ခုခု
တော့ဖြင့် ထူးခြားမှု ရှိနေပြီပဲ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး မိန်းမပျို ထွက်ပြေးသွားသော
လမ်းကြောင်းလေးသို့ လှမ်းကဲကြည့်နေလေ၏။

“ကဲ...ကိုလင်း၊ ဘယ်လိုလဲ... သည်အမျိုးသမီးနောက်
ခြေရာခံလိုက်ကြမလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေပြီး...

“ကျွန်တော်တို့က ခြေရာခံလိုက်မယ်ဆိုလျှင် ရေဆုံးရေဖျား
လိုက်တတ်တာဆိုတော့ မဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ်၊ မျိုးဝင်းတို့
ပြန်လာလို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မတွေ့လျှင် စိတ်ပူနေ
ဦးမယ်၊ သည်တော့ သည်လို လုပ်မယ်ဗျာ၊ ညကျ မျိုးဝင်းကို
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ကျွန်တော်တို့ သည်အမျိုးသမီး
ထွက်ပြေးသွားတဲ့နောက် လိုက်ကြည့်ကြတာပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“မျိုးဝင်းက ကျွန်တော် ပြောတာတွေကို အယုံအကြည်
ရှိပုံမရဘူးဗျ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်သဘော ပြောရလျှင် သည်ကိစ္စ
ကို ဘာမှမပြောဘဲ အမဲထွက်ပစ်ကြမယ်ပဲ ပြောခဲ့မယ်ဗျာ”

“အဲလိုဆို ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ သူလည်း ကျွန်တော်
တို့နဲ့ ပြောင်ပစ်ချင်လို့ မှာတာပဲဗျာ၊ သဘက်ခါ သူ့နားရက်ကျမှ
သွားကြပါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သို့လည်း ဟုတ်လို့နေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မျိုးဝင်း အလုပ်နားရက်ကို စောင့်နေ
စဉ်းဖြစ်၏။ ကနေ့ သောကြာဆိုတော့ သန်ဘက်ခါ တနင်္ဂနွေ၊
သို့နေ့ကျမှ ပြောင်ပစ်ထွက်ကြမည် စီစဉ်ထားကြသည် မဟုတ်ပါ
ဘလား။

“အေးလေဗျာ... နို့ဖြင့်လည်း သည်ကိစ္စကို မေ့ထားချေ
ဆာဗျာ၊ သန်ဘက်ခါ မျိုးဝင်းနဲ့ အမဲပစ်ထွက်လေမှ သည်
ဆန်းကြောင်း ဆက်သွားကြရင်း ရှာကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သစ်ပုပ်ပင်
အောက်မှ စခန်း တိုတဲသို့ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ညနေစောင်းတွင် မျိုးဝင်းတို့ ပြန်ရောက်လာကြသည့်အခါ
ဆာကြက်သုံးကောင် ပါလာသဖြင့် ထိုတောကြက်ကို တောအုပ်
စောစံကြိုင်က ကာလသားချက် ချက်ပေးလာ၏။

စားကောင်းလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

စောစံကြိုင်၏ ကြက်ကာလသားချက် လက်ရာကောင်း၊
ဓားသည့်ကြောင့် ဝိစကီပင် မလောက် ဖြစ်သွားတော့၏။

စားကောင်းကောင်းနှင့် စားလိုက်ကြသည်ဖြစ်၍ ဗိုက်ပြည့်
ဆင်းကား သွားကြသဖြင့် ခပ်စောစော အိပ်ရာတွင်း ဝင်လှဲ
ထိုက်ကြ၏။

သို့ အိပ်ရာထက် လှဲနေရင်းမှ မျက်စိများ လေးလံလာကာ
အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေ
သည်မသိ၊ တစ်နံတစ်ဦး၏ ပုတ်ခတ် နှိုးလာခြင်းကြောင့် အိပ်ရာမှ
နိုးလာရခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟင်... လင်းမြင့်လှိုင်၊ ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ”

“ခု... တိုးတိုး”

ကျွန်တော်က အသံကျယ်ကျယ် မေးလိုက်ခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သိနယ် သတိပေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် တိတ်ဆိတ်နေလိုက်ပြီး မေးဆတ်ခြင်းသာ ပြုလိုက်၏။

“ဘာတုန်း”

ဆိုသည့် သဘော ဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို အသာအယာ လက်ကုပ်၍ အခန်းတွင်းမှ ခြေဖော့ ထွက်ခွာလာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်နောက် တိတ်တဆိတ် ခြေဖော့ နင်းလိုက်သွားလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝရံတာဘက် ရောက်လာကြ၏။

“ဟိုဘက်ကြည့်... နားစွင့် ကြည့်ချေစမ်းဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သံစုံပင်ဘက် လှမ်းကဲကြည့်ရင်း နားစွင့်ထားလိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... တဒုတ်ဒုတ်နှင့် အုတ်ရိုးကို တူဖြင့် ထုဖြိုနေသံပါကလား”

“ဘာလဲဗျ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“အုတ်ဂူဟောင်းကို ဖြိုဖျက်နေပုံဗျာ”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုလင်း၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ လှမ်းထိုးကြည့်တာပေါ့”

“နေဦး... အရမ်းမလုပ်နဲ့၊ ကျွန်တော် သေနတ် ယူလာဦးမယ်”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အခန်းတွင်း ပြန်ဝင်ကာ

သေနတ်ကို ယူလာ၏။

“ချောက်”

သေနတ်မောင်းကိုလည်း တင်လိုက်၏။

ပြီးတော့မှ သူ့သေနတ်ပြောင်းကို ထိုသစ်ပုပ်ပင် အခြေသို့ (အုတ်ဂူပျက်ရှိသောနေရာ) လှမ်းချိန်ထားလိုက်လေပြီး-

“ဓာတ်မီး ထိုးချေတော့”

လို့ ပြောကြားလာလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်တော့၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

အုတ်ရိုးကို တူဖြင့် တဒုတ်ဒုတ် ရိုက်ထုနေသည့်အသံသာလျှင် ကြားရ၏။ မည်သည့် ထူးခြား လှုပ်ရှားမှုမျှ မရှိပါချေ။

အုတ်ရိုးဂူကိုလည်း အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။

“ကျွန်တော်တို့ တောခြောက်ခံရတာ များလား”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ကိုပိုက်... ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအပင်ကြီးအောက် သွားကြမယ်၊ သွားရဲလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် ပြောလာ၏။

“ဘာလို့ မသွားရဲရမှာတုန်းဗျာ”

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဘိုတ်ခေါ် ဆင်းခဲ့ကြကာ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ သွားလိုက်ကြ၏။ သစ်ပုပ်ပင်ကြီး အခြေသို့ ရောက်သည်တွင်...

“ဟင်”

“ဟာ”

ယေဒ်လောကအောင် ပါပဲကလား။

သစ်တင်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာသည်တွင် ထိုအပင် အောက်ခြေ၌ အုတ်ကုဟောင်းကြီးအတွင်းမှ တစ်ခုတ်ခုတ် အသံများ ဖြစ်လာခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အုတ်ကု ဘေးခြေ၌ တောင်းလောင်းပေါက်ကြီးအတွင်း ဓာတ်မီးဖြင့် ဆိုက်ညှပ်လိုက်သည်တွင် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ အုတ်ကုအောက်ခြေကို တူဖြင့် ထုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်ခြင်းကြောင့် ထိုအဘိုးအို သည် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်လျက် လှည့်ကြည့်လာလေ၏။

ကျွန်တော် မြင်နေကျ အဘိုးအို ဖြစ်ချေတော့၏။

“အဘိုးကြီး ဘာလုပ်နေတာတုန်း၊ ညကြီးမင်းကြီး”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်မြေးမလေးကို လိုက်ရှာမလို့”

“ဟင်”

“ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုအဘိုးအို စကား ကြောင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက် မိ၏။

ကျွန်တော်မြင်နေကျ အဘိုးအိုနှင့် တွဲလျက်မြင်နေရသည့် အမျိုးသမီးကို ပြောနေခြင်းများလေလား။ သို့ကြောင့်...

“ဘာလဲ... မြေးမလေးဆိုတာ အဘိုးနဲ့ တူတူတွေ့နေရတဲ့ အမျိုးသမီးကို ပြောတာလား”

လို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

သည်တွင် အဘိုးအိုက အုတ်ကုအတွင်းမှ ကုန်းကွ ထွက် လာချေပြီး...

“အဲဒါက သမီး၊ ခဏက မြေးမလေး”

“ဟင်”

သို့နယ် ပြောလေသည်တွင် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် သည် တစ်ဒင် မှင်သက်မိသွားကြ၏။ သို့သော် အချိန်ကလေး မှာပင်...

“ဟာ...”

“အဘိုးကြီး... အဘိုးကြီး”

အဘိုးအိုသည် လုပ်ခနဲ ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့အပါးမှ ခြေထွက်သွားလေ၏။ မည်သို့မျှ တားဆီးလို့မရ။ မှောင်ရိပ်တွင်း တိုးဝင် ပျောက်သွားလေ၏။

အဘိုးအို ပြေးထွက်သွားသည်တွင် တူတစ်ချောင်းကျန်ခဲ့၏။ ထိုတူကို ကျွန်တော်သည် လှမ်း၍ ကောက်လိုက်သည် တွင်...

“ဝှစ်”

“ဒုတ်”

“ဟာ”

ကျွန်တော် သွေးပျက်မတတ် ထိတ်လန့်သွားရ၏။ မြားတံ တစ်ချောင်းသည် တူရိုးကို လာရောက် စိုက်ဝင်လေတော့၏။ ကံသိပေလို့ ကျွန်တော်၏ လက်ဖျံနှင့် ခြောက်လက်မခန့် အကွာအဝေးမှ တိုးဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်လက်ကို ပစ်တာလား၊ တူရိုးကိုပဲ ပစ်တာလား ဆိုသည်ကို ထိုမြားတံပိုင်ရှင်သာလျှင် သိပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ချေ ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ ဒေါသ ထွက်
သွားမိလေ၏။ သို့ကြောင့် မြားတံလာရာ အမှောင်ရိပ် အတွင်းသို့
လင်းကြည့်လိုက်လေပြီး...

“ကိုလင်း ပစ်ထည့်လိုက်ချေဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်းက ထိုအမှောင်ရိပ်အတွင်း သေနတ်ပြောင်း
ကို ထိုးချိန်လိုက်လေ၏။

“ဒိန်း”

ခြောက်လှန့် ပစ်လိုက်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

“ဝှစ်”

“ဒုတ်”

“ဟာ”

မြားတံရှင်သည် ခေသူ မဟုတ်ပါကလား။ ကျွန်တော်တို့
ထင်ထားသည့် ပစ်မှတ်နေရာ (ထိုမြားတံပိုင်ရှင် ရှိလောက်သည့်
နေရာ) လွဲချော်နေခြင်း ဖြစ်မည်။ မြားတံရှင်က ကျွန်တော်တို့ကို
မြင်နေဟန်တူ၏။ ထိုသူ ပစ်လိုက်သော မြားတံသည် ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကြားမှ ဖြတ်ကာ နောက်ဘက်တွင်ရှိသော သစ်ပင်သို့
စိုက်ဝင်လာချေ၏။

“ဟားဟား... ဟားဟား... ဟားဟားဟားဟား နောက်
တစ်ချိန်ဆိုလျှင် နန်းတည်တည် ပစ်မှာနော်”

အလို့လေးဗျာ...။

မြားတံရှင်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ချေ၏။
ကြားလိုက်ရသော ခြိမ်းခြောက်သံသည် မိန်းမသံ ဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့်ပင်။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်းသည် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြီးလိုက်ကြလေ၏။

တကယ်တော့ ထိုမိန်းမပျိုသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်
၏ လှည့်ကွက်ကို ခံလိုက်ရပြီဖြစ်တော့၏။

ထိုမိန်းမ ဘယ်နားလောက်တွင် ရှိမည်ကို သိလိုက်ကြ
တော့၏။

“လာ... ကိုပိုက်၊ စခန်းကိုပဲ ပြန်ကြမယ်၊ မနက်ကျမှ
သူ့ခြေရာကိုကြည့်ပြီး သူ့နောက်မှ ဖမ်းကြတာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်းကားကို ထောင့်သို့ အနေဖြင့် ကျွန်တော်
သည် ပြီးပြလိုက်လေတော့၏။

“ကိုပိုက်တို့ အမေတွေ့လို့ သွားပစ်ကြတာလား”

ဘိုတဲသို့ ရောက်သည်တွင် မျိုးဝင်းက မေးလာလေတော့
၏။ လက်ချည်းသက်သက်ပြန်လာသော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်
ကို မျိုးဝင်းနှင့်တကွ တောအုပ်များသည် အံ့သြတကြီး ကြည့်နေ
ကြတော့၏။

“သည်သစ်ပင်မှာ မှီခိုနေတဲ့ သားငှက် တိရစ္ဆာန်တွေကို
မပစ်ရဘူးဆိုလို့ မဖြစ်ကြပါဘူးဗျာ၊ ခုဟာက ဟိုတောင်ကြော
သက်က အသံတွေကြောင့် နားညည်းလို့ လှမ်းပစ်လိုက်တာပါ။
သေနတ်သံကြောင့် တောကောင်လည်း ထွက်သွားပြီလေ၊ အဲဒီ
အသံတွေကြောင့် အိပ်မပျော်ဖြစ်လို့ ခုလို လုပ်လိုက်တာပါ”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်းက အကြောင်းပြချက် ပြောလိုက်ပုံ
အရဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ အတိုးအိုနှင့် ဆုံဖြစ်လေခြင်းကို
သိစေလိုသည့် သဘောဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း
မျိုးဝင်းကို ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်လို့ နေလိုက်တော့၏။

“အချိန် မနည်းတော့ဘူး... ပြန်အိပ်တော့မယ်ဗျာ”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာတွင်း ဝင်ခဲ့လေ၏။

မျိုးဝင်းနှင့် တောအုပ်တစ်ခုသည်လည်း သူတို့အိပ်ရာ ကိုယ်စီရှိရာ ထွက်သွားကြလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် တစ်ယောက်သည်သာလျှင် ဝရံတာဘက် ထွက်သွားလေပြီး...

“ကိုကို... အိပ်နှင့်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝိစကီ ထပ်ချဦးမယ်”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သောက်မယ်ချို့”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝရံတာသို့ ထွက်၍ ဝိစကီ သောက်လိုက်ကြလေ၏။

သည်နေ့ လမိုက်ရက်ပါကလား။

ဘိုတဲ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်လို့ နေ၏။

ဝိစကီတစ်ပြား ကုန်လောက်တွင် အတန်ငယ်လည်း မူးယစ် လေပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြတော့၏။

ဝိစကီတန်ခိုးဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေ သည်မှာ နောက်တစ်နေ့ မိုးစင်စင်လင်းလေမှ နိုးလာကြတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် အိပ်ရာမှနိုးချိန်တွင်မတော့ မျိုးဝင်းတို့ လူတစ်စုသည် ဘိုတဲတွင် မရှိကြတော့ချေ။ သို့ပေမည်လို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စားရန်အတွက် ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီ အရံသင့် လုပ်သွားကြလေ၏။

“ငါ့ကောင်ကြီးကသည်လိုဆိုတော့ သူငယ်ချင်းပီသသားပဲ” သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ကိုကိုနဲ့ ကိုမျိုးဝင်းက အတော်ခင်သားကလား။ ငယ် သူငယ်ချင်းတွေလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလာ၏။

“အဲလိုပြောလို့လည်း ရတယ်၊ ငါးတန်း ကျောင်းသား ဘဝတည်းက အထက်တန်းအထိ တူတူ တစ်ခန်းတည်း နေခဲ့ကြ သူတွေလေ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်နေကုန် စခန်း တွင်သာ နေလိုက်ကြရင်း ဝိစကီ သောက်နေလိုက်ကြ၏။

နက်ဖြန်ကို ခရီးပြင်းနှင့်ဖို့ စိတ်ကူးရှိလေခြင်းကြောင့် ကနေ နား၍ အားမွေးလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ညနေစောင်း မျိုးဝင်းတို့ ပြန်လာသည်တွင် ကျောက် ငါးကျည်းများ ပါလာကြသဖြင့် ညနေဝိုင်းလေးတွင် အမြည်း ငါးကြော်သည် လွန်မင်းစွာ အဆင်ပြေလွန်းလှတော့၏။

အင်မတန် အချိုလေးသော နှစ်ချိုငါးကြီးများ ဖြစ်၏။

“ကိုကိုရေ နက်ဖြန်ခါ ကျွန်တော်တို့ နားမယ် နို့ကြောင့် ပြောင်ပစ် ထွက်ကြတာပေါ့”

သို့ မျိုးဝင်းက ပြော၏။

“ဘယ်ဘက်သွားကြလျှင် ကောင်းမလဲ”

တောအုပ် ကျော်သိန်းက အဆိုပြုလာ၏။

“မရမ်းမြောင်ဘက်”

စောစံကြိုင်က ပြော၏။

“မရမ်းမြောင်ဘက်ထိ သွားစရာမလိုပါဘူး ဖထီရယ်၊ သည်မြောင်များလောက်တင် ပြောင်တွေ တွေ့နိုင်ပါတယ် အဖုန်း ခင်စမ်းပါလိမ့်”

ကိုအောင်ဆန်းက ပြော၏။

“ကျွန်တော်တော့ တောအုပ် ကိုအောင်ဆန်း ပြောတဲ့ သည်မြောင်များပဲ သွားချင် သင့်တော်မယ်ထင်တယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ နောက်နေ့မယ် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကြမယ်လေ။ သည်တော့ သိပ်ဆေးဆေးလဲလဲ မသွားကြလျှင် ပိုမကောင်းပေဘူးလား။”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင် သဘောကို သိလိုက်ရတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ကို မြားတံနှင့် ပစ်ပြေးသွားသည့် အမျိုးသမီး ကို ထိုမြောင်များဘက်တွင် တွေ့ခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်ပါကလား။

“ဪ...ဟုတ်ပါဗျာ... သိပ်ဝေးလဲလည်း သွားလို့တော့ မဖြစ်လောက်သေးဘူး ထင်တယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်... နံနက်တွင် အစာပြေ နံနက်ခင်းစာ စားပြီးကြသည်တွင် စခန်းတိုင်းနှင့် မလေး ကျောက်သော မြောင်တွင်းမှ ထိုမြောင်အဖျားသို့ တက် တော့၏။

မြောင်အတွင်းပိုင်း၊ ရောက်လေ ရေခန်းခြောက်လေ ဖြစ် တော့၏။

သို့မြောင်တွင်းမှ ဆန်တက်ခဲ့ကြစဉ် မြောင်ကမ်းပါးယံ ပေါ်မှ သားကောင်တစ်ကောင် ချွတ်နင်းသွားသံကြောင့်-

“အပေါ်မယ် ပြောင် ရှိလေမလားမသိဘူးဗျာ၊ ခြေသံတော့ ကြားရတယ်”

သို့ဆိုသလို ရှေ့မှ လမ်းပြသွားနေသော စောစံကြိုင်သည် မြောင်ကမ်းပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားတော့၏။

သူတက်သွားပြီးနောက် နောက်လူတို့ လိုက်တက်ရသည်မှာ အဆင်ပြေလှပေ၏။

ရှေ့မှ ဦးဆောင်တက်သွားသော စောစံကြိုင်က လမ်းကြော နှင်းလင်းသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် (မျိုးဝင်း)နှင့်အတူ တောအုပ် အစာစံကြိုင်က လမ်းပြလိုက်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

စောစံကြိုင်သည် သည်တောသည်တောင် သူ မကြာခဏ ဘာတတ်ခြင်းကြောင့် သည်တောင်ကြောတစ်ဝိုက် သူ လမ်းကျွမ်း သေ၏။

ကျွန်တော်တို့ မြောင်ကမ်းပေါ် ရောက်သည်တွင် ဝါးသုန်း ဆာနှင့် တိုးလေတော့၏။

တောင်ကြောရှည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချီတောင်ကြောအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ယခု ကျွန်တော်တို့တက်ခဲ့သော မြောင်ကမ်း တောင်ကြော သည် သစ်တောအကွက် နယ်နိမိတ်ခြားထားသော တောင်ကြော ဖြစ်ချေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ တက်လာတာ အကွက် ၄၀ လေ၊ ဟိုဘက် ကမ်းက အကွက်အမှတ် ၃၉ ပေါ့”

သို့ဆိုသလို စောစံကြိုင်က ပြောလေ၏။

စောစံကြိုင်သည် အရပ်မြင့်မြင့် ခြေတံရှည်သလောက် မြင့်လှမ်းကျဲကျဲ လျှောက်လေခြင်းကြောင့် သူ့နောက်ကို မနည်း ခေါ်လိုက်နေကြရသဖြင့် သားကောင်ကိုပင် မရှာဖွေမိအား ဖြစ်ရ တော့၏။

“ဖထီရယ်... ဖြည်းဖြည်း လျှောက်စမ်းပါ၊ ဖထီ တောတိုး ဘက်ပုံနဲ့ဆိုလျှင်ဖြင့် ဘယ်သားကောင်မှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

သို့ဆိုသလို မျိုးဝင်းက ပြောရလေ၏။

“အာ... ဝန်ထောက်လေးကလည်း၊ ပြောင်ပစ်ဖို့လာတာ မဟုတ်လားကွ၊ သည်ကြောအတိုင်း ဆက်လျှောက်ကြ မယ်ဆို တောင်သရက်ပင် နှစ်ပင်နား ရောက်လျှင်ဖြင့် ပြောင်တွေ တွေ့ရမိ စေမယ်၊ ငါ အကွက်ရှင်းတုန်းက အဲဒီနားမယ် ပြောင်ခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ တွေ့ထားတယ်”

သို့ဆိုတော့လည်း ဟုတ်ပေသားကလား။

“နို့ဖြင့်လည်း ဆက်လျှောက်ချေကွာ၊ ငါတို့ မှန်မှန် လျှောက် လိုက်ခဲ့မယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စောစံကြိုင်၏နောက် ခပ်လှမ်း လှမ်းမှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့သည်တွင် ခရီးအကွာအဝေး အချိန် အတော် ကြာသည်တွင်...

“ဖထီ... တောင်သရက်ပင်စခန်းက လိုသေးလား”

မျိုးဝင်းက မေးလေတော့၏။

မေးလည်း မေးချင်စရာပင်။ ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြော မကြီးအပေါ်မှ လျှောက်ခဲ့ကြသည်မှာ ခရီးအတော်ဝေးလေပြီ။ အချိန်လည်း အတော်ကြာခဲ့ချေပြီ။ သို့ပေမည် သူပြောသည့် တောင် သရက်ပင် နှစ်ပင်ကို ရေးရေးမျှပင် မတွေ့ကြသေးချေ။

“အေးကွာ... ငါတို့ လမ်းများ လွဲလာပလားလို့”

“သေလိုက်ပါတော့ဗျာ”

ခုခါမှ လမ်းလွဲလေသလား ဘာလားလို့ စောစံကြိုင် ပြောလာ၍ ကျွန်တော် လုံးဝ စိတ်ပျက်သွားရလေ၏။

“ဝါးသုန်းတောတွေ ဆိုတော့ တောင်ကြောလွှမ်းမိုး လျှောက် ကုန်ပြီ ထင်ပါ”

သို့ ဆိုသလို မျိုးဝင်းက ပြောရင်း ခြေလှမ်းကို ခပ်လိုက် လေပြီး...

“ဖထီ... ဟိုရှေ့နားက သင်းသတ်ထားတဲ့ အပင်နံပါတ် ကို ကြည့်စမ်းချေဗျာ”

သို့ ဆိုလိုက်တော့ စောစံကြိုင်သည် တောင်စောင်းအောက် တွင်ရှိ ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိရာသို့ သွားလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် နေရာမှာပင်ရပ်၍ စောစံ ကြိုင် ထံသို့ ကြည့်နေကြတော့၏။

စောစံကြိုင်သည် ထိုသင်းသတ်ပြီး ကျွန်းပင်၏ အကွက် တံဆိပ်အမှတ်နှင့် အပင်နံပါတ်ကို ကြည့်နေပြီး...

“ဒါ အကွက်အမှတ် ၂၈၊ အပင်(၀၀၁၆)”

ကိုအောင်ဆန်းတို့အဖွဲ့ သတ်သွားတာ”

လို့ လှမ်းအော်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဟိုဘက်တောင်ကြောပေါ်က ကျွန်းပင်ကို စည်း ကြည့်ချေစမ်း၊ သင်းသတ်မထားဘူး ထင်တယ်”

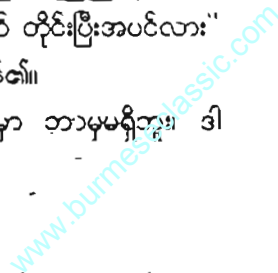
မျိုးဝင်းက လှမ်းပြောလိုက်ပြန်၏။

စောစံကြိုင်သည် ထိုအပင်မှစာ၍ တောင်ကြောစွယ်အတိုင်း ဆင်းသွားလေပြီး တစ်ဖက် တောင်ကြောပေါ်သို့ ဆက်တက်သွား ဆာ၏။ တစ်ဖက်တောင်ကြောသို့ ရောက်သည်တွင် မျိုးဝင်း ကြည့် ခိုင်းသည့် ကျွန်းပင်ကို သေချာ လှည့်ပတ်ကြည့်နေလေ၏။

“သင်းသတ်ပြီး အပင်လား နို့မဟုတ် တိုင်းပြီးအပင်လား”

မျိုးဝင်းက လှမ်းအော်မေးလိုက်ပြန်၏။

“ငါတို့ လမ်းလွဲခဲ့ပြီ၊ သည်အပင်မှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒါ အာယာဝတီနယ်စပ် ဖြစ်မယ်”

သို့ စောစံကြိုင်က လှမ်းအော်ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပြီ...ငါတို့ တောင်ကြော လမ်းမှားရောက်လာတာ ဖြစ်မယ်၊ ပြန်လှည့်ကြမယ်”

မျိုးဝင်းက ပြောလေသဖြင့်....

“နို့ဖြင့်လည်း ဟိုရှေ့နားလေးမယ် နားကြဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သင်းသတ်ပြီး ကျွန်းတစ်ပင်၏အခြေတွင် ထိုင်လိုက်ကြရင်း စောစံကြိုင် တစ်ဖက် တောင်ကြောမှ ပြန်အလှူကို စောင့်နေလိုက်ကြတော့၏။

စောစံကြိုင်သည် တစ်ဖက်တောင်ကြောမှ ဆင်းလိုက်ခြင်း ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အမြင်မှ ပျောက်သွားလေ၏။ ထိုမြောင် နှစ်မြောင်၏ အောက်ခြေမှ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေသည့် တောင် ကြောသို့ ပြန်တက်လာလေမှ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဖြင်နိုင်လိမ့် မည် ဖြစ်သည်။

“ရော့ဗျာ... ကိုပိုက်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ထုံးစံအတိုင်း ဝီစကိုပုလင်း ပြားလေးကို ထုတ်ပေးလာတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လှမ်းယူလိုက်ပြီး တစ်ခွံ မော့လိုက်၏။ နောက် မျိုးဝင်းအား ကမ်းပေးလိုက်ပြန်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ဆင့်ကမ်း သောက်လိုက်ကြသည်တွင် ပုလင်းပြားလေး ကုန်သွားသည့်တိုင် စောစံကြိုင် တောင်ကြောပေါ်သို့ တက်မလာသဖြင့်...

“ဖထိ... ဘာကြောင့် မြောင်ကဲမှာ ကြာနေပါလိမ့်”

လို့ ကျွန်တော်က သတိတရ ပြောလိုက်လေမှ...

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ဖထိ သည်လောက် မကြာသင့် ဘူး၊ အယ်လိုဖြစ်နေတာပါလိမ့်၊ လာဗျာ... တောင်ကြော အစပ်ကနေ သွားကြည့်စို့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြပြီး တောင် ကြောစပ်သို့ သွားကာ မြောင်တွင်း လှမ်းငုံကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

မြောင်ထဲတွင် စောစံကြိုင်ကို တွေ့လိုက်၏။ မှောက်ခန့်ကြီး လဲနေပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောအတိုင်း လျှောတိုက်ဆင်းသွားကြတော့၏။

“ဖထိ... ဖထိ... ဖထိ”

မှောက်ခန့်ကြီး ဖြစ်နေသော စောစံကြိုင်ကို ပခုံးမှ ဆွဲလှန်ရင်း ခေါ်လိုက်၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

စောစံကြိုင် သတိမေ့နေခြင်းပါကလား။ သူ့နားတွင်လည်း ဆွေးတွေနှင့် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်၊ ဒဏ်ရာတော့ဖြင့် မတွေ့ ဝါချေ။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စောစံကြိုင်ကို သတိရလေအောင် တတ်သမျှ မှတ်သမျှနည်းတို့ဖြင့် ပြောလိုက်ကြခြင်းကြောင့် မကြာမီ အချိန်ကာလတွင် စောစံကြိုင် သတိရလာလေ၏။

“ဖထိ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း”

ကျွန်တော်တို့ကို ငေးကြောင် ကြည့်နေသည့် စောစံကြိုင် ကို ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဥစ္စာစောင့်မ လှုပ်သွားတာ”

“ဟင်”

“ဘာ”

“ဘယ်လို”

“ငါ တောင်ကြောပေါ်ကဆင်းတော့ သည်မြောင်ထဲလည်း ရောက်ရော မြောင်အထက်ကနေ ပြေးဆင်းလာသံ ကြားတော့ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ငါ အတော်လည်း အံ့သြသွားတယ်။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က သည်လုံးနေရာမျိုးမယ် သူ့ကို တွေ့လိုက် တော့ ထိတ်လန့်သွားတာပေါ့။ ဒါ...လူတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ငါလည်း ‘ခါးကြားထိုးလာတဲ့ ဓားကိုထုတ်ပြီး သူ့ကို အန္တရာယ် ပြုလာတာနဲ့ ခုတ်လိုက်ဖို့ စဉ်းစားနေတုန်း သူက ငါ့ကို ဖွက်ကောင် သေနဲ့ လွှဲရိုက်လိုက်တော့တာပဲကွာ။ ငါ ဒါပဲ သတိရတော့တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ငါ မေ့သွားရတာ ဖြစ်မပေါ့”

“ဟားဟားဟား... ဟားဟားဟား... ဘားဟား ဟား”

မျိုးဝင်းက စောစံကြိုင် ဟောင်းဆုံးသည်နှင့် ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“ဘာရယ်တာတုန်း”

စောစံကြိုင် မလုံမလဲ မေးလာခြင်းဖြစ်၏။

“ငါ့နယ်ကွာ ဖထိမယ် ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘဲ သွေးတွေ တွေ့တော့ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာပါလိမ့် စဉ်းစားမရပေဘူး။ ခုမှ ဖထိပြောလို့ သိရတယ်။ ဘာလဲ... အဲဒီဖွတ်ကောင်က အဲဒီ အမျိုးသမီး သတ်လာတဲ့ဖွတ်ကောင်ပေါ့။ ဖထိမျက်နှာက သွေးတွေ က အဲဒီဖွတ်ကောင်ရဲ့ သွေးတွေပေါ့။ ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ သည်မိန်းမ ကြည့်ရတာ မုဆိုးမ ဖြစ်မယ်။ သူ ဖွတ်ကောင်ကို မြားနဲ့ပစ်ခတ်လာတာ ဖြစ်မယ်”

“ဘာ... မြားတံကိုင်တဲ့မိန်းမ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က တအံ့တသြ ဖြစ်လျက် သို့ပြောလိုက်လေပြီ။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို အသာအယာ ခေါင်းခါ ပြုလာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့စကား မဆက်လေတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုချင်သည်အား လင်းမြင့်လှိုင် သိနေလေ၏။ မြားတံကိုင် မိန်းမပျိုကိုမူ မည်သူ့ ကိုမျှ မသိစေချင်သည့်သဘော ဖြစ်ပေမည်။

“ဟုတ်တယ်... မြားတံကိုင် မုဆိုးမ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုမြောင်အတွင်း အထက်အောက် စွန်ကာဆန်ကာ ခြေရာလက်ရာ ရှာနေလေတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုလင်း... ခြေရာတွေ့လား”

“သည်မြောင်လေးက ကျောက်မြောင်လေး ဖြစ်တာကြောင့် ခြေရာရှာရ ခက်တယ်ဗျာ”

“ကဲ... ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြောပေါ် ပြန်တက်ကြ မယ်လေ”

သို့ မျိုးဝင်းက ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင် ကြောလေးပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြရာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက်မှာ တွန့်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မုဆိုးမလေး၏ ခြေရာလက်ရာ မတွေ့သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင် တစ်ယောက် ကျေနပ်ခြင်းမရှိ ဖြစ်နေခြင်းကလွဲ၍ အခြားအကြောင်း ကြောင့် နောက်ကျန်ရစ်ခဲ့လေခြင်း မဟုတ်နိုင်ပေ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သည်တွင် စောစောက ထိုင်ခဲ့သော ကျွန်းပင်အောက်၌ ထိုင်လိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နားနေစဉ် အတော်ကြာတော့မှ လင်းမြင့်သို့ အနားရောက်လာလေ၏။

“ဘာထူးလဲ”

ကျွန်တော်က တိုးတိုးကပ်မေးလိုက်၏။

“ထူးတယ်... ခုချိန်ကစပြီး ကိုပိုက် ဘာမှမပြောနဲ့ ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေချေ ကျွန်တော်နဲ့သာ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့ချေ။ ဟုတ်လား”

“အင်း”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တိုးတိုးစကားကို စောစံကြိုင်နှင့် မျိုးဝင်း ခိပ်မိကြပုံ မပေါ်ချေ။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ အရိပ်အောက်ကိုသာ မပြတ် လေ့လာကြည့်နေရလေသည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော်ကိုသည် ထိုကျွန်းပင်လေးမှ ခွာခဲ့ကြပြန်၏။ (၃၉)အကွက် မြောင်လေးအတိုင်း ပြန်စုန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ တစ်ဖက်တောင်ကြောသို့ လူလွဲမသွားရန် အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလား။

မြောင်လေးအတွင်း ရောက်သည်တွင် မြောင်အတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြပြန်၏။ မြောင်မှ ဆင်းလျှောက်ခြင်းသည် အကွတ်မမှားနိုင်ပါချေ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထမ်းလွဲဦးတော့ ပြန်ဆုံရန် အခွင့်အရေး အများကြီးရှိချေ၏။ သင်းသတ်ကွက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သင်းသတ်ပြီး ကျွန်းပင်တွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စခန်းဘိုတဲသို့

ပြန်ရောက်နိုင်၏။ သို့တည်းမဟုတ် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြန်ဆုံနိုင်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမြောင်လေးအတိုင်း စုန်ဆင်းလာရာမှ မြောင်ကမ်းပေါ်ပြန်တက်ရန် လမ်းသာသည့်နေရာ တစ်နေရာ အရောက်တွင် မြောင်တွင်းမှသည် ကမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်ကို လက်ကုပ်လာချေလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေရလေ၏။ မြောင်ပေါ်ကုပ်ကပ်တက် ရလေခြင်းကြောင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်မထားမိချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ လင်းမြင့်လှိုင်သည် မျိုးဝင်းနှင့် စောစံကြိုင်ကို မျက်ခြေဖြတ်ထားခဲ့လေတော့၏။

“ကိုလင်း ဘယ်လိုသဘောလဲဗျ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဟိုမြောင်ထဲမယ် အမျိုးသမီးရဲ့ခြေရာတွေထားတယ်ဗျ၊ အခုနေ အဲဒီပြန်သွားကြည့်လျှင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ သည်အမျိုးသမီး ကျွန်တော့်လက်က ပြေးမလွတ်ပါဘူးဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော် လုံးဝ ဗီတိဖြစ်သွားရချေတော့သည်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့် မျိုးဝင်းတို့ လူစုကွဲမှန်းမသိ ကွဲခဲ့ရတော့၏။

သို့ဖြစ်ရန်အတွက် လင်းမြင့်လှိုင်က တမင်ဖန်တီးခဲ့လေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဂူး”

“ဂူး”

မျိုးဝင်းတို့ထံမှ အချက်ပေးအူသံ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပြန်ဆုံလို၍ သို့နယ် အချက်ပေး အူနေခြင်းဖြစ်၏။

“ဦး”

ကျွန်တော်ကလည်း သို့နယ် ပြန်၍အချက်ပေး အူခဲ့သည် ဖြစ်ငြား လူချင်းပြန်ဆုံရန် မဟုတ်။ မျိုးဝင်းတို့အသံကို မှန်း၍ သူတို့ရှိရာအရပ်နှင့် ဝေးရန် အလို့ငှာအတွက် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့သွားလိုသော လမ်းကြောတွင် သူတို့ ရှိမနေရန် အတွက် လည်းကောင်း ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့မှ မျိုးဝင်းတို့သည် ကျွန်တော်တို့ထံမှ ‘အူ’သံကို မှန်း၍ ထိပ်တိုက်ဆုံရန် အလို့ငှာ လာကြပေမည်။

သည်တွင် ကျွန်တော်တို့က လမ်းလွဲ၍ သွားလိုသောနေရာ (လင်းမြင့်လှိုင်က မိန်းမပျိုကို တွေ့လိုက်သောနေရာ ဟောင်းမြောင်) သို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားလိုကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် စိတ်ပူနေမည်ဖြစ်သော မျိုးဝင်းကိုတော့ဖြင့် အားနာမိသေးတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် မျိုးဝင်းတို့ အချက်ပေးအူသံသည် တစ်စ တစ်စ ဝေး၍ ဝေးကွာသွားတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ကမူ အချက်ပေးပြန်အူခြင်း မပြုကြတော့ချေ။

“ကိုပိုက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က တောတိုးရင်း ပြောလာ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူနဲ့ ခဏ တစ်ဖြုတ် ခွဲထွက်လာကြတာပဲဗျာ၊ ပြီးတော့လည်း သူ့စခန်းဘိုက် ပြန်သွားကြမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ဗျာ...ကဲ...လာ... ကိုပိုက်၊ ရှေ့က တောင်ကြော ပေါ်မယ် အမျိုးသမီးရဲ့ ခြေရာ တွေ့တာဗျ”

သို့နယ်ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် တောင်အုန်းပင်တို့ အတော်များများ ပေါက်လျက်ရှိသော တောင်ကြောပြတ်လေး ပေါ်သို့ တောတိုးတက်သွား၏။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နောက်မှ လိုက်သွားရင်း ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့လည်းကောင်း၊ လာခဲ့သော လမ်း နောက်ကျောသို့လည်းကောင်း သတိမပြတ်ကြည့်ရင်း လိုက်သွား ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်တွက်မူ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်း တစ်စုံတစ်ဦးက ဆော်လည်းကောင်း၊ သားရဲကောင် တစ်ကောင်ကောင်ကသော် လည်းကောင်း ခြေရာခံ မျက်ခြေမပြတ် လိုက်နေသည်ဟု ထင်မိ သောကြောင့် ဖြစ်၏။

မသိမသာ နားစွင့် ကြည့်မိပြန်တော့လည်း တရှုပ်ရှုပ် ခြေသံ ကြားယောင်နေချေ၏။

သို့ကြောင့်...

“ကိုလင်း... ကိုလင်း”

သို့ အသံသဲ့သဲ့ ခေါ်လိုက်၏။

“ဘာတုန်းဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ရပ်စောင့် မေးလေသည်၌ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်တွင်-

“ကိုပိုက် စိတ်ထင်လို့ပါ”

လိုသာ ပြောပြီးနောက် တောတိုးသွားလေ၏။

“ဒုတ် ဒုတ် ပြောင်း ပြောင်း”

“ဒုတ် ဒုတ် ဖျောက် ဒုတ် ရွှစ်”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရှေ့မှသွားပြီး လက် အတွင်းရှိ တုတ်ရှည်ဖြင့် လက်လှမ်းမီသည့် ဝါးပင်၊ သစ်ပင်နှင့် ချုံပုပ်နွယ်တို့ကို ရမ်းခါ ရိုက်သွားလေ၏။

သို့ကြောင့်ပေလားမသိ။ ကျွန်တော် ကြားယောင်နေသည့် တရုတ်ရုပ်ခြေသံ မကြားရတော့ချေ။

သားရဲကောင် ဖြစ်ချိမ့်မည်။

သို့သာ ကျွန်တော် မှတ်လိုက်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောပေါ် ရောက်၍ မြောင်လမ်းအတိုင်း တောတိုးခဲ့ရာမှ တစ်နေရာအရောက် တွင်...

“ကိုပိုက်... သည်မယ်ကြည့်ချေ”

သစ်မန်ကျည်းပင်အောက်ခြေတွင် ထင်းမီးပုံဟောင်း တစ်ခု ကို တွေ့ရ၍ ထိုနေရာတစ်ပိုက် ခြေရာများ တွေ့ရ၏။

မိန်းမခြေရာ ဖြစ်ချိမ့်မည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို မြားတံနွယ်နေတဲ့ မိန်းမဖြစ်ဖို့ များတယ်”

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်က တစ် ဘက်တစ် ဘက် ကြည့်မိ၏။ ဘယ်တွက်ဆိုသော် မိန်းမတစ်ယောက် ခြေရာလို့ ထင်ရသည့်ခြေရာလေး မြင်လိုက်သည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် က မုဆိုးမလေးလို့ ဘယ်အတွက် အတတ်ပြောနိုင်ပါလိမ့်။

ယောက်ျားကလေးငယ် တစ်ယောက် ခြေရာလည်း ဖြစ်နိုင် တာပဲ မဟုတ်လား။ သို့အဖြစ်မျိုး ကျွန်တော်တို့ ကြုံဖူးသည်လည်း ရှိခဲ့သည်ကိုး။

“ကိုလင်းပြောတာ သေချာကြီးပါကလား”

သို့တော့ဖြင့် ကျွန်တော်က အကဲခတ် ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြီးစေ့စေ့ လုပ်လာချေပြီး ထင်း...

ဟောင်း နံဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပုပ်ပင် အောက်ခြေ တစ်ခုတစ်ရာကို ကောက်ယူ၍ ကျွန်တော်ကို ကမ်းပေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လှမ်းယူကြည့်လိုက်၏။

“ဘာတုန်းဗျ”

ကျွန်တော်လက်တွင်းရှိ ဝါးအမျှင်စလေးများကို ကြည့်၍ အမလည်နိုင်စွာ မေးလိုက်၏။

“ဒါ ဝါးခြမ်းကို ဓားပါးလေးနဲ့ သပ်ထားတဲ့ ဝါးအမျှင်စ တွေလေ”

“သိတယ်လေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်တုန်း”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကိုပိုက်ချဲ့ သည်မှာ စခန်းချ ထိုင်နားရင်း ခြမ်းလေးတွေကနေ မြားတံဖြစ်အောင် လုပ်သွားတာလေ”

“ဟင်”

ဟုတ်နိုင်လောက်၏။

“သည်နေရာမှာထိုင်ပြီး မြားတံတွေ လုပ်သွားတယ်ဆိုတော့ သည်မှာတွေ့ရတဲ့ ခြေရာပိုင်ရှင်က မြားတံကို မုဆိုးမလေးက သို့လို ဘယ်သူဖြစ်ရမှာတုန်းဗျာ”

“အင်း”

သို့နယ် ကျွန်တော်က သဘောပေါက်၊ သက်ပြင်းချလိုက် ပြီး တစ်ခုတစ်ရာကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်တော် တွေ့တွေ့နေရတာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်နဲ့ ခြေရာပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ဗျ...။

နောက်တစ်ခါ ကိုလင်းနဲ့ တွေ့ပြန်တော့ အဘိုးအိုက သင်သပ်၊ မိန်းမပျိုကသပ်သပ် ဖြစ်နေတယ်နော်၊ ဘာသဘောလဲ သိတူ။ ဖြစ်နိုင်ချေ ပြောရလျှင်ဖြင့်...

အဘိုးအိုနှင့် မိန်းမပျိုက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
ခပ်ခွာခွာနေကြတာလား။ တစ်ကွဲစီပဲ ဖြစ်သွားတာလား မသိဘူး
သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည်
သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးလာချေပြီး...

“ကိုကို သိချင်တာ သည်အမျိုးသမီးနဲ့တွေ့လျှင် မေးကြည့်
ချေပေါ့ဗျာ”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင် ဆိုလိုချင်သည့်အဓိပ္ပာယ် ကျွန်တော် သိလိုက်
သည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်လေ၏။

သည်အမျိုးသမီးနဲ့ တွေ့လျှင် မေးကြည့် ဆိုလာတော့
သည်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရ
မည်ဆိုသည့် သဘောဖြစ်၏။

သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော် သိချင်သည်ကို လင်းမြင့်လှိုင်...
အတိအကျ ဖြေရှင်းပြီးဖြစ်တော့၏။ အမျိုးသမီးက သပ်သပ်
အဘိုးအိုက သပ်သပ်ဆိုခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လိုက်ကြမလဲ၊ သည်ခြေရာနောက်
လိုက်ကြမှာလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းခါပြ၏။

သို့ကြောင့်...

“သည်အမျိုးသမီးကို တွေ့ဖို့ဆိုတာ သူ့ခြေရာ ကောက်
လိုက်မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အချိန်သိပ်ဆိုင်းလို့လည်း
မဖြစ်ဘူးလေ၊ သိပ်ကြာသွားလေ သူ့နောက်လိုက်ရ ခက်လေ
ဖြစ်မပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က
နောက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးလိုက်လေပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာချိပ်
မျက်နှာကဲဖြင့် သူ့နားလာရန် ခေါ်လေသဖြင့် သွားလိုက်၏။

“သည်အမျိုးသမီးကို ခြေရာခံလိုက်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ
သည်နားတစ်ဝိုက်လောက်ကပဲ စောင့်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သူ ပြန်လာ
တဲ့အခါ တွေ့နိုင်တာပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ ကိုလင်းရယ်”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေသည့်ကိစ္စ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိလေ
ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“လာကို လာမှာပါဗျာ”

“သည်မှာ သူ စခန်းချနေတာမှ မဟုတ်တာချည်း။ တစ်ည
တာ ခဏတည်းဆိုသွားတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နို့ပေမင်းလို့ သူ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကဲ... ကိုကိုက၊ ကျွန်တော့်နောက် လိုက်ခဲ့ချေ”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွား
တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုနေရာလေးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း
နေရာလောက်တွင်ရှိ ငှက်ပျောရိုင်းတောသို့ တိုးဝင်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း ဘုမသိ ဘမသိ လင်းမြင့်လှိုင်
နောက် လိုက်သွားရတော့၏။

“သည်ငှက်ပျောသီးတွေက နက်ဖြန် ဆိုလျှင်ဖြင့် စားရ
လောက်အောင် မှည့်ပြီလေ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ငှက်ပျောပင်တို့တွင်ရှိ အသီးအခိုင်များကို
ကြည့်၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

ငှက်ပျောတော အလယ်လောက်အရောက်တွင်-

“ကဲ... သည်မယ် ဘာလဲ... ကြည့်စမ်း”

လင်းမြင့်လှိုင် ညွှန်ပြသည့် ငှက်ပျောတစ်ပင် အောက်ခြေ သို့ ကြည့်လိုက်၏။ ငှက်ပျောပင် အခြေတွင် မြေများ တူးဆွ ထားခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒါ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်၊ တောဝက်တွေ တူးဆွထားတာ”

ထိုငှက်ပျောပင် ပတ်ပတ်လည်တစ်ဝိုက် တောဝက်ခြေရာ များ တွေ့ရ၏။ ထိုသည်ကြားမှ ခြေရာတစ်စုံကိုလည်း တွေ့လိုက် ကြ၏။

“ဟင်”

“အမျိုးသမီး ခြေရာပါကလား”

“သည်ငှက်ပျောတောမယ် ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိက္ခာ လုံလောက်နိုင်တာပေါ့၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

သို့ ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလာ၏။ မည်သည့် သဘော ဆောင်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက် လိုက်၏။ သို့ကြောင့်

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုလင်းရယ်၊ ငှက်ပျောသီးကိုပဲ စား မလား။ သည်နားလာပြီး တောဝက်ကောင်တွေကို ဖမ်းစောင့် ပစ်မလား ရတယ်လေ”

လို့ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်၏။

“အေးချာ... အဲလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ချင်တဲ့ အမျိုးသမီး ကလည်း ထွက်မှာပဲလေ၊ နို့ကြောင့် သူ သည်နေရာကို ပြန်လာမှာ သေချာတယ်ဗျ”

“ဟင်”

“မဟင်နဲ့ ကိုပိုက်... သည်အမျိုးသမီး ဟိုမယ်ထိုင်ပြီး မြားတံတွေ လုပ်နေတာကလည်း သည်ဝက်ကို ပစ်ဖို့ပဲဗျ”

“ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး ကိုလင်း၊ သည်မြားတံ လေးနဲ့ ဝက်ကို ဘယ်လိုပစ်ရနိုင်မှာတုန်း”

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်ကို အသေအချာ ကြည့်ရှုချေပြီ။ သူ့ဘောင်းဘီ အိတ် တွင်းမှ ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ပြလာတော့၏။

“ဘာတုန်း”

ပုလင်းလေးအတွင်း စေးပျစ်ပျစ်အရည်များသာ ရှိချေ၏။ ဘာတွေရယ် မသိ။

“ဒါ အဆိပ်တွေလေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်... ကျွန်တော် ဟိုနားက မီးပုံနားက တွေ့တာ၊ အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့ အဆိပ်ရည်တွေ ဖြစ်နေတာ”

“ဘာအဆိပ်တွေလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ မပြောတတ်ပေ ဘူးဗျ၊ အဆိပ်တွေ ဆိုတာလောက်ပဲ သိတယ်၊ ကျွန်တော် ခေါ်ကြည့်ပြီးပြီ”

“သည်တော့...”

“သည်တော့ ဘာဖြစ်ရမှာတုန်းဗျာ၊ သည်အမျိုးသမီးက မြားတံမယ် အဆိပ်လူးပြီး ဝက်ကောင်ကို ပစ်မှာပေါ့”

“ဗျာ”

“သည်အဆိပ်ကလည်း သူ ဝက်ကောင်ကို ပစ်ဖို့လုပ်တာလေဗျာ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ ကိုလင်း။ သူ သည်မယ်လား၊ ဝက်ကောင်ကို ချောင်းပစ်မှာပေါ့၊ နို့... နေပါဦး... အဆိပ်မိထားတဲ့ ဝက်ရဲ့အသားကို စားလျှင် စားတဲ့သူ အဆိပ် မမိနိုင်ဘူးလား”

“အ၊ ဟဲ့... ကိုပိုက်ရယ်... အဆိပ်မိပြီး လဲသွားတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကောင်ရဲ့ အသားတစ်ပိုင်းတစ်စကို အလျင်မီ ဖြတ်တောက်ထုတ်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အဲဒီအသားက စားလို့ရပါတယ်၊ ဆိုဖို့ဗျာ... လက်ကိုထိလျှင် ခြေကို ဖြတ်ယူမယ်ဗျာ၊ အဆိပ်ကောင်တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်သွားနိုင်တာမှ မဟုတ်တာချည်း။ အူကလီမေးမစားမိဖို့ဘဲ အရေးကြီးတာကလား”

“ပြီးတော့ သည်အမျိုးသမီးက ဘာလို့ခုလောက်မှ သည်ပြန်လာမလဲဆိုတော့ သူ သည်နားရောက်ခဲ့တုန်းက ငှက်ပျောသီးတွေက အစိမ်းကြီးတွေလေ၊ နောက် အယ်လောက်ကြာလျှင် သည်မယ်ရှိတဲ့ ငှက်ပျောသီးတွေ မှည့်နိုင်မယ်ဆိုတာ သူလည်း တွက်ထားပြီး ဖြစ်မယ်၊ နို့ကြောင့် ငှက်ပျောသီး မှည့်တဲ့အခါ ပြန်လာပြီး ဝက်ကောင်ကိုလည်း စောင့်ပစ်မယ့် သဘောဗျာ”

“နို့ဖြင့် သူက ဘာလို့ သည်နေရာမှာပဲ အထိုင်မခွင့်တစ်နေရာသွားနေပြီး ပင်ပန်းခံ ပြန်သွားရတာလဲဗျာ”

သို့ ကျွန်တော်က စောဒကတက် ပြောလိုက်၏။

“ဒါကတော့ ကိုပိုက်ရယ်... တောဝက်ကောင်ကို တွေ့မရစေချင်အောင်ရယ်၊ ပြီးတော့ သည်နေရာက စခန်းချက်ကောင်းတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့လည်း သူ့မယ် တခြား

ကိစ္စနဲ့ တစ်နေရာ သွားဖို့လည်း ရှိနေသေးလို့ ဖြစ်မပေါ့၊ ကဲ... ကိုပိုက်... ရှင်းလောက်ပြီ မဟုတ်လား၊ လာဗျာ... ဟိုးရှေ့နားက သစ်ပင်အောက် သွားကြစို့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသစ်ပင်ရှိရာသို့ သွားလိုက်ကြ၏။

ထိုသစ်ပင်၏ အောက်ခြေတွင် ချုံပုတ်ပင်များ ရှိချေ၊ ဆူးနွယ်ပင်သည်လည်း ရှိပြန်သေး၏။

သည်အပင်အောက်မယ် ဘာလုပ်ချင်တာပါလိမ့်။

လင်းမြင်လှိုင်သည် ထိုအပင်အောက် ရောက်သည်တွင် ချုံပုတ်ပင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေလေ၏။

သေနတ်ပြောင်းဖြင့်လည်း ထိုးမ၊ ဖယ်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘာရှာတာတုန်း”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

လင်းမြင်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်အမေးကို မကြားလေသည်လား၊ မဖြေချင်၍နေလေသည်လား၊ မသိချေ။

ထိုချုံပုတ်အောက်သာလျှင် သဲကြီးမဲကြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာနေလေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ဘာမှ ဆက်မမေး မပြောလေတော့။ လင်းမြင်လှိုင် ဘာလုပ်သည်ကို စောင့်ကြည့်နေရုံသာ ရှိတော့၏။

အတန်ကြာတွင် လင်းမြင်လှိုင်က-

“သည်ချုံပုတ်ပင်ထဲမယ် ဘာကောင်မှ မခိုအောင်းနိုင်ဘူး၊ သေချာပြီဗျာ”

လို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် လင်းမြင်လှိုင်ကို တွေ့ဝေကြည့်နေမိတော့၍-

ဘာကို ဆိုလိုချင်တာပါလိမ့်။ ဘာလုပ်ချင်တာပါလိမ့်။
“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သည်ချုံ့ပုတ်ပင်ထဲမယ် ဝင်ပုန်း
နေကြတာပေါ့”

“ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင် စိတ်ကော မှန်သေးရဲ့လား မသိချေ။

“ကိုလင်းရယ် ဘာလို့တုန်း”

လို့ မေးလိုက်၏။

“ဟိုအမျိုးသမီးကို ဖမ်းမယ်လေ”

အလိုလေးဗျာ...

ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှ ရောက်လာမည် မသိသော
အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က သည်ချုံ့ပုတ်တွင်းဝယ်
ပုန်းနေမယ် ဆိုပါကလား။

မဖြစ်နိုင်တာချည်း...။

“စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်ပါဦး ကိုလင်းရယ်။ သည်
အမျိုးသမီး သည်နေရာကို ပြန်လာမယ်ဆိုတာတော့ ထားပါ
တော့ဗျာ။ နီတောင်မှ သေချာတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲ... ခုအချိန်က
စပြီး ကျွန်တော်တို့က သည်ချုံ့ပုတ်တွင်းကနေ ဝင်ပုန်းစောင့်နေရ
မယ် ဆိုတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ။ ဘယ်အချိန်ကာလမှ
လာမှန်း မသိတာများ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည်
ပြီး၍ ပြလာချေပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ တစ်နာရီအပြင် ပိုမယ်မထင်ပါဘူး”

“ဗျာ”

“ဘာကို ကြည့်ပြီး အတပ်ပြောရတာတုန်း”

“ကိုပိုက်က မုဆိုးလုပ်ပြီး အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေတာကိုးဗျာ
အစာစောက ကျွန်တော် ကျိုးတစ်အုပ် ထ,ပျံသွားသံ ကြားလိုက်
ဘယ်”

“ဘယ်လို ပတ်သက်လဲ”

“သည်တောင်ခြေရဲ့ ဟိုးဘက်လောက်ကလေး သည်မယ်
ဆင်လမ်းလေး၊ အဲဒီလောက်မှာရှိတဲ့ ကျိုးအုပ်က သူတို့နားနေတဲ့
သစ်ပင်အောက် လူဖြတ်လျှောက်သွားလို့၊ နို့မှမဟုတ် သူတို့ကို
ခြောက်လှန့်လိုက်လို့ ရုတ်ခြည်း ထပျံသွားကြတာလေ”

“သူတို့ အစာ စားနေစဉ် တခြားသတ္တဝါ ဝင်ရောက်
လာလို့ ထပျံကြတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး...လူတစ်ယောက် ဖြတ်လာလို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

“ရှင်းအောင်ပြောဗျာ”

အစာ စားနေကြတယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ရုတ်တရက် ထပျံပြီး
လျှင် အဲဒီအစာနားပဲ ပြန်နားကြမှာလေ၊ ခုက အဲလိုမျိုး မဟုတ်
ဘူးဗျာ၊ ရုတ်တရက်ထပျံပြီး အဝေးကို ပျံသွားကြတာ”

“သည်တော့...”

“သည်တော့ ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း... လူတစ်ယောက် ဖြတ်
လျှောက်လာတာပေါ့။ အဲဒီလူက မြားကိုင် အမျိုးသမီးပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

“ဪ... ကိုလင်းက အသေအချာ တွက်ချက်ထားပြီး
ဖြစ်တာပေါ့။ အင်းလေ စောင့်ကြည့်တာပေါ့။ တစ်နာရီပဲနော်”

“အိုကေ”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သိုချုံ့ပုတ်
အောက်တွင်း တိုးဝင် ဝင်ပုန်းနေလိုက်ကြလေ၏။

အချိန်တစ်နာရီဆိုတာ မနည်းပါကလား။ ဟိုလိုပဲ သည်လိုပဲ ဆိုလျှင်ဖြင့် တစ်နာရီဆိုသည့် အချိန်သည် မည်သို့မျှ ကြာလောက် သည် မဟုတ်။ ခုတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် စောင့်နေရမည် ဆိုတော့ အချိန်သည် ကုန်ခဲလှပေခြင်းဆိုတဲ့ ဒုက္ခကို မဖြစ်မနေ အောင်အောင်ခံရပေတော့မည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ နာရီ စက္ကန့်သံ လည်ပတ်နေခြင်းကိုသာလျှင် ငေးကြည့်ရင်း အချိန် စောင့်နေရ တော့၏။

ကျွန်တော် ငှက်ကောင်းသည်ဟု ဆိုရခြင်းမည်။
ကျွန်တော်တို့ ဝပ်ပုန်းနေချိန် မိနစ်နှစ်ဆယ်ပင် မကြာ လိုက်ချေ။

“ခြေသံကြားတယ်”
ကျွန်တော် နားစွင့် ထားလိုက်၏။
ဟုတ်ပါ...တရှပ်ရှပ်နှင့်သစ်ရွက်ကြွေတို့အပေါ် နင်းသျှောက် လာသံ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အထင်ကြီးစွာ ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြီးစီစီ မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပြီး ရှေ့တူရှု ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြလာ၏။ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”
မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ အံ့သြသွားရတော့၏။ ကျွန်တော့်မျက်စိကိုပင် ကျွန်တော် မယုံချင် တော့ပေ။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ မျက်လုံးကို လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်သွပ် ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

မျက်စိ အမြင်မှားခြင်း။ ဝေဝါးနေခြင်းမဟုတ်။ မြင်ကွင်း သည် ကြည်ကြည်လင်လင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်လေ၏။

သည်လိုနေရာတွင် သည်လိုမြင်ကွင်းသို့ မြင်ရခြင်းသည် သွန်မင်းစွာ အံ့သြဖွယ်ပင် ကောင်းလေတော့၏။

အသက်အားဖြင့် ၇၀ ဝန်းကျင်ခန့် ရှိမည့် အဘိုးအိုနှင့် အသက်အားဖြင့် ၃၀ ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် မြင်ဖူး တွေ့ဖူး ကြုံဖူးသော အဘိုးအိုနှင့် အမျိုးသမီး ဖြစ်နိုင်လောက်၏။

ကျွန်တော်မြင်ခဲ့စဉ်က ဝိုးတိုးဝါးတား။ ယခု ကြည်ကြည် လင်လင် ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်ရသည်ကြောင့် အံ့သြရခြင်း ဖြစ်၏။

အမျိုးသမီးသည် ရွက်ကြမ်းရည်ကျိုသာလျှင် ဖြစ်ပေမည် ဆွာကိုယ် အဆစ်အပေါက် လှသည်ကြောင့် ကြည့်ပျော် ရှုပျော် ဖြစ်၏။ ကတုံးမှ ရှည်လာသော ဆံပင် တိုကပ်ကပ်ကြောင့်လည်း ဆိုးသောရုပ်သည် ပို၍ ထင်ပေါ်ရလေခြင်း လားမသိ။ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လျှင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဟု ထင်ရ၏။ မျက်ဝန်းအစုံသည် ထည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းသည်လည်းကောင်း၊ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အချိပ်အငွေ့ကို ပြနေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကား ထူးဆန်း အံ့ဖွယ်လေခြင်းမဟုတ်။ အံ့ဖွယ် ကောင်းသည်မှာ သူမရှေ့မှ ပါလာသော အဘိုးအိုသည် ထူးဆန်း နှယ် ကောင်းနေ၏။

ဘယ်တွက်မှု အဘိုးအို၏ လက်အစုံသည် နောက်ပစ်ထား ခြင်းက အကြောင်း မဟုတ်။ ထိုလက်အစုံကို ပူး၍ နှယ်ဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်မှာ အံ့ဖွယ်ကောင်းလေတော့၏။

အမျိုးသမီးက အဘိုးအိုကို ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်လာခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဘယ်လို သဘောပါလိမ့်။ ကျွန်တော် မြင်းဖူးခဲ့စဉ်က သိနယ်မဟုတ်။ မြေးအဘိုး သားအဖ တူယှဉ် သွားလာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက် ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလာ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် မည်သည့်မေးခွန်းမျှ မထုတ်ပါ တော့ချေ။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုအမျိုးသမီးနှင့် အဘိုးအိုကို တွေ့၍ ကြည့်နေရင်းမှ...

"ခုနေ ထွက်ဖမ်းမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ရတယ်ဗျာ၊ နီပေမင့်လို့ သူ ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ ကြည့်ချင်သေးတယ်"

ကျွန်တော် ခေါင်းဆတ်ပြန်သော ပြလိုက်ပြီး သူမ၏ လှုပ်ရှား မှုကို ဆက်ကြည့်နေလိုက်၏။

သူမနှင့် အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက် သွားပြီး အတန်လှမ်းလှမ်းနေရာ ရောက်သည်တွင်...

"အဖေ...သည်မယ် ခဏထိုင်နေဦး၊ တော်ကြာနေ အဖေ စားဖို့ တစ်ခုခု သမီးလုပ်ပေးမယ်"

လို့ အမျိုးသမီးက အဘိုးအိုဖြစ်သူကို ပြောလိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း အံ့ဩသွားပုံရချေ၏။

အမျိုးသမီးသည် အဘိုးအိုကို သံစပ်ခြေရင်း၌ ထိုင်ခိုင်း လိုက်လေပြီး၊ ခြေအစုံကို ပူးခိုင်း၍ နွယ်ကြိုးဖြင့် ရစ်နှောင်လိုက် ပြန်၏။

အတော်စိုက်ရိုင်းသည် သမီးပါလားလို့ ကျွန်တော် မှတ် လိုက်မိ၏။

"အတော်ရိုင်းတဲ့ မိန်းမပေပဲဗျ၊ ဖအေကို ကြိုးနဲ့ တုပ်နှောင် ထားရပါတယ်လို့"

သို့ ကျွန်တော် တိုးညှင်းစွာပြော၍ မကျေမနပ် ဖြစ်နေ ခြင်းကို ကြည့်၍ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြီးစိမိ လုပ်နေလေတော့၏။

"ကိုလင်းကပါ သဘောကျနေတာလား"

လင်းမြင့်လှိုင်ကို မဆီမဆိုင် ကျွန်တော်က ပြစ်တင်လိုက်၏။

"သူ့ကိုစွန့်သူ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အမျိုးသမီးက သူ့အဖေကို ပြောတာ ဆိုတာကျတော့ ညင်သာပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ကို ကြိုးနဲ့ တုပ်နှောင်ရတယ် ဆိုတာလည်း အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မပေါ့"

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောရင်း မိန်းမပျို၏ လှုပ်ရှားမှုကို စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ပြန်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေ သိုက်ရပြန်တော့၏။

အမျိုးသမီးသည် ငှက်ပျောတောအတွင်း စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ချောင်းမြောင်းဝင်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက် သွားခြင်း မရှိသည်ကြောင့် နေရင်းနေရာမှာပင် စူးစိုက် ကြည့်နေ ကြတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... အမျိုးသမီးသည် သူ့လက်တွင်းရှိ သေးမြားကို ပစ်ခတ်ရန် တစ်နေရာသို့ လှမ်းချိန်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဆည်သည်ပစ်မှတ်ကို လှမ်းချိန်ထားသည်ကိုပင် မြားဦးတည်ရာတက် ထွန်းကဲကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ကျွန်တော်တို့သည် အမျိုးသမီး၏ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ အာရုံစိုက်နေသောကြောင့် ငှက်ပျောတောအတွင်း တောဝက်ကောင်တို့ ရောက်လာ တူးဆွနေခြင်းကို သတိမထားမိခြင်းပါကလား။

“ရဲလွန်းတယ်ဗျာ”

အစွယ်ကားကား ဝက်ကြီးကို မြားလေးဖြင့် လှမ်းချိန်ထားသည့် အမျိုးသမီးကို ရည်ရွယ်၍ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ချောက်”

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသည်၌ လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ သေနတ်မောင်းတင်သံ ကြားလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ထိုတောဝက် ကောင်ကြီးကို ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်ခြင်းပါကလား။ သို့ကြောင့်...

“မဆိုးတစ်ယောက်က အခြားသူရဲ့ ပစ်မှတ်သားကောင်ကို လုမပစ်သင့်ဘူးလေဗျာ”

သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်လေသည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ပစ်မှတ်ကိုသာ မမှိတ်မသန် ကြည့်နေလေ၏။ ကျွန်တော် မည်သို့မျှ ထပ်ထွန်းပြောလိုခြင်း မရှိတော့ချေ။ လင်းမြင့်လှိုင် ဘာလုပ်မလဲ။ မြားတံရှင် အမျိုးသမီး ဘာလုပ်မလဲ ဆိုသည်ကို စောင့်ကြည့်နေရုံသာ ရှိချေတော့၏။

သို့ ကျွန်တော်တို့ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနေစဉ် မြားတံရှင် အမျိုးသမီးသည် သူ့လက်တွင်းရှိ မြားတံဖြင့် တောဝက်ကောင်ကို ပစ်ချလိုက်ချေ၏။

“ဝှံ”

“ဟာ”

“ဟင်”

မြားချက်ပစ်မှတ် လွဲသွားချေတော့၏။

“ကွီးစ်လ်”

တောဝက်ကောင်သည် သူ၏ ပါးကို ရှပ်ထိသွားသောကြောင့် ပါးပြင်မှ သွေးတို့ ဖြာထွက်လာတော့၏။

နာကျင်မှုကြောင့် ဒေါသ ထွက်သွားပုံလည်းရချေ၏။

သို့ကြောင့် မိန်းမပျိုရှိရာသို့ ဝါးလုံးထိုး ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်လာလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထိတ်လန့်သွားသည်ကြားမှ အမျိုးသမီးအတွက် စိုးရိမ်သွားကြ၏။

ထိုဝက်ကောင်၏ ရန်ပြုခြင်းကို အမျိုးသမီး မည်သို့ တုံ့ပြန်မည်လိမ့်မည်နည်း။

တုံ့ပြန်ဖို့ မပြောလေနှင့် ရှောင်တိမ်းဖို့ပင် အချိန်ရနိုင်လိမ့်မည်ဟုတ်ချေ။

“ဟိတ်... သစ်တစ်ပင်အောက် ပြေးကပ်လိုက်”

ကျွန်တော် သည်သို့နယ်သာ အော်ဟစ် သတိပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော့်စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ဝက်ကောင်သည် အမျိုးသမီးနားသို့ ရောက်လာသည်နှင့် သူ၏ အစွယ်ကားကား ပြီးပြီ ဟု ထိုးကော်လိုက်လေတော့၏။

“ဒိန်း”

“ကွီးစ်လ်”

“ဟင်”

“ဟူး...”

နက်ကြွေ

တော်ပါသေးရဲ့... လင်းမြင့်လှိုင်၏ ပစ်ချက် ဦးသွားပေလို့
ဝင်ကောင် ဖင်ထိုင် လဲသွားတော့၏။

“ဟာ”

အမျိုးသမီးသည် လျှပ်တစ်ပြက် ဆိုသလိုပင် နေရာမှ
ခင်းထွက်သွားတော့၏။ မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သစ်ပင် ချုံနွယ်
တို့ကြား တိုးဝင်ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုအမျိုးသမီးနောက် ပြေးလိုက်သွားမည်
အပြုတွင်...

“ကိုပိုက်... လိုက်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီ သူ
ပြန်ရောက်လာဦးမှာပါ”

လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဝက်
သေကောင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အဘိုးအိုထံသို့ သွားလိုက်၏။

အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို အံ့သြစွာဖြင့်
ကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်တော်သည် အဘိုးအို လက်၊ ခြေတွင် တုပ်နှော
ထားသည့် နွယ်ကြိုးများကို ဖြေပေးလိုက်ရင်း...

“အဘိုးကို ဘယ်လိုကြောင့် ဟိုအမျိုးသမီးက ကြိုးနဲ့တုပ်
ဖမ်းခေါ်လာရတာတုန်း”

လို့ မေးလိုက်၏။

သည်တွင် အဘိုးအိုကား အမျိုးသမီး ပြေးဝင်သွားရာဘက်
လှမ်းကြည့်နေလေပြီ။

“သမီးပါ... ဘာစိတ်ကူး ပေါက်သွားလို့လည်း မသိဘူး
သူ့သမီးကိုလည်း ပစ်ထားတယ်”

“ဗျာ”

အဘိုးအိုစကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည်
အံ့သြတကြီး မျက်နှာ ကိုယ်စီဖြင့် အဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်၊
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ဖြင့် ရှိကြတော့၏။

“သူ့သမီးဆိုတော့ အဘိုးရဲ့ မြေးလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က အဘိုးအိုကို ပေးမထူရင်း မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“နို့ဖြင့် ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာတုန်း၊ အဘိုး ကျွန်တော်
တို့ကို ပြောပြနိုင်မလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဟေအေး... မပြောပြဘူး၊ မပြောဘူး”

အဘိုးအို ဘာဖြစ်သွားလေသည်မသိ။ ခေါင်းတွင်တွင်ခါ
ခြင်းပယ်ရင်း နေရာမှ ပြေးထွက်ရန် ကြိုးစားနေလေသည်ကြောင့်
ကျွန်တော်က လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရ၏။

“ဘာလို့ မပြောချင်တာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“ငါ့မြေးနဲ့ ငါ ပြန်ဆုံလေတော့မှ ပြောမယ်”

“ဟင်... အဘိုးမြေးနဲ့ ပြန်ဆုံမှဆိုတော့ အဘိုးမြေးက
အယ်သူမို့လဲ၊ ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်သော်လည်း အဘိုးအိုသည်
မည်သို့မျှ ပြန်လည်ပြောလာခြင်း မရှိလေဘဲ အဝေးသို့သာ
ထွက်ကြည့် တွေ့ဝေနေတော့သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်ကို
ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ယမ်းပြလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။
အတန်ကြာလေမှ ကျွန်တော်က...

“ကိုလင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

မေးလိုက်၏။

“လောလောဆယ် ဝက်ပေါင်ကင် စားမယ်ဗျာ”

“အေး... ငါလည်းဆာပြီ... စားမယ်”

လင်းမြင့်လှိုင် စကားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးအိုသည်လည်း ဆာလောင်လေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဝက်သေကောင်ထဲမှ ရှေ့လက် တစ်ချောင်းကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်ကာ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် အဘိုးအိုမှ ထွက်သွားရာနောက် လိုက်သွားလေ၏။

ဝက်သေကောင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ငှက်ပျောတော အပြင်ဘက် နေရာလေးတစ်ခုတွင် စခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ သည်တော့ ကျွန်တော်သည် ထင်းမီးဖိုရန် အလို့ငှာ သစ်ကိုင်း ခြောက်များကို လိုက်လံ စုဆောင်းလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က နေရာထိုင်ခင်း ရှင်းလင်းနေ၏။

အဘိုးအိုသည် သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်၍ ငိုက်မြည်းနေလေတော့၏။ ညက အိပ်ရေးမဝ ဖြစ်ခဲ့လေခြင်းများလေတာ သည်နောက် ကျွန်တော်သည် ဝက်ရှေ့လက် တစ်ချောင်းကို ထင်းမီးဖိုပြီးသည်နှင့် တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်၏။

ဝက်လက်မီးကင် ကျက်သည်တွင် ငိုက်မြည်းနေရာ အိပ်ပျော်နေသော အဘိုးအိုကို နှိုး၍ ကျွေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝက်သေ ထုတ်သော လိုက်ကြ၏။ ဝက်လက်မီးကင်ကို အမြည်းအလို့ငှာ စားလိုက်ကြသည်။ အဘိုးအိုသည် လွန်မင်းစွာ ဆာလောင်နေပုံရချေ၏။ အစာ မစားရသည်မှာ မည်မျှကြာလေပြီ မသိချေ။

သို့ဆိုလျှင် ပြားတံကို အမျိုးသမီးသည်လည်း လွန်မင်းစွာ ဆာလောင် နေလေချေမည်။

“ငါ့သမီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ဝိစကီသောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောနေကြစဉ် အဘိုးအိုသည် သို့ဆိုသလို ပြောရင်း ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာချေးလသည်။

“ဟင်... မင်းတို့ ဘာတွေ သောက်နေကြတာတုန်း၊ ငါ့လည်းတိုက်ကွာ”

ကျွန်တော်လက်တွင်းမှ ဝိစကီပြားလေးကို ကြည့်ရင်း ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အဘိုးအိုကို ပြီး၍ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဝိစကီ သောက်နေတာ၊ အဘိုး သောက်တတ်တယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် သောက်လေ”

ဆိုလျက် အဘိုးအိုထံ ဝိစကီပြားလေးကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ဘာလဲ... ဝိစကီဆိုတာ”

အဘိုးအိုက ပုလင်းပြားလေးအတွင်းမှ အရက်တို့ကို စူးစမ်းသောက်ကြည့်ရင်း မေးလာလေသဖြင့်...

“ဝိစကီဆိုတာ အရက်ပဲပေါ့ အဘိုးရာ”

လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် အဘိုးအိုသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားဟန်ဖြင့် ပုလင်းပြားလေးကို စူးစမ်းကြည့်လိုက်ပြန်ပြီး ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

“အရက်... အလကားအရက်၊ ငါ့မြေလေးကို ဒုက္ခပေးတဲ့ အရက် ငါ ဘာလို့သောက်ရမှာတုန်း၊ မင်းတို့လည်း သောက်စရာ မလိုဘူး”

သို့ ဒေါသတကြီး လေသံဖြင့် ပြောလာတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် အဘိုးအို၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်လေသဖြင့် ပြီးလိုက် လေကာ...

“ကိုပိုက်... အဘိုးအိုက အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာမျှ အဘိုးအိုကို ချောမော့ မေးမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အဘိုးအို တို့နဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို သိရလိမ့်မယ်ခင်ဗျ”

သို့ ကျွန်တော့်ကို ကပ်၍ပြောလာလေ၏။

“အဘိုးရယ် အရက်ကြောင့် မြေးမလေး ဒုက္ခ ရောက်ရ တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သိလို့ မရပေ ဘူးလား”

လို့ ကျွန်တော်က အဘိုးအိုကို ချောမော့ ညင်သာ ပျော့ ပျောင်းသော လေသံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

သည်တွင် အဘိုးအိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော လိုက်လေပြီး...

“ဟားဟား ဟားဟား ဟီးဟီး ဟားဟား ဟားဟား ဟားဟား... ပြောဖူး... ပြောကို မပြောဘူး၊ မင်းတို့ သိချင်လျှင် ငါ့သမီး မေးကြည့်”

လို့ ပြောလာသည်ကြောင့်...

“နို့ဖြင့် အဘိုးသမီးက ဘယ်မှလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

လို့ ကျွန်တော်က အငိုက်ဖမ်း မေးလိုက်လေတော့၏။

“ပြောဖူးကွာ... သမီးကိုမေး... သမီး ပြောပြလိမ့်မယ်”

အဘိုးအိုသည် လူပါး တစ်ယောက်ပေလား၊ ဦးနှောက် မကောင်းသူတစ်ယောက် လေလာတော့ဖြင့် အတိအကျ ပြောမရ နိုင်သေးချေ”

နို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အဘိုးအိုကို မည်သည့်စကားမျှ မပြောလေတော့ဘဲ အိပ်ချင်လာပြီလည်းဖြစ်၍ သစ်တစ်ပင် အောက် သွားရောက် ကျောမှိုထိုင်ရန် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်လာ လေသည်တွင် လင်းမြင့်နိုင်သည် အဘိုးအို၏ နဖူးကို သူ၏ သေနတ်ဖြင့် ရုတ်တရက် ချိန်လိုက်လေသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့အား သင့်သွားသည့်ပြင် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း ဘယ်လို ဖြစ်သွားရ တာပါလိမ့် ဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့၏။

အလိုလေးဗျာ...လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် နေရင်းထိုင်ရင်း အဘိုးအိုကို ဘာစိတ်ခုသွားရတာပါလိမ့်။

လင်းမြင့်လှိုင် မျက်နှာသည် လွန်မင်းစွာ ဒေါသ ထွက် နေဟန် ဖြစ်၏။

အဘိုးအိုကိုလည်း သတ်ဖြတ်ရန် ဝန်မလေးသည့် မျက်နှာ နယ် ဖြစ်လို့နေ၏။

“အဘိုးကြီး... အေးအေး မေးလို့ မရလျှင်ဖြင့်လည်း အကြမ်းဖက် မေးရတော့မယ်၊ သည်အတွက်တော့ဖြင့် တောင်းပန် ပါတယ်၊ ကဲ...ပြော... ဘယ်လိုလဲ အဘိုးအို၊ ကျွန်တော်တို့ ကျေနပ်အောင် တစ်ခုခုပြောမှ ဖြစ်တော့မှာ နော်၊ ဘာမှမပြောဘဲ ခုလို ငြင်းဆန်နေမယ် ဆိုလို့ကတော့ ခေါင်းထဲ ကျည်ဆန် တစ်ထောင့် ပစ်သွင်းလိုက်မှာနော်”

လင်းမြင့်လှိုင် ကြည့်ရသည်မှာ ပြောသလို လုပ်မည့်ပုံပင် ပြစ်ချေတော့၏။

ကျွန်တော်သည်ပင် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စဉ်းစားမရ ဖြစ်မိလေ၏။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်နေမိတော့၏။
ကျွန်တော် ကြားဝင် ဖြေရှင်းရမလို ဖြစ်တော့သည်။
သို့ကြောင့်...

“ကိုလင်းရယ် အဘိုးကြီးက သူ့အကြောင်းနဲ့ သူမို့လို့ မပြောတာဖြစ်မှာပါ။ စိတ်အေးအေးထားလိုက်ပါ ကိုလင်းရယ်။ သူ မပြောလည်း ကျွန်တော်တို့ အနေသာကြီးပါ”
သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောလိုက်ရ၏။

“ကိုပိုက်... အသာနေစမ်းပါဗျာ၊ တကယ်တော့ သည်အဘိုးကြီးက လူသတ်သမားကြီးဗျ”

“ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင် စကားကြောင့် ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာအံ့သြမိတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုကြောင့် သို့ ပြောရပါလိမ့်၊ လင်းမြင့်လှိုင် ဘာတွေသိထား၊ မြင်ထားလို့ပါလိမ့်။

“ကဲ... အဘိုးကြီး၊ ပြော... ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်လား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က အဘိုးကြီးကို ပြောလိုက်သည်တွင် အဘိုးကြီးသည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အသနားခံသည့် မျက်နှာဖြင့် တွေး၍ကြည့်နေလေပြီး...

“ငါ့မြေးလေးကို ငါက သတ်ရမှာလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးနက်ကြုတ် သတ်တာကွ၊ နက်ကြုတ်...”

“ဟင်”

“ဘာ”

အဘိုးအိုစကားကြောင့် ကျွန်တော်ကော လင်းမြင့်လှိုင်ပါ ဆုံးအားသင့်မိကြတော့သည်။

ဘယ်လိုတွေ့ပါလိမ့်... ရှုပ်ကုန်ပြီပေါ့။

လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ သိထားနိုင်လောက်၏။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် ဘာပြောမလဲ ကြည့်နေစားစွင့်နေမိ၏။

“သည်မယ် အဘိုးကြီး... နက်ကြုတ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ အာလို့ အဘိုးမြေးကို သတ်လိုက်ရတာလဲ၊ မှန်မှန်ပြောပါ”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်ကလေသံဖြင့် မေးလိုက်ပြန်တော့လည်း...

“နက်ကြုတ် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ဘာလို့ ပြောရမှာတုန်း။ ဟား ဟား ဟား ဟား...ဟီး ဟီး ဟီး...ဟား ဟား...ဟီး”

သို့နယ် ပြောဆို အော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်လေသဖြင့် ထင်းမြင့်လှိုင်သည် စိတ်ပြောင်းသွားပြန်လေ၏။

“ရှူးသလို ပေါသလို လုပ်မနေနဲ့ အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား ပြောလည်း ရတယ်၊ အေး နောက်ဆုံး ထပ်ပြောမယ်၊ နက်ကြုတ် ဘယ်သူလဲ၊ ပြောမလား... မပြောလျှင်တော့...”

“ချောက်”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့သေနတ်ကို မောင်းဆင်လိုက်လေသဖြင့် အဘိုးအိုပင်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်သည်ပင် ခုတ်ထိတ်သွားရတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို အမှောင့်ပယောဂ ဝင်ပူးနေလေပြီလားမသိ၊

ဘယ်တုန်းကမျှ ယခုကဲ့သို့ လင်းမြင့်လှိုင် စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်ခြင်း မကြုံခဲ့ဘူးချေ။

ယခု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ပါ
လေစ။ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ အရိပ်အကဲကို နံဘေးမှ
နေ၍ အကဲခတ်နေရုံမျှလွဲပြီး ဘာလုပ်၍ ရပါလိမ့်မည်နည်း။

အကယ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် စိတ်လွတ် ကိုယ်
လွတ် ဖြစ်သွားလျှင် ဖြစ်လာမည့်အကြောင်းဆက်သည် လွန်မင်းစွာ
မကောင်း ဖြစ်ရပေမည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထားသည်မှာ အဘိုးအိုကို
လင်းမြင့်လှိုင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မလုပ်မိရန်အတွက် အကြမ်း
ဖက် တားဆီးရုံသာ ရှိချေတော့သည် မဟုတ်ပါကလား။

“မင်း ငါ့ကိုသတ်ချင်သတ်ကွာ မင်းမေးတိုင်း ငါ ပြော
မှာလား”

သို့ အဘိုးအိုက ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါးကြည့်
ကြည့်နေလေတော့၏။

အဘိုးအို၏ သို့အကြည့်က ကျွန်တော့်ကို လွန်မင်းစွာ
ထိတ်လန့်သွားချေတော့၏။

ဘက်တွက်မှု လင်းမြင့်လှိုင်ကို သို့အကြည့်မျိုးနှင့် အဘိုးအို
ကြည့်နေခြင်းသည် သူ့သေတွင်း သူ တူးသလို ဖြစ်နေသော
ကြောင့်ပင်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်နေ
ရ၏။ မထင်လျှင် မထင်သလို သေနတ်မောင်းထိန်း ခလုတ်ဆွဲ
တင်ထားသည့် သူ့လက်ညှိုးလေး ကွေးသွားနိုင်လောက်ပေ၏။

ဘုရားရေ... ကယ်တော်မူပါ။

သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော် ဘုရားတ၊မိပေတော့သည်
မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာပေရော့မည်။ အချိန်မီ တားဆီးသော

သို့ တွက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် ထံမှ သေနတ်ကို
ဆွမ်းဆွဲလိုက်သည်တွင်...

“ကိုပိုက်... ခင်ဗျား အသာနေစမ်းပါ။ နို့မဟုတ် ခင်ဗျားပါ
ကျွန်တော် ညှာလိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

သို့နယ်ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့သေနတ်ကို ရုတ်ခြည်း
ဆိုသလို ကျွန်တော့်လက်တွင်း မပါအောင် ဆွဲဖယ်လိုက်လေ၏။

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့သေနတ်ပြောင်းကို အဘိုးအို၏
မည်ညွှန်သို့ ထိုးချိန်လိုက်လေပြီး...

“သည်မယ် အဘိုးကြီး... ကျွန်တော် ၁-၂-၃ လို့ အချက်
ဆေးလို့မှ ကျွန်တော် ကျေနပ်အောင် မပြောဘူး ဆိုလျှင်ဖြင့်
ကျွန်တော့်အဆိုး မဆိုလေနဲ့၊ ဟုတ်လား”

သို့နယ်ပြောပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ပါ လှည့်လာချေပြီး-

“ကိုပိုက်... ကျွန်တော်နဲ့ အတိုက်အခံ မဖြစ်ချင်ပါနဲ့၊
သည်အဘိုးကြီးကို လျော့တွက်လို့ မရဘူးနော်၊ ကိုပိုက် ဘာမှ
ဆိတ် ဝင်မပါပါနဲ့”

လို့လည်း ပြောလာချေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ
‘တစ်ခဏ’ ရယ်လို့ သဘောထားလိုက်လေ၏။

သည်တွင်လင်းမြင့်လှိုင်က အဘိုးအိုတက် ပြန်လှည့်ကာ...

“ကဲ...”

“တစ်”

အဘိုးအိုသည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စူးစူးချေချေ ကြည့်နေလေ၏။

“နစ်”

စူးစူးချေ ကြည့်နေရာမှ အံ့ကိုကြိတ်လိုက်လေ၏။

ဘုရား... ဘုရား... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည် မသိပါ
တော့ချေ။ လင်းမြင့်လှိုင် စိတ်မှနှုတ်ပါလေစ။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် နှစ် ခေါ်ပြီး သုံး ခေါ်ရန် စဉ်းစား
နေဟန်တူချေ၏။ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်၏ အရိပ်အကဲကိုသာ
စောင့်ကြည့်နေမိတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင် သုံး ခေါ်ရန် စဉ်းစားနေပုံအရ မခေါ်မဖြစ်
သုံး ခေါ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် သူ့လက်ညှိုးလေး ကွေးလိုက်မည်မှာ
သေချာသလောက် ဖြစ်လေတော့သည်။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်
၏ နှုတ်ခမ်းသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေတော့၏။

“ဘုရားရှင်... ကယ်တော်မူပါ”

သို့သာ ကျွန်တော် ဆုတောင်းမိချေတော့၏။

သို့ရှိစဉ်...

“နေဦး...”

ဆိုသည့် အသံကြောင့် ကျွန်တော်ပင်ပမုတ်... လင်းမြင့်
လှိုင်နှင့် အဘိုးအိုသည်ပင် အံ့သြတကြီး ဖြစ်လျက် အသံလေး
ရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

“အို”

မြားတံကို ပစ်ခတ်ရန် အရံသင့် ချိန်ရွယ်ထားရင်း မိန်းမ
သည် ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့ကြားမှ လင်းမြင့်လှိုင်ထံသို့ တန်းတန်း
မတ်မတ် ရင်ကော့ လျှောက်လာလေ၏။

“သမီး”

အဘိုးအိုက အားရဝမ်းသာ လှမ်းခေါ်လေ၏။

သို့ပေမယ့် မိန်းမပျိုသည် အဘိုးအိုကို အသိအမှတ် ပြုပုံမရှိ။
လင်းမြင့်လှိုင်၏ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ အလေးထား အာရုံထားနေပုံပင်။

“ချောက်”

လင်းမြင့်လှိုင်ထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည့်
မိန်းမပျိုသည် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို တက်နင်းလိုက်မိသည်ကြောင့်
နံဘေး ချုံပုပ်တွင်းရှိ မြေဝပ်ငှက်တစ်ကောင်သည် လန့်ဖျတ်
ပွဲသန်းသွားသည်ကြောင့် မိန်းမပျိုသည် ရုတ်တရက်မို့ ထိတ်လန့်
သွားရသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ထံ အာရုံစိုက်ထားခြင်း ပျက်ယွင်း
သွားရသည့် တစ်ဒဂံ အချိန်ကလေးမှာပင် လင်းမြင့်လှိုင်သည်
လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသလို မိန်းမပျိုနား ရောက်သွား၍ ဖမ်းချုပ်ထားပြီး
ဖြစ်တော့၏။

“လွှတ်...လွှတ်...ဖယ်... ဖယ်စမ်းပါ။ လွှတ်...လွှတ်”

မိန်းမပျိုသည် လင်းမြင့်လှိုင် ဖမ်းဆုပ်ထားသည့် သူမ၏
လက်မောင်းရင်းကို တွန်းကန် ဖြုတ်ထွက်ပြန်လေ၏။

“မင်း ငါတို့ကို မြားနဲ့ပစ်သွားတာ မဟုတ်လား”

“အို... မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး... လွှတ်...လွှတ်”

“သည်တော သည်တောင်ထဲမယ် မြားတံကိုင်တာ မင်း
တစ်ယောက်ပဲရှိတာ မင်း မပစ်လို့ ဘယ်သူပစ်မှာတုန်း”

“ရှင်တို့ကို ထိမှန်လို့လား”

“အို... ထိမှန်လို့ကတော့ ငါ သည်ပြောင်းထဲက ကျည်
တောင့်က မင်းရဲ့ နှလုံးသားထဲ ထွင်းဖောက်သွား လောက်ပြီ
သေးကွ”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က မိန်းမပျိုကို ခပ်တည်တည်နှင့်
ဆွဲလိုက်၏။

“ယောက်ျားကြီးတန်မယ့် သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးအို ကိုတောင် သေနတ်ပြဲပြီး မိန်းမခေါက်နေတတ်တဲ့ ရှင်လိုလူမျိုးမယ် လူယဉ်ကျေးမှု အသိစိတ် မရှိဘူးဆိုတာ သိပါတယ်ရှင်၊ ကဲ... ပြော... ရှင် အဘိုးကို ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ အဘိုးအိုက ရှင်ကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

သို့ ပြောလာသည့် မိန်းမပျိုကို လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြုံးစေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေပါဦး... သည်အဘိုးအိုက မင်းနဲ့ ဘာတော်လဲ၊ ဘာ ပတ်သက်လဲ”

လို့ မေးလိုက်လေ၏။

“အဖေ”

“ဟင်”

“အဖေ ပါဆို... မယုံလျှင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘာ အံ့သြစရာ ရှိလို့တုန်း”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... မင်းရဲ့အဖေဆိုတာ ငါ မယုံတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အဖေကို ကိုယ် ကြီးနဲ့တုပ်နှောင်ထားလို့ အံ့သြ တာကွ”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က မိန်းမပျိုကို မကျေမနပ် ပြော၍ ရွံ့ရှာစွာ ကြည့်နေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်၏ အကြည့်ကို ထိုအမျိုးသမီး ကျေနပ်ပုံ မရချေ။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို စူးစူးရှရှ ပြန်စိုက်ကြည့်နေလေပြီး-

“အဖေကို ချစ်လို့တုပ်တာ၊ အဖေ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်လို့ တုပ်နှောင်ရတာ၊ ရှင် ဘာသိလို့တုန်း”

လို့ ပြောလာလေ၏။

“အလိုလေးဗျာ... ချစ်လို့တုံ့လား... ဟား ဟား ဟား ရယ်ရ ဘယ်ဗျာ၊ နို့ဖြင့်လည်း အဖေကိုချစ်လို့ ကြီးနဲ့ တုပ်နှောင်တတ်တဲ့ မင်းလို မိန်းမက လင်ယောက်ျားကို ဆိုလျှင်တောင် ချစ်လွန်းလို့ပါ ဆိုပြီး ကြီးနဲ့ တုပ်နှောင်ရုံတင်မက ရိုက်နှက်လေဦးမလားတောင် သိဘူး။ တွေးကြည့်မိတာနဲ့တောင် ကျောချမ်းလှတယ်ဗျာ”

“ဘာရှင့်... ရှင်... ဘာစကား ပြောတာတုန်း”
လင်းမြင့်လှိုင် စကားကြောင့် မိန်းမပျို ဒေါသပူနံ ထ,သွား ဆွေတော့၏။

“ကဲပါလေ... မင်းကို ငါ မေးပါရစေဦး၊ မင်းအဖေနဲ့ မင်း ဘာတွေဖြစ်နေလို့တုန်း၊ အဘိုးအိုနဲ့ မြေးလေးက အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုပြီးတော့... နက်ကြုတ် ဆိုတာ ဘယ်သူ လဲ နက်ကြုတ်က ဒုက္ခပေးတာလား၊ ငါ မင်းအဖေကို ဒုက္ခပေးနေ တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဖေပြောတဲ့ ဒုက္ခဆိုတာ ဘာလဲ ငါသိချင် လို့ မေးနေတာ၊ အေးအေး မေးမရလို့ အကြမ်းဖက်သယောင် ဆောင်ပြီး မေးရတာ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ရှင်က အဖေအကြောင်း ဘယ် ဆောက် သိလို့တုန်း၊ အဖေ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေနဲ့ ကြုံနေတယ် ဆိုတာနဲ့ ရှင် ဘာပတ်သက်လို့တုန်း၊ အနေသာကြီး မဟုတ်လား”

သို့ မိန်းမပျိုက ပြောလာသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ဝသီ အတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးလိုက်လေပြီး...

“သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဒုက္ခ ရောက်နေ တယ်ဆိုတာ သိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကူညီဖို့ ဝန်မလေး တတ်ဘာဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း...”

“အလိုလေးရှင်... ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက် ဆိုပါကလား။ ထားပါရှင်... အဲလို ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်က လက်ထဲမလဲ သေနတ်ကြီး ကိုင်ထားသေးရဲ့၊ အားနဲ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုလည်း သူ့လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ ပိုင်ဆုံးပိုင်နင်း ဆုပ်ကိုင် ချုပ်နှောင်ထားသေးတယ်။ အဲဒါ ယောက်ျားကောင်းတဲ့လား။”

သို့ မိန်းမပျို အပြောကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်သွားလေပြီး မိန်းမပျို၏ လက်မောင်းသားကို လွှတ် လိုက်လေတော့၏။

“အေး... ငါ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။ ကဲ... မင်း ကလီကမာကြံပြီး ထွက်ပြေးမယ် ဆိုလို့ကတော့ အသေတော့ မသတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ ခြေသလုံးသား လှလှလေးကို ပစ်လိုက် မှာနော်”

“ကြောက်စရာကြီးပါကလား”

မိန်းမပျိုက သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ရွဲ့ရွဲ့ ပြောလာခဲ့ တော့၏။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ကြောက်ရမယ်လေ၊ မကြောက် ကြည့်ပါကလား”

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း မိန်းမပျိုကို ပြောင်ချောချော မျက်နှာ ပေးဖြင့် စ၊ဖြော ပြောလေ၏။

“အို... ရှင်မကြောက်လို့လည်း ခုလို ထွက်လာတာနော်”

“ကဲ... ပြော... ရှင် အဖေ့ကို ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“နို့ဖြင့်လည်း ကျွန်မအဖေကို ကျွန်မ ပြန်ခေါ်သွားမယ် အဖေက ရှင် နစ်နာအောင် ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ”

သည်တွင် ကျွန်တော်က...

“သည်လိုပါ ညီမ... အစ်ကိုတို့က အပျော်တမ်း တွေပါ။ သည်ကြီးဝိုင်းထဲက ဘိုတဲမှာ တည်းကြတာပါ”

လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် မိန်းမပျိုက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လာချေပြီး-

“ဒါ ကျွန်မတို့နဲ့ ဘာပတ်သက်စရာ ရှိလို့တုန်း”

လို့ မေးလာလေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း သူတို့ သားအဖနှင့် ပတ်သက်၍ မြင်ခဲ့ သိခဲ့သည်မှ အစ ဤနေရာတွင် သူမ ဝက်ပစ်လေသည်တွင် အန္တရာယ် ကျရောက်လာသည် ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်ရောက် ဟန့်တားသည်တွင် သူမ ခြေးထွက်သွားသည်ကြောင့် အဘိုးအိုကို မေးစမ်းနေခြင်းကိစ္စကို ထမနဏာ ပြောပြလိုက်လေတော့မှ...

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်... ကျွန်မ ပစ်ချက်လွှဲသွားလေတော့ ဝက် ဆောင်ကြီးက ကျွန်မဆီ ဝါးလုံးထိုး ပြေးလာတော့တာပဲ။ ကျွန်မ လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားချိန်မှာ ရှင်တို့က ဝင်ကယ် လိုက်တာ မှန်ပါတယ်။ နို့ပေမင့်လို့ ကျွန်မလည်း ဘယ်သူမှန်းမသိ နက်ကြုတ်ထင်ပြီး ပြေးသွားမိတာပါ။ အတော်ဝေးဝေး ရောက်လေမှ အဖေ ပါမလာမှန်းသိရလို့ ပြန်လှည့်လာတာလေ...”

“သည်ရောက်မှ နက်ကြုတ်မဟုတ်ဘဲ ရှင်တို့ ဖြစ်နေလို့ ခုလို ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့တာပါ”

“လာပြန်ပြီ... နက်ကြုတ်၊ မင်းတို့ပြောတဲ့ နက်ကြုတ် ဆိုတာ ဘယ်သူတုန်း၊ မင်းတို့ သားအဖ မြေးအဘိုးကို နှုတ်ပေး နေတဲ့ သူလား။ ဖြစ်နိုင်လျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါလား။ ဤသင့် ကူညီရတာပေါ့ဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေသည်တွင် သူမသည် တစ်ချက်
တွေဝေသွားချေပြီး သူ့အဖေ ဆိုသူကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြန်၏။
ပြီးလေမှ ကျွန်တော်တို့ဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

“နက်ကြုတ်ဆိုတာ အဖေတူ တော်စပ်သူပါ”

“ပြောကြည့်ပါ... ပြည့်ပြည့်စုံစုံပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သလို...

“ကျွန်တော်တို့ကို ယုံပါ။ ကူညီရုံသက်သက်ပါ”

လို့ ကျွန်တော်ကလည်း ညင်သာသောလေသံဖြင့် ပြော
လိုက်၏။ သည်တွင် မိန်းမပျိုသည် သူ့အဖေဘက် လှည့်ကြည့်
ပြန်လေပြီး...

“အဖေမြေးကို ကယ်ချင်လျှင်ဖြင့် အဖေတူအကြောင်း
ပြောပြလိုက်မယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

သည်တွင် အဘိုးကြီးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်း
လိုက်လေပြီး...

“သူတို့ကို ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ပြောစရာမလိုဘူး၊ ငါ့မြေး
ဘယ်မှာရှိမှန်း ငါသိတယ်၊ ငါပဲသွားခေါ်မယ်၊ ပြောလည်း ဘာမှ
အားကိုးရတာမဟုတ်ဘူး၊ သည်တော့ သူတို့လို သူစိမ်းတွေက
ဘာအားကိုးလို့ ရမှာတုန်း”

သို့ အဘိုးအိုက ပြောလေသည်တွင် မိန်းမပျိုသည် မျက်စိ
မျက်နှာ ပျက်သွားလေပြီး...

“ရှင်တို့က အဖေအကြောင်း ဘာမှ သိသေးတာမဟုတ်ဘူး၊
ကျွန်မ ပြောပြချင်ပါတယ်၊ နို့ပေမင့်လို့ အဖေက မပြောနဲ့တဲ့
မပြောတော့ဘူး”

သို့နယ် အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဘက်
မျက်နှာမူလာချေပြီး သို့ ပြောလာသည်ဆိုပေမည် မျက်စိ တစ်ဖက်
ဒိုတ်ပြလာလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် သဘော
ခေါက်သွားကြရတော့၏။ သို့ကြောင့်...

“မပြောချင်လည်း နေတော့ဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က အဘိုးအို ကြားအောင် ပြောလိုက်
တော့၏။ သည်တွင် အဘိုးအိုက ပြီးလာချေပြီး...

“သမီး... လာ... ငါတို့ မြေးမလေးကို သွားခေါ်မယ်”
လို့ ပြောလာ၏။

သည်တွင် မိန်းမပျိုက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အဘိုးအို
မမြင်အောင် ခေါင်းဆတ်ပြုလေပြီး...

“ကဲ... ကျွန်မ အဖေကို ပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်”

ဆိုပြီး သူ့အဖေထံ လှမ်း၍...

“ကဲ... အဖေ... လာ သွားမယ်”

ဆိုလျက် ထွက်သွားသည်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
ကို သူတို့နောက်မှ ခြေရာခံလိုက်လာရန် အချက်ပြသွားလေ
တော့၏။

“ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော်တို့တော့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့
ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် သိရပေဦးတော့မချ”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မိန်းမပျို
နှင့် အဘိုးအိုနောက် အတော်လှမ်းလှမ်းမှ ခြေရာကောက် လိုက်
သွားကြတော့၏။

အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာသည်ကို လုံးဝ
မသိမိပုံ မပေါ်ချေ။ မိန်းမပျိုကတော့ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်

ဖြင့် သွားနေခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို မိန်းမပျို မလိမ့်တပတ် လုပ်လိုဟန် မရှိကြောင်း သိကြရ၏။

“ကိုလင်း... သူတို့သွားနေတာ ဘိုတဲဘက်ပေပဲဗျ”

သူမ သွားနေသည့် လမ်းကြောင်းကို ကျွန်တော် နှိပ်မိလိုက် သည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို သို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ... သူတို့သွားနေတာ ဘိုတဲရှေ့က သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက်မှာရှိတဲ့ အုတ်ဂူ ဟောင်းအိုကြီးဆီလေ့ ကိုပိုက် မမှတ်မိဘူးလား၊ အဘိုးကြီး အဲဒီအုတ်ဂူကို ထုရိုက် ပျက်နေတာလေ”

“မှတ်မိတာပေါ့ ကိုလင်းရယ်၊ သည်အုတ်ဂူကို အဘိုးအို ဘာလို့ ထုရိုက်ဖျက်နေလည်း မသိဘူး၊ အုတ်ဂူကလည်း ဟောင်း လောင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီဗျာ”

သို့ ကျွန်တော်က စဉ်းစားမရ ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ဗျာ... ကျွန်တော်တော့ အင်မတန်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ ကိုပိုက်အတွက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရဦးတော့မပေါ့ဗျာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မိန်းမပျိုနှင့် အဘိုးအိုနောက် မျက်ခြေပြတ်မခံ တောတိုးလိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ...

“ဟိုအပင်အောက်မယ် နားနေကြပြီဗျ နို့ကြောင့် ကျွန်တော် တို့လည်း သည့်နားမယ် နားမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

မိန်းမပျိုနှင့် အဘိုးအိုက ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် နားနေလိုက်ကြသည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လည်း စင်ပြုန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် နားလိုက်ကြတော့၏။

“အမောပြေဗျာ”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ဝိစကြာပြားလေးကို ထုတ် လိုက်ပြန်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လှမ်းယူလိုက်ပြီး တစ်ခွဲ ဆောက်လိုက်ကာ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်၏။ သည်သို့ဖြင့် နားနေရင်း ဝိစကြာ သောက်ရင်း မိန်းမပျိုတို့ထံ တစ်စေ့တစောင်း ကဲကြည့်နေ ကြလေ၏။

သို့ ကြည့်နေသည့်ကြားမှ...

“ဟာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာတုန်းဗျာ... မိန်းမပျိုက သူ့ အဖေ ကို ရုတ်တရက်ကြီး ကြိုးနဲ့ တုပ်နှောင်လိုက်မိကလား”

သည်အမျိုးသမီး ကြည့်ရတာ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား သိဘူး”

“ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ ကိုပိုက်ရဲ့”

“ဪ... သည်လိုပါ၊ အဲဒီအမျိုးသမီး ပြောတဲ့စကား ဆရာက အမှန်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး၊ အဘိုးအိုက သူ့အဖေ ဆီတာတောင် ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး”

သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးကို သံသယဖြစ် စေလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့် သံသယကို မည်သို့မျှ နှိပ်ကွက် ထောက်ခံ ပြောဆိုလေခြင်းမရှိလေဘဲ ပြုံးစိစိ မျက်နှာ သဖြင့်သာ ကြည့်နေလေတော့၏။

သို့ပေမင် ကျွန်တော်က...

“သမီး ဆိုဦးတော့ အရင်းခေါက်ခေါက် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်တော့် ထင်မြင်ချက်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြုံးလာ သေးပြီး...

“ဘာတုန်းဗျ”

“ဪ... မွေးစားသမီး ဖြစ်လျှင်ဖြစ်နေမလား”

လို့ ပြောလိုက်၏။

“သမီးချွေးမလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေဗျာ”

“ဟုတ်မယ်... ဟုတ်မယ်”

“ဟော... ဟော... ကိုပိုက် ဟိုမယ်... ကြည့်စမ်း...”

ကြည့်စမ်း”

လင်းမြင့်လှိုင် ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အလိုလေးဗျာ... မိန်းမပျိုက ကြီးဖြင့် တုပ်နှောင်ထားသည့် အဘိုးအိုကို တစ်စုံတစ်ရာ ခွဲကျွေးနေပါကလား”

အဘိုးအိုက ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို လိုလိုချင်ချင် ပါးစပ်ဟပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်ကြောင့် မိန်းမပျိုသည် အဘိုးအိုအထံမှ ပြုမူနေခြင်းမဟုတ်မှန်း သိလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြခြင်းသာ ရှိတော့၏။

မိန်းမပျိုသည် အဘိုးအိုကို တစ်စုံတစ်ရာ ခွဲကျွေးသည်ကြားမှ ကျွန်တော်တို့ထံ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လှည့်လေ၏။

သူမ၏အကြည့်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်ခြေပြိုင်သွားမည် စိုး၍ ကြည့်လာလေခြင်း ဖြစ်တော့၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က လက်ထောင်ပြလိုက်၏။

သည်တွင် အမျိုးသမီးက သူ စိတ်ချပြီ ဆိုသည့်သဘောမျိုး ခေါင်းဆတ်ပြလာချေလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ဝိစကီကို တစ်တစ်လှည့် အပေးအယူလုပ် သောက်လိုက်ကြပြန်သည်ဖြစ်၏။

အမျိုးသမီး အရိပ်အကဲကို မကြည့်ဖြစ်လိုက်သည့် အချိန်အတောအတွင်းမှာပင်...

“အဖေတော့ အိပ်နေပြီ”

“ဟင်”

သူမ ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာလေမှ သတိပြုမိကြလေ၏။

“တကယ်ဆို အဖေက အင်မတန် သနားစရာကောင်းပါလိမ့်မယ်ရှင်... သူတို့ကြောင့် သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝရောက်မှ ဒုက္ခဒုက္ခတွေ ခံစားနေရတာ”

သို့နယ်ပြော၍ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်တို့နား ဝင်ထိုင်လာတော့၏။

“မင်း ဘာမှ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အသားကင် တစ်တုံးကို ချွေးပေးလိုက်၏။

“ကျွန်မ စားပြီးလျှင်ဖြင့် အဖေ အိပ်ရာမနီးခင် ကျွန်မတို့ ခြံစဉ်ကို အတိုချုံး ပြောပြပါမယ်၊ နောင်မှပဲ အေးအေးလူလူ ပြောကြသေးတာပေါ့ရှင်”

သို့နယ်ပြောပြီး မိန်းမပျိုသည် မည်မျှ ဆာလောင်နေလေသည်မသိ။ ကျွန်တော်ပေးလိုက်သော အသားကင်ကို ခဏလေး ခြံပြီး ပလုတ်ပလောင်း စားလိုက်ချေလေ၏။

“ကဲ... လောလောဆယ် အတိုချုံး ပြောပြခဲ့မယ်...”

“ဟင်”

“နို့ဖြင့် သူကလည်း မင်းကို သမီးလို့ ပြောတာပဲ”

“အဲလို ပြောလို့လည်း ရကယ်လေ၊ ကျွန်မ သမီးချွေးမပါ”

“ဪ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီးပြလာလေ၏။ သူ့ထင်မြင်ချက် မှန်သည်ကို ကြားဝါလိုခြင်း ဖြစ်၏။

“အဖေက စိတ်မနှံ့ဘူး”

“နဂိုကတည်းကလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မသမီး ပျောက်ဆုံးပြီးကတည်းက စိတ်မနှံ့ ဖြစ်သွားတာ”

“ဟင်”

“သို့ဖြင့် သူ့မြေးဆိုတာ ခု ညည်းပြောတဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ သမီးဆိုတာကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်... အဖေက ကျွန်မသမီးကို အရမ်းချစ်တယ်။ သူ့သား ကျွန်မယောက်ျားကိုလည်း ကျွန်မထက်တောင် ပိုချစ်တယ်။ နို့ပမင်္ဂလို့ ကျွန်မယောက်ျားဆုံးတော့ ကျွန်မကို သမီးလို့ လို စောင့်ရှောက်လာတာပါ။ ကျွန်မတို့ ဘဝလေးက အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ ယောက်ျားရဲ့ ညီအစ်ကိုတော် နက်ကြုတ်ကြောင့် အဖေလည်း ခုလို ဖြစ်သွားရတာ သမီးလည်း ပျောက်ဆုံးသွားရတာပါ”

“ဟင်”

“စိတ်မကောင်းစရာပါကလား၊ နက်ကြုတ်ဆိုသူက တကယ်တော့ ဘီလိန် ဖြစ်နေပြီကော”

“ဝူး... ဝူး... ဝူး”

“အား... အား”

သို့ရှိစဉ် အဘိုးအိုအသံကြောင့် လှမ်းကဲကြည့်လိုက် ကြ၏။

အဘိုးအို အိပ်ရာမှ နိုးလာဟန်တူချေ၏။ မိန်းမပျို ကြီးဖြင့်

တပ်နှောင်ထားခြင်းကြောင့် အော်ဟစ် ရုန်းကန်နေလေခြင်းဖြစ်၏။

“ဟော... အဖေ နိုးလာပြီ၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ခင်တို့တွေ လောလောဆယ် နောက်ကသာ မျက်ခြေမပြတ် သိက်ခဲ့ကြပါရင်၊ အဖေ ကျေနပ်အောင် ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရပ်

ထပ်ပေးပြီးလျှင်ဖြင့် ရှင်တို့ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်။

ဪ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ အကယ်၍များ နက်ကြုတ်နဲ့ ဆိုလျှင်တော့ဖြင့် ကူညီပေးကြပါရင်”

သို့နယ်ပြောပြီး အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်တို့အပါးမှ အပြေးကလေး ထွက်သွားချေတော့၏။

“ဟူး”

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းရှည် တစ်ချက် ချလိုက်မိတော့၏။

“အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပေပဲဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ်ပြောပြီး ဝီစကီပုလင်းပြားလေး တွင်းမှ လက်ကျန်အရက်ကို မော့သောက်လိုက်လေပြီး ပုလင်း အဝေးသို့ လှမ်းပစ်လိုက်လေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အဘိုးအိုနှင့် သမီး တောတိုး သွားရာနောက်သို့ လိုက်သွားကြတော့၏။

သို့ မျက်ခြေမပြတ် လိုက်ခဲ့ကြရာမှ ကျွန်းတောလေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင်...

“ဟာ... ကိုလင်း၊ ဟိုမယ်... ဟိုမယ်...”

ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျွန်းတောအစပ် ချုံနွယ်ပင်တို့ နောက်ကွယ်မှ ထူးခြားသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အော်ပြောပြလိုက်၏။

“ဘာတုန်းဗျ”

အမျိုးသမီးနှင့် အဘိုးအိုကို မျက်ခြေပြတ်သွားမည် စိုးသဖြင့် မပြတ်ကြည့်နေသော လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော် ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ဆိုပေမင့် ထူးဆန်းသော သဏ္ဌာန်သည် ချုံနွယ်ပင်တို့နောက်ကွယ် ပျောက်သွားလေသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် မမြင်လိုက်ရပါချေ။

“မည်းမည်းကောင်ကြီးဗျ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဝံကောင် ဖြစ်မှာပါ”

“ကျွန်တော် ခွဲခြားတတ်ပါတယ် ကိုလင်းရယ်၊ ခုဟာတလူတစ်ယောက်လို သွက်သွက်လက်လက်ပေပဲဗျ”

“နို့ဖြင့်လည်း လူဖြစ်မပေါ့ ကိုပိုက်ရယ်”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ကျွန်တော်သည်ပင် ထင်ယောင်စိုးတဝါး ဖြစ်နေလေခြင်းကြောင့်များလေလား။

“ဟာ...ကိုပိုက်၊ ဟိုနှစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့နယ် မျက်လုံးမျက်ဆံပြုံး ကြည့်မိပြောလာလေ၏။

“ရှေ့ကလမ်းသွယ်လေးထဲ ဝင်သွားတာနေမပေါ့၊ လာဗျာ ခပ်မြန်မြန် လိုက်ကြည့်ရအောင်”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ထိုလှမ်းလှမ်းရှိ လမ်းသွယ်လေးရှိရာသို့ အပြေးကလေး သွားလိုက်တော့၏။

“ဟင်”

လမ်းသွယ်လေး ဆိုပေမင့် ရှင်းလို့နေ၏။ ရှေ့တူရူ အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ တွေ့ရသည် ဆိုပေမင့် အဘိုးအိုနှင့် အမျိုးသမီးကို အဆိုပါယောင်ပင် မမြင်ရပါချေ။

“ကျွန်တော်တို့ကို မျက်ခြေဖြတ်ပြေးသွားတာ ထင်ပါရဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ် ညည်းပြီး လမ်းသွယ်လေးပေါ်တွင် ခြေရာလက်ရာတွေ တွေ့ငြား စေ့စပ်သေချာ ရှာနေလေတော့၏။

“ကျွန်တော့်အထင် သူတို့ သည်လမ်းသွယ်လေးထဲ ဝင်လာမတွေ့ပေဘူးဗျ”

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လမ်းသွယ်လေးထိပ်သို့ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

လမ်းသွယ်ထိပ်သို့ ပြန်ရောက်သည်တွင် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ မည်သည့်စကားမျှ ထွက်မလာ။ ဘေးဘီလျားမှာ ဝေ့ဝိုက် ကြည့်နေလေ၏။

“ခြေရာလက်ရာ မတွေ့ဘဲ ရမ်းသမ်းလိုက်လိုက်တော့”

“အောင်ပြေး ခွေးမြှောက်လိုက် ဖြစ်နေတော့မပေါ့”

“အလိုလေးဗျာ... ကိုပိုက်ပြောတာကလည်း ကျွန်တော်”

“ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်သွားပါကောလားဗျာ”

ကျွန်တော့် ဥပမာလေးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြုံးစိစိ ပြောလာတော့၏။

“ဥပမာဆိုတာမျိုးက ထင်သာ မြင်သာ သိသာနိုင်တဲ့”

“အနှုန်းကို ယူကြတာလေဗျာ၊ နို့မှလည်း ကွက်ကွက်”

ကွင်းကွင်း သိပြီး သဘောပေါက် နားလည်မယ် မဟုတ်လားဟဲ ဟဲ ဟဲ”

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ရှု၊ ကိုယ်ပတ်သွားသော သိသည်ကြောင့် ရှေးသလို ကြောင်သလို လုပ်ပြောလိုက်ရချေ၏။

“အဲဒါတွေပဲ ကိုယ့်ကို... စကားပုံနဲ့ ပြောကြမယ်ဆိုလျှင် အံဝင်ခွင်ကျ ပြောတတ်ဖို့လိုသမျှ တချို့ဆိုလျှင် မသုံးသင့်ဘဲ အချိန်၊ မသုံးသင့်တဲ့နေရာ သုံးကြတဲ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ကောင်းလွဲမှားသွားတတ်ကြသမျှ ပြီးလော့ ရှိသေးတယ်၊ တချို့စကားတွေဆိုလျှင်ဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ကို နက်နက်နဲနဲ မသိလေဘဲ သုံးလိုက်တာ အခါ တစ်ဖက်လူမှာ အများကြီး နစ်နာသွားသလို အနာအဓိပ္ပာယ် ကောင်းကောင်းသိတဲ့ လူအတွက် မကြားဝံ့မနာသဖြစ်တတ်တယ်ဗျာ၊ ဥပမာ ဆိုပါစို့ ‘ဒေါင်းတောက်အောင်ရှာလိုက်တာ’ ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့၊ နောက် ရှိသေးတယ်၊ ‘လက်တစ်ခြာ၊ လိမ်သွားတယ်’ ဆိုတာတို့၊ ‘မိအေး နင်ဒါနု’ ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့ဗျာ။

“သည်လိုစကားတွေကို ပေးအားလေးတွေက မိန်းကလေးတွေကို ဥပမာနီင်း မပြောအပ်ပေဘူးဗျ”

“ဟာ... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်”

သို့သော်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောနေဆဲ ရှေ့တစ်လံလောက် အကွာမှ ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကောင်ကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်က ရုတ်ခြည်းဆိုသလို လက်တွဲသေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။ ထိုသတ္တဝါကောင်သည် မြန်ဆန်ပေခြင်းလေလား။ ကျွန်တော်သည် နှေးကွေးလွန်းသည်ကြောင့်ပေလား မသိ။ ပစ်ခွင့် မရလိုက်ဘဲ

“ဘာလဲ... အဘိုးအိုနှင့် မိန်းမပျိုလား”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာတုန်းဗျာ... သတ္တဝါဆန်းကောင်”

“ကျွန်တော် မမြင်ရလောက်အောင် မြန်ဆန်သွက်လက်သို့ဗျားလား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလည်း ပြောချင်စရာပင်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်ထက် ငယ်သူပီပီ လျင်မြန် ဖျတ်လတ်သူဖြစ်၏။ လက်မှန်းလည်း တည့်၏။

“ကိုယ့်ကို ဘယ်နားလောက်မှာ တွေ့လိုက်တာလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင် မည်သည့်သဘောနှင့် မေးသည်ကို သိလိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကောင်ကို တွေ့လိုက်သည့် ချုပ်နှံယပ်ပင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ရှိသည့်နေရာသို့ ခြောက်သွားလိုက်တော့၏။

“သည်နေရာလေးမှာ အထဲကို လှစ်ခနဲဝင်ပြီးသွားတာဗျ”

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က မြေပြင်တွင် ခြေရာ တွေ့လိုစွဲငြား ကြည့်နေရာမှ-

“သည်မှာက ရွက်ခြောက်တွေ ထူလှပျစ်ဆိုတော့ ခြေရာတွေနီင်လောက်ဘူးဗျ”

“သည်ထဲ လှစ်ခနဲဝင်သွားတာလည်း မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူးဗျာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဆူးနွယ်တွေ သည်လောက်ပိတ်နေတာဗျာ၊ သည်မျှောမျှော မြွေတစ်ကောင်တောင် သည်ထဲ တိုးဝင်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ခဲ့သဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် ကျွန်တော်လည်း တွေးမိလေ၏။ သို့ပေမည်လို ကျွန်တော် သေသေချာချာ မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် စဉ်းစားရခက် ဖြစ်ရလေ၏။

“ကိုပိုက်”

တွေးနေမိသော ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ အသံကျယ်ကျယ် အော်ခေါ်လိုက်သည်ကြောင့် အသံ ပြန်ဝင်လာရသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို ပြီးစီစီဖြင့် ကြည့်လေ၏။

ဘာသဘောနှင့် သို့ ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့် ပြီးစီစီလုပ်နေရတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မလုံမလုံဖြစ်ရတော့၏။ သို့ကြောင့်...

“ဘာတုန်းဗျ”

လို့ မေးလိုက်၏။

“နေကောင်းပါတယ်နော်”

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော့်ကို လူကြောက်တစ်ယောက်လို့ထင်နေလေးခြင်းများလား၊ စိတ်မမှန်သူတစ်ယောက်ဟု ထင်နေလေသည်လား မသိပါချေ။

“ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ် ကိုလင်းရယ်”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ... နို့ဖြင့် ဟိုရှေ့နားမယ် နားကြမယ်”

“နားလေ”

သို့ဖြင့်၊ ကျွန်တော်တို့သည် အောက်ပေါင်း ရှင်းသော သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် နားနေလိုက်ကြတော့၏။

“ရော့ဗျာ...”

လင်းမြင့်လှိုင်က စိစကိပြားလေး ကမ်းပေးလာပြန်၏။

ကျွန်တော် တစ်စုံ မော့သောက်လိုက်လေပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် စိစကိသောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောနေကြစဉ် အတော်လှမ်းလှမ်း ဆီမှ လူရိပ် လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် သံသယကွဲသိရန်အလို့ငှာ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ထိုင်နေရာလေးသို့ အပြေးသွားလိုက်လေ၏။

“ကိုပိုက်... ကိုပိုက်... ဘာတွေ့လို့တုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့နယ်အော်ဟစ်ရင်း ကျွန်တော့်နောက် ဆပြေးလိုက်လာတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်၏ အသံကြောင့် ထင်သည်။ စောစောက တွေ့လိုက်ရသော မိန်းမပျိုကို ဘယ်လိုမှ ခြေရာကောက်မရ ဖြစ်သွားတော့၏။

“မိန်းမပျိုကို တွေ့လိုက်လို့ဗျ”

“ဟင်... နို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီးမှ ပြေးလိုက်ရော ပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ဘာမှန်းမသိတော့ ကျွန်တော်က အော်ခေါ်မိတော့တာ၊ မိန်းမပျိုက ပြေးပြီပေါ့၊ ခြေရာဖျောက်ပြီပေါ့၊ ကျွန်တော့်အသံက အတော်ကလေး ကျယ်တာကလား၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၍ တောင်းပန်စကား ဆိုလာချေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်နေရာအနီးရှိ တယ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်ခြေတွင် ထိုင်လိုက်မည် ပြုလိုက်သည်တွင်-

“ဟင်”

လွန်မင်းစွာ အံ့သြမိပေတော့၏။ ကျွန်တော် လိုက်ရုံတည်း ရည်ရွယ်လိုက်သည့် တယ်ပင်ကြီးနှင့် ကပ်လျက် သစ်ပင်ကြီး

တစ်ပင်ထက်တွင် တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်လို နေ့လယ်ခင်း ကြောင်
တောင်တောင် တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် လွန်မင်းစွာ အံ့သြမိလေ
တော့သည်။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်
ပစ်ခတ်ရန်အလို့ငှာ လှမ်းချိန်လိုက်သည်တွင်-

“မပစ်နဲ့... မပစ်နဲ့”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က အလန့်တကြား အော်ဟစ်
တားဆီးလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော် တွေဝေသွားသည့် အချိန်
ကလေးမှာပင် သစ်ပင်ထက်မှ တစ္ဆေသရဲကောင်သည် လှစ်ခနဲ
ဆိုသလို ခုန်လွှား ကိုင်ကူး ထွက်သွားလေတော့၏။

မျောက်တစ်ကောင်နယ် ဖြစ်ချေတော့၏။ သို့ကြောင့်
မျောက်နှင့် အမြင် မှားမိခြင်းကြောင့်များလေလား ထင်မိသေး
တော့၏။

“တစ္ဆေသရဲကောင်ကို ပစ်မလို့များ၊ ဘာလို့ ဟန့်တားရ
တာတုန်း”

သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော်ကလွှဲလင်းမြင့်လှိုင်ကို မကျေမနပ်
ပြစ်တင်လိုက်၏။

“ကိုပိုက်... တောမှောက်နေတယ်ထင်ပါ။ ကိုပိုက်တော့
လူသတ်မှုနဲ့ ထောင့်နန်းစံရကိန်းပါကလား”

“ဘာပြောတယ်ဗျ”

မှုန်တေတေမျက်နှာတည် မျက်နှာထားဖြင့်သို့ ပြောလိုက်
သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြုံး၍ စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး-

“စောစောကလူကို ကိုပိုက် သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖို့ လုပ်နေ
တာလေ၊ ကျွန်တော် အချိန်မီ ဟန့်တားမိလို့တာပေါ့”

“ဘယ်ကလူကမှာတုန်းဗျာ... ကျွန်တော် မဆိုးပါဗျာ၊
လူနဲ့ သားရဲ တိရစ္ဆာန်ကောင်၊ တစ္ဆေသရဲကောင် ခွဲခြားတတ်
ပါတယ်၊ ကိုလင်း မတွေ့မြင်လိုက်ဘူးလား”

“တွေ့ပါဗျာ... ထင်ထင်ကြီးရယ်၊ ဟိုအပင်ရဲ့ ခွဆုံက
ထွက်သွားတာ ကိုင်းဆက်အဖျားလောက်ဆီမယ် ဆောင့်ကြောင့်
သိုင့်နေတာလေ၊ ဟုတ်တယ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“ကိုပိုက်က သေချာမကြည့်ဘူးလား”

“ကြည့်လို့ တွေ့တာပေါ့ဗျာ”

“ဘာလဲ တစ္ဆေသရဲကောင်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နို့ပြင် ကိုပိုက်ကို မေးပါရစေဦး၊ တစ္ဆေသရဲကောင် ပါလို့
အတတ်ပြောရအောင် ကိုပိုက်က တစ္ဆေသရဲကို အလျင်က မြင်ဖူး
လို့လား”

ကျွန်တော် မည်သို့ပြန်ပြောရမည် မသိတော့ချေ၊ ကျွန်တော်
တစ္ဆေသရဲကောင်ကို မြင်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။ သို့ လင်းမြင့်လှိုင်
အမေးကြောင့် ကျွန်တော် ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် ကိုယ် အပြစ်တင်မိ
သေးတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို လူတစ်ကောင်များ ဖြစ်နေလေ
သည်လား။

ကျွန်တော် တောမှောက်ခံရခြင်းလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်
အမြင်တွင်မတော့ တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်နေ၏။ နီရဲရဲမျက်ဝန်း
တစ်စုံနှင့် နာရွက်ကာ၊ တစ်ဖက်သေး တစ်ဖက်ကြီးနေခြင်းကိုပင်
သတိထား မြင်မိလိုက်သည် မဟုတ်ပါကလား။ ငြီးတော့ ရှည်လျား

သော အမွေးအမှင်တို့သည် တစ်ကိုယ်လုံး လွမ်းခြုံမတတ် ရှိလေသည်။ သို့ဆိုပါက တစ္ဆေသရဲ မဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရဦးမည်နည်း။

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ထူးဆန်း သတ္တပါကောင် ဆိုတာ လက်စသတ်တော့ တစ္ဆေသရဲကောင်ပေမဲ့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ခပ်ညှင်းညှင်းကာ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်လေပြီး-

“ကိုယ့်ကိုယ်ပြောသလို တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်နေတာ မှန်ပါတယ်။ မျက်လုံးအစုံက ပြူးပြီး နီရဲနေတာလည်း မှန်ပါတယ်။ နားရွက် တစ်ဖက်ကြီးပြီး တစ်ဖက်သေးတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ အမွေးအမှင် ဖားလျားနဲ့ ဆိုတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ သူက သည်လောက် အသားနက်မှောင်ရတဲ့ကြားထဲအင်္ကျီနက် ဘောင်းဘီနက်တွေ ဝတ်ထားသေးတာ ကိုယ့်ကိုယ်က အမွေးအမှင် ထူလျစ်လို့ ထင်သွားတာလေ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်စိတ်ထဲမှာ လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်မိပြီး လှစ်ဆို ပျောက်၊ ပျောက်သွားတတ်တာကို စိတ်စွဲနေတော့ကာ ခုလို ယက်ပင်းကြီး အနီးကပ် တွေ့လိုက်လေတော့ တစ္ဆေသရဲလို့ ထင်သွားတာကြောင့် သေနတ်နဲ့ပစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာကိုး။ တော်သေးတာပေါ့... ကျွန်တော် အချိန်မီ ဟန့်တားနိုင်ပေလို့”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာပြန်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်တွင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ခြင်းဟု ယူဆလိုက်ရတော့၏။

“ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ တစ္ဆေသရဲကောင် မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ပါ။ နို့ပေမင်းလို့... သည်ကအစ်ကို ပစ်လိုက်လို့ ရှိလျှင်ဖြင့်လည်း အပြစ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

သို့ မိန်းမပျိုအသံကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အသံလာရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ တွေ့ချင် မြင်ချင်လိုသော မိန်းမပျိုပါကလား။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲနဲ့။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မိန်းမပျိုကို ကြည့်ရင်း မှင်သက်မိနေသည့် အချိန်လေးမှာပင် မိန်းမပျိုသည် ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာလေတော့၏။

“ကျွန်မ ရှင်တို့ကို မျက်ခြေဖြတ် ထွက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖေလေ အပေါ့အခင်း သွားချင်တယ်ဆိုလို့ ကြိုးဖြေပေးလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ လှစ်ဆို ပြေးထွက်သွားလို့ လိုက်ဖမ်းနေရလို့ပါ”

မိန်းမပျို သို့ပြောလေမှ သူမ၏အဖေ ဖြစ်သည်ဆိုသော အဘိုးအိုကို သတိထားလိုက်မိလေ၏။

“မင်း အဖေကော”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“နက်ကြုတ်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်လို့ အဖေ့ကို ရှေ့နားက ချုံပုပ်ကြားထဲမယ် ကြိုးတုပ် ပါးစပ် အဝတ်ဆို ထားခဲ့ရတယ်”

နက်ကြုတ် ဆိုသည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြတော့၏။

“နို့... နေပါဦး... စောစောက ငါတို့ အငြင်းပွားနေတဲ့ အကောင်ကို ခုလို ဘာလို့ လူတစ်ယောက်ပါလို့ တပ်အပ် ပြောနိုင်ရပြန်တာတုန်း။ ညည်း ကြုံခဲ့ဖူးလို့လား”

သို့ ကျွန်တော်က အစပြန်ကောက်ပြောလိုက်သည်တွင် မိန်းမပျိုသည် မျက်နှာတည်သွားလေပြီး...

“အဲဒါ နက်ကြုတ်ဆိုတဲ့ မတ်လေးပဲပေါ့”

“ဟင်”

“အို”

အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းလှချည်ပါလား။ တစ္ဆေသရတစ်ကောင် နှင့် တူလွန်းသော လူတစ်ယောက်က သူမ၏ မတ်ဆိုပါကလား။ သူမသည် ရှိသမျှသည်ဆိုပေမည် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် အချိုး အစား ကျန၏။ မိန်းမတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်သည့် အဖုအထစ်၊ အမိုအမောက်များ ရှိ၏။ အသား မဖြူသော်လည်း အသားလတ် ပိုင်ရှင်ဟု ပြောရနိုင်၏။ သူမ ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ (မည်သို့တော်စပ်မန်း မသိပေ။) သည်လည်း အသားမည်းသူ မဟုတ်။ ဘယ့်တွင် သူမ၏ မတ်တော်သူက မည်းနက်ပြောင်နေရပါသနည်း။

“ဘာလဲ... ကျွန်မနဲ့ တခြားဆီမို့ အမျိုးကပ်မဖြစ်နိုင်လို့ တွက်နေကြပြီလား။”

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော်တို့၏ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ပြီး အတွင်းစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းကို ပြောလာချေပါကလား။ ထိုအမျိုးသမီးကို လျော့တွက်၍ မရနိုင်တော့ပါကလား။

“ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ ညီဝမ်းကွဲလေ။ သူက အသား နက် မှောင် မည်းကြုတ်ရတဲ့အထဲ အဝတ်အစားကလည်း အမည်းတွေပဲ ဝတ်လေ့ရှိတော့ကာ မြင်သူတကာတွေက သူ့ကို တစ္ဆေသရနဲ့ မှားကြတာလည်း အပြစ်မဆိုသင့်ဘူးပေါ့ရှင်။ သူက ခပ်ကြောင် ကြောင်၊ ခပ်အူအူပေါ့ရှင်၊ မူးယစ်ဆေးသမားဆိုလည်း မမှားဘူး။ အဲဒီ မူးယစ်ဆေးကြောင့်လည်း မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်တာပေါ့ရှင်။ ခုဆို သူ ဘယ်လိုမှ အမတ်ဆယ်လို့ မရတော့ဘူး။ ကျွန်မသမီး လေး ပျောက်နေတာလည်း သူ့ကြောင့်ပဲ။ သေလား ရှင်လား မသိဘူး။ သမီးလေးစိတ်ကြောင့် အဖေလည်း ခုလို ဖြစ်နေရ တာပေါ့။”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

သူမ ပြောသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ နားမလည် နိုင်ကြချေ။ သို့ကြောဇို့...

“နို့ နေပါဦး... ဖြစ်နိုင်လျှင် ငါတို့ကို မင်းတို့အကြောင်း ထာနဏ ပြောပါလား။ ပြီးလေ နက်ကြုတ်ကို ဘာလို့ ဆွေစေချင်တာလဲ။ နက်ကြုတ်က ဘယ်လောက် ဆိုးလို့တုန်း၊ သူ့ဘာသာ ဘဝအကျိုးပေးမကောင်းလို့ ခုလို ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နဲ့ ဖြစ်နေတာကို ဘာလို့ စာနာစိတ် မထားနိုင်တာတုန်း။”

သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် မိန်းမပျို သည် မဲပြီးလေး ပြုံးပြလာချေပြီး...

“နက်ကြုတ်က လူသတ်သမားလေ၊ ကျွန်မ ယောက်ျား တို့လည်း သတ်လိုက်တာ သူပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မသမီးလေး တို့လည်း သူပဲသတ်ပြီး အစပျောက်လိုက်တာ နေမှာပေါ့။”

“အို”

“ဟင်”

သူမ စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ တုန်လှုပ်သွားရလေ၏။ သူမပြောသလိုဆိုလျှင် နက်ကြုတ် ဆိုသူ သည် အင်မတန် ရက်စက် မိုက်ရိုင်းသူ ဖြစ်နေပါကောလား။ ထည့်စမ်း... စောစောကသာ ကျွန်တော်ကို လင်းမြင့်လှိုင် မဟန့် ထားလျှင် နက်ကြုတ် လေလောက်ပေပြီ။ ခုတော့ လင်းမြင့်လှိုင် ကြောင့် လူသတ်ကော၊ နက်ကြုတ် လွတ်သွားလေခြင်းဖြစ်ချေ။

“နို့ နေပါဦး... အဲဒီနက်ကြုတ်က ဘာလို့ မင်းယောက်ျား နဲ့ သမီးကို သတ်လိုက်တာတုန်း။”

“လောဘကြောင့်၊ ဒေါသကြောင့် သတ်တာတွေ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူ ဆေးကြောင်ပြီး သတ်လိုက်တာ ဖြစ်မပေါ့”

အလိုလေးဗျာ... သူမပြောတာ ဖြစ်နိုင်လောက်ချေမလား ဆေးသမားတွေ ဆေးကြောင်သွားလျှင် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းပေ၏။

“ကဲ... နောင်ဆိုလျှင် နက်ကြုတ်ကို ငါတို့ ဖမ်းဆီးပေးပါမယ်”

“ဖမ်းဆီးပေးရုံနဲ့ ရလိမ့်မယ်မထင်ဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ သူက ဆေးသမားသာ ဆိုတယ် သိပ်လျင်တော့၊ လက်ရဲကော်ရဲ သိပ်ရှိတယ်၊ လက်ဦးမူရယူပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်နိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးပေါ့”

“ဟင်”

“အို”

အမျိုးသမီးသည်ကော မူမှန်ပါရဲ့လား။ လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နှင့် သတ်ခိုင်းနေခြင်းပါကလား။ သတ်ဖြတ်စေလိုချင်တာလား။

ကြည့်စမ်း သူရဲ့ မတ်တော်သည်လည်း ပြောလေရဲ့... အင်းလေ... ယောက်ျားကော သမီးပါ သတ်သွားသည်ဆိုတော့ သေစေချင်မပေါ့။

သို့သာ ကျွန်တော်တွက်၍ ထိုအမျိုးသမီးကို နားလည်ပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ... မင်းအဖေဆီ သွားမယ့်၊ မင်းရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းပြောဦးလေ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင်...

“အဖေဆီ သွားရအောင်”

သို့ဆိုလျက် သူမက ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားလေသည်ကြောင့် သင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် သူ့နောက်မှ လိုက်သွားကြတော့၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံပုတ်နွယ်ပင် နောက်ကွယ်တွင် ခြေလက်တို့ကို တုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံထားရလေသည့် အဘိုးအိုကို အော်လိုက်ကြရလေ၏။

အဘိုးအိုက သူမအား စကားမပြောနိုင်သည့်ကြားမှ ဂူးဂူးဆိုပြီး အော်ဟစ်ရင်း လွန်မင်းစွာ မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသော်။

“မင်း ဘာလို့ အဖေကို အဲလိုဆက်ဆံရတာလဲ”

ကျွန်တော်က မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“အဖေက စိတ်မမှန်တော့တာ ထွက်ထွက်ပြေးသွားလို့ပါ။ သို့မှ တုပ်နှောင်ထားလျှင်ဖြင့် အဖေ သားရဲကောင်တွေရဲ့ အာဏာဖြစ်လျှင်ဖြစ်၊ နို့မမဟုတ် နက်ကြုတ်ရဲ့ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံလေမပေါ့”

သို့ ဆိုလာတော့လည်း အောင့်သက်သက်ဖြင့် လက်ခံတတ်ရပေတော့၏။ သို့ပေမင့်...

“ကဲ... မိန်းကလေး... မင်းအဖေကို ကြိုးတွေဖြုတ်ပေးတတ်သိတော့ ငါတို့လည်း ရှိနေပြီ၊ ထွက်မပြေးနိုင်လောက်ပါဘူး၊ သို့သော် ကလည်း ငါတို့ရှိနေတော့ ဘာဒုက္ခမှ လာမပေးနိုင်တာပဲပါဘူး”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် မိန်းမမျိုးသည် အော်ဟစ်ကာ ပျက်သွားလေပြီး...

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

လို့ ခေါင်းကိုယမ်းကာ ပြောလာလေ၏။

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာတုန်း။ ငါတို့ ရှိနေတာပဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေပြန်၏။

“ထွက်မပြေးနိုင်လျှင်တောင်မှ ပါးစပ်က ပေါက်တတ်ကတော့ ပြောလာမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အစ်ကိုတို့ကို အားနာစရာကြီး မိန်းမပျိုက သို့ မရယ်ချင် ရယ်ချင် မျက်နှာဖြင့် ပြောလာ၏။
“ကိစ္စမရှိဘူး...ရတယ်၊ ငါတို့အတွက် ဘာမှ ထိခိုက် နစ်နာစရာမရှိပါဘူး”

သို့ ကျွန်တော်တို့က တွင်တွင်ပြောလာသည်ကြောင့် မိန်းမပျိုသည် အဘိုးအို၏ ခြေလက်တွင် ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးများကို ဖြုတ်ပေးလိုက်လေ၏။

“ပါးစပ်မှာ ဆို့ထားတဲ့ အဝတ်လည်း ဖယ်လိုက်လေ”

သို့ကြောင့် မိန်းမပျိုသည် မယ်ချင်း ဖယ်ချင်ဖြင့် အဘိုးအို၏ ပါးစပ်တွင် စို့ထားသည့် အဝတ်စုံတို့ ဖြုတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

“ကောင်မ... ညည်းလည်း ငါ့ပတ္တမြားကြီး လိုချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်”

“ဟာ”

အဘိုးအိုက စကားပြောခွင့်ရသည်နှင့် သို့ ပြောလာချေပြီ မိန်းမပျိုကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါးကြည့် ပြောလာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် မိန်းမပျိုကို နေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ အကြည့် အဓိပ္ပာယ်တော် သိလိုက်သည့် မိန်းမပျိုက ကဗျာကသီ ဆိုသလိုပင်...

“အဖေက အဲလိုပဲ သူ ပြောချင်တာတွေ ပြောနေတာတား၊ နောင် ပြောပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ကျွန်မက သူ့သားကို သတ်မိတယ်လို့”

ပြောလာလေ၏။

သူမ၏ အမူအရာသည် ခန့်မှန်းရ ခက်လှချေ၏။

သူမ ပြောပုံအရ အဘိုးအိုသည် စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက် ဟု သူမ ပြော၍ သိထားရ၏။

စိတ်မနှံ့သူ တစ်ယောက်၏စကားကို ကျွန်တော်တို့ သဘောမခါက်ပြီး ဖြစ်သည်ကို သူမ သိဖို့ကောင်းပေ၏။ သို့ပေမင်္ဂ ဘယ့်ဆွက် မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ရှင်းပြနေရပါလိမ့်။

“ကဲ... ကျွန်မတို့ ဘိုတဲနားက သစ်ပုပ်ပင်ကို အူလျင် သွားကြရအောင်”

“ဘာလို့တုန်း... မင်းတို့အကြောင်း ပြောမယ်ဆို၊ သည်နားမယ် ခြေခင်းလက်ခင်းသားတဲ့ နေရာလေးရှာပြီး နားနေရင်း ပြောလိုဖြစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ငါတို့လည်း တစ်ခုခု စားကြသေးတာပေါ့”

“မဖြစ်သေးဘူးရှင်... အဖေက သူဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုမှ မရှိတယ်၊ သူ့မြွေကို အဲဒီမယ်ရှိတယ် ထင်နေတာလေ၊ အဖေအားနာအောင် လိုက်ပို့ဦးမယ်လေ၊ နို့မဟုတ် အဖေ ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မယ်”

သို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ သဘောထားကို တောင်းခံလေသည့် သဘောဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းဆတ် ညိတ်ပြလေခြင်းကြောင့်-

“ကောင်းပြီလေ... သွားလေ၊ ဝဋ်လည်း ဘိုတ်မယ် စခန်းချ နားကြတာပေါ့”

“ကျွန်မ ဘိုတ်တော့ မလိုက်ချင်ဘူး”

“ဘာလို့တုန်း”

“အဲဒီမယ် သစ်တောဝန်ထမ်းတွေရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

သူမ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြီးလိုက်လေပြီး...

“ခုလောက်ဆို မရှိလောက်တော့ပါဘူး သူတို့ စခန်းပြောင်း သွားရောပေါ့၊ နို့မဟုတ် ငါတို့နှစ်ယောက်ကို တောနင်း လိုက်ရှာ နေရောပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မိန်းမပျိုသည် မျက်လုံးလေး အပြူးသွား ဖြစ်သွားကာ-

“ဟင်... အစ်ကိုတို့ကို ဘာလို့ တောနင်းရှာကြမှာတုန်း”

လို့ မေးလေ၏။ သူမအမေးကို ကျွန်တော်က အတော်နှင့် မဖြေသေးလေဘဲ လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီး လေမှ သူမဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

“အဲဒီက ဝန်ထောက်လေး မျိုးဝင်းက အစ်ကိုတို့ မိတ်ဆွေ လေ၊ အစ်ကိုတို့က သူတို့ဆီမှာ စခန်းချပြီး အမဲပစ် ထွက်ခဲ့ကြရာ ကနေ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်က သူတို့ကို လမ်းခွဲထွက်လာကြတာ သုံးလေးရက် ရှိပြီလေ၊ နို့ကြောင့် အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းခိုင်းပြီး လိုက်ရှာကြလိမ့်မယ်ပေါ့”

“ဪ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘိုတ်ရှိရာသို့ တောတိုး လျှောက် ခဲ့ကြပြန်၏။ မကြာလိုက်သောအချိန် မဝေးလောက်သောနေရာ ဖြစ်သည့် ဘိုတ်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်တော်က ဘိုတ်သို့ ရှေ့ဆောင်သွားလိုက်သည် တွင်...

“နေပါဦးရှင်... ကျွန်မတို့ သစ်ပုပ်ပင်အောက်ခြေ အလျင် သွားချင်သေးတယ်”

လို့ အမျိုးသမီးက ဆိုလာသဖြင့်...

“သွားလေ”

ဆိုကာ ကျွန်တော်သည် ဘိုတ်သို့ သွားရန် တာရှုထားသော ခြေလှမ်းကို ပြန်ဆုတ်၏။ ဘိုတ်ရှေ့ရှိ သစ်ပုပ်ပင်သို့ သွားလိုက်၏။

“ငါ... ငါ့မြေးမလေးကို ရှာရမယ်... ရှာရမယ်”

သို့ ဆိုလျက် အဘိုးအိုသည် သစ်ပုပ်ပင် အောက်ခြေရှိ ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့ကြားရှိ အုတ်ဂူဟောင်း ရှိရာသို့ ပြေးသွားလေ တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် လွန်မင်းစွာ စိတ်ဝင် စားသွားကြတော့၏။ လွန်ခဲ့သောရက်က ထိုအုတ်ဂူအတွင်း ဝင်၍ အဘိုးအိုသည် အတွင်းအခြေကို ထုရိုက်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ဆုံပူးသည်မဟုတ်ပါကလား။ သည်တုန်းက အဘိုးအိုကို မည်သို့မျှ သေစင်၍မရအေး။ ယခု အကြမ်းဖျင်း သိလိုက်ရသည်မှာ မြေးဖြစ်သူ ကို ရှာနေခြင်းဟု သိလိုက်ရသဖြင့် အံ့သြမိသေးတော့၏။

ဘယ်လိုရှိနိုင်မှာလဲ။

အမျိုးသမီးပြောသလို အဘိုးအိုသည် မြေးစိတ်ကြောင့် စိတ်မူမမှန်ဖြစ်နေသည် ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်နိုင်လောက်ချေ၏။

ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးကို မေးစမ်းရန် ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ဘယ်တွက်ကြောင့်ရယ်မသိ၊ အမျိုးသမီး

မျက်နှာသည် မူပျက်လို့နေချေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ စိတ်မနှစ်ခြိုက်မှုကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်လို့များလေလား။

သို့ ထင်လိုက်မိခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် မည်သည့် စကားမျှ မပြောဆိုလေတော့ဘဲ လင်းမြင့်လှိုင်ကို မျက်ရိပ်ပြည့် အဘိုးအိုထံ သွားလိုက်၏။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

“ဒုတ်... ဒုန်း... ဒုတ်... ဒုတ်”

အဘိုးအိုသည် အုတ်ဂူအတွင်းဝင်၍ တစ်ဖက်နံရံကို အုတ်ခဲ ပိုင်းဖြင့် ရိုက်ထုနေလေ၏။ သို့ ထုလိုက် နံရံကို နားထောင်လိုက် လုပ်လေပြီး...

“မြေးလေးရေ... မြေးလေးရေ... မြေးလေး”

လို့ အော်ဟစ် ခေါ်လေ၏။

အဘိုးအို၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်ဖက်နံရံတွင် မြေးမလေး ရှိနေသည်ဟု ထင်နေလေသည်လား မသိပါချေ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရလျှင် ထိုဂူနံရံကို သူ ထု၍ ပွင့်ထွက်သွားပေးတော့ ဂူပေါက်အပြင်သို့ သူပြန်ရောက် သွားခြင်းသာ ရှိခြိမ့်ပေမည်။

သို့ကြောင့်...

“အဘိုး...အဘိုး... အဘိုးမြေးက သည်တစ်ဖက် နံရံ အတွင်းမှာ ရှိနိုင်မယ် ထင်လို့လား”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လာလေပြီး...

“ငါ့မြေးလေးအသံ မင်း မကြားဘူးလား... လာ... နားထောင်စမ်း”

လို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အဘိုးအို ကျေနပ်ရန် အလို့ငှာ တစ်ဖက်ဂူနံရံကို နားဖြင့် နားထောင်လိုက်တော့၏။

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော်သည်ပင် ရူးသွပ်သွားလေ ပြီထားမသိ။ နံရံတစ်ဖက်တွင် ဘာမှမရှိသည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိဆုံးဖြစ်လျက် ဘယ်အတွက် အဘိုးအို ပြောသလို လိုက်လုပ် လိုလိမ့်။ သို့ပေမည်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်စိ ဆွတ်ပြလာသဖြင့်...

“အ...ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ အဘိုးအိုမြေး သည်ထဲ နေတယ်၊ သူ့ကို လာခေါ်ပါလို့ အော်ခေါ်သံ ကြားရတယ်”

သို့ဆိုသလို အဘိုးအိုအကြိုက် ပြောလိုက်၏။

သည်တော့မှ အဘိုးအို ပြီးလာချေပြီး...

“ငါ မပြောလားကွ”

“နို့ နေပါဦး... အဘိုးမြေးက ဘာလို့ သည်ထဲ ပိတ်မိ တာတုန်း”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က အခွင့်သာခိုက် မေးလိုက်၏။

“နက်ကြုတ်လုပ်တာလေကွာ၊ သည်ကောင် ငါ့မြေးကို သိပြီး ဖွက်ထားတာ၊ ခု တွေ့ပြီ... ငါ့ကို ကူညီကြဦးကွ”

သို့ဆိုလျက် သူ့လက်တွင်းရှိ အုတ်ခဲပိုင်းကို ကျွန်တော် ထက်တွင်း ပေးလိုက်ချေတော့၏။

“နက်ကြုတ်က အဘိုးရဲ့တူ မဟုတ်လား၊ အဘိုးမြေးက အဘိုးရဲ့တူတူနီပေါ့၊ ဘာလို့ သူ့တူမကို သူက ဒုက္ခပေးရတာတုန်း”

ကျွန်တော်က အဘိုးအိုလက်တွင်းရှိ အုတ်ခဲပိုင်းကို ယူလိုက် သို့ မေးလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော့်ကို လှည့်စောင်း ကြည့်လျာချေကာ...

“နက်ကြုတ်က လောဘကောင်လေး သူ့ကို ငါ လေးကမ်း ချက်နဲ့ ငါ့မြေးလည်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ပတ္တမြားကြိုးကို လီးချင်လို့ပေါ့”

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် အံ့သြတကြီး ဖြစ်လျက်
ထစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြလေပြီးနောက်
အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ အကြည့်ကို
ထိတ်လန့်နေဟန် ဖြစ်နေတော့၏။

“အဘိုးအိုပြောတာ ဟုတ်လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က အမျိုးသမီးကို မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်တယ်”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောလာလေ၏။

“နို့ဖြင့်လည်း ပြောပြလေရာ၊ နို့မှကျွန်တော်တို့ အကြောင်း
သိပြီး ကူညီနိုင်ပေမပေါ့”

သို့ ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် အမျိုးသမီးက အဘိုးအို၏
လုပ်ရပ်ကို ဟန့်တားလိုဟန် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာလေခြင်း
ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အဘိုးအိုထံမှ အုတ်ခဲပိုင်းဖြင့် အဘိုးအို
ရိုက်ထုသလို အုတ်ဂူတစ်ဖက်နံရံကို ဟန့်ပြ ထုနှက်လိုက်လေပြီး
အဘိုးအိုဘက် လှည့်၍...

“ကျွန်တော် အဘိုးမြေးကို ကယ်မယ်”

လို့ ပြောလိုက်၏။ အတန်ကြာ ကျွန်တော် ထုရိုက်နေ
လေပြီးမှ...

“အဘိုးရေ... သည်လိုလုပ်မယ်၊ သည်နံရံက အင်မတန်
ခိုင်ခံ့တာကလား၊ အပြင် ပြန်ထွက်ကြပြီး တခြား မလွယ်ပေါက်
ရှာဝင်မယ်လေ”

လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် အဘိုးအိုသည် ကျွန်တော်တို့
မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်နေလေတော့၏။ အဘိုးအို ဘယ်ထို
ဆုံးဖြတ်လိမ့်မည်ကို ကျွန်တော် နားစွင့်နေလိုက်လေ၏။

သည်အချိန်ကလေးမှာပင်လင်းမြင့်လှိုင်သည် အပြင်မှနေ၍...

“ကိုပိုက်ရေ... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်... အဘိုးအိုမြေး
တွေ့ပြီဗျ”

လို့ အော်လိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်ပင် မဟုတ်။ အဘိုးအို
သည်ပင် အံ့သြသွားလေခြင်းကြောင့်...

“ဟာ... မြေးလေး တွေ့ပြီတဲ့”

သို့ဆိုလျက် အဘိုးအိုသည် ဂူပေါက်တွင်းမှ အပြင်သို့
တိုးထွက်နေသဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ကယျာကယာပင် ထွက်
လိုက်၏။

“ဘယ်မှာလဲဟင်... ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဘယ်မလဲ... ငါ့မြေး၊ ပြောလေ... ဘယ်မလဲ”

အဘိုးအိုကည်း အမောတကောမေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်သို့
ဝေဝိုက် ကြည့်နေလေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က အဘိုးအို မမြင်ကွယ်ရာတွင် ကျွန်တော်ကို
မျက်စိမှိတ်ပြလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး
သဘောပေါက်သွားရသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အဘိုးအို ဂူပေါက်အတွင်း စကားဝိုင်း၌
ပြောနေကြသည်ကို လင်းမြင့်လှိုင် ကြားလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်
အဘိုးအိုကို အပြင် ပြန်ခေါ်ထုတ်လိုကြောင်း သိလေသဖြင့် သို့သော်
ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဟိုမယ်ဗျာ... ဟိုမယ်... မတွေ့လား၊ ရှေ့မြောင်ထဲ ဆင်းသွားလေရဲ့”

သို့ ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခပ်ဝေးဝေး အရပ်သို့ လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်လေပြီး ပစ်လိုက်လေ တော့၏။

“ဒိန်း”

“မြေးလေးကို မှန်သွားပါဦးမယ်ကွာ”

အဘိုးအိုက စိုးရိမ်တကြီး လေသံဖြင့် ပြောလေ၏။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ ဖြစ်သည်။ လင်းမြင့် လှိုင်သည် အဘိုးအိုကို လှည့်စားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မထိပါဘူး အဘိုးရယ်၊ အဘိုးမြေးကို ငဲ့လိုက်လို့လည်း နက်ကြုတ် လွတ်သွားရတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ နို့ နေပါဦး... နက်ကြုတ် က ငဲ့မြေးလေးကို သတ်မှာလားဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းခါပြလေ၏။

“ဟုတ်ပါမလား”

အဘိုးအိုက အရှူးပါး ဖြစ်ချေ၏။

သို့ကြောင့်...

“ကျွန်တော်တို့ ချချက်ချင်း သူ့နောက် ပြေးလိုက်ကြမယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် နက်ကြုတ်က ကလေးမလေးကို သတ်လျှင် သတ်နိုင် လောက်တယ်”

“ဟင်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အဘိုးအို ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် သွားလေ၏။ ထိုသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ကျွန်တော်က-

“အဘိုးအိုမြေး ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရနိုင်တယ်”

လို့ ပြောလိုက်၏။

“နို့ဖြင့်လည်း လုပ်လေကွာ”

“သည်လို လုပ်ချင်တယ်”

အဘိုးအို ကျွန်တော့်စကား ယုံသွားလေခြင်းကြောင့် သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော်က အချိန်ဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ပြောကြည့်လေ”

“နက်ကြုတ် ခုချိန်သွေးပူနေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အလွတ်မပေးမှန်းသိလျှင် ကျွန်တော်တို့လစ်တုန်း ကလေးလေးကို သတ်သွားနိုင်တယ်”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ... ဟင်း...ဟီး...ဟီး...ဟီး”

ကျွန်တော် လှည့်ကွက်တွင် အဘိုးအို ဝင်လာပြီဖြစ်လေ၏။ သို့ကြောင့်...

“သည်တော့ အဘိုး ကျွန်တော် ပြောသလို လုပ်လျှင်ဖြင့် အဘိုးမြေးကို ကယ်နိုင်မယ်”

“ပြောလေ”

“အဘိုးက ကျွန်တော့်စကား တကယ်နားထောင်နိုင်မှာလား”

“ငဲ့မြေး ဘာမှမဖြစ်လျှင် တော်ပြီကွာ၊ မြေးမလေး သည်မှာဆွဲထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးပြန်မရလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ မြေးမလေး ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုလျှင် တော်ပြီ”

“ဟုတ်ပြီ... သည်လိုလုပ်မယ်”

“ပြောကြည့်ကွာ”

“ကျွန်တော် နက်ကြုတ် ဘယ်ပြေးသွားလဲ ဆိုတာ သိချင် သတ်တလော ပြေးလိုက်သွားလျှင်ဖြင့် စောစောက ကျွန်တော်

ပြောသလို ကလေးမလေး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့် ဘိုတဲမှာ ခဏနားနေကြမယ်။ နက်ကြုတ်အမြင် ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက် မလိုက်လာဘူး ဆိုလျှင်ဖြင့် နက်ကြုတ် ပြေးဆဲ ပြေးနေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ ဘာမှစားရသေးပုံ မပေါ်ဘူး။ နို့ကြောင့် တစ်နေရာမှာ နားပြ နေလိမ့်မယ်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဝင်ဖမ်းမယ်ဗျာ”

သို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်တွင် အဘိုးအိုသည် လွန်မင်း စွာ သဘောကျသွားတော့၏။

ကျွန်တော်က အဘိုးအိုလက်ခံသွားသည်ကြောင့် အမျိုးသမီး ၏ သဘောကို သိလိုခြင်းကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်အကြည့် သိလိုသည့် အမေးကို သဘောပေါက် နားလည်သွားပုံရချေ၏။ သို့ကြောင့်-

“အစ်ကိုတို့ သဘောပါပဲ”

ဟု ပြောလာလေ၏။ သို့ပေမည်လို့ သူ့အသံက ချောက် ကပ်ကပ်ရယ်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်၍-

“ကိုလင်း... ကျွန်တော်တို့ ဘိုတဲပဲ သွားနားကြမယ်” ပြောလိုက်လေ၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘိုတဲပေါ် ပြန်ရောက်ခဲ့ ကြလေ၏။

ဘိုတဲတွင် မျိုးဝင်းတို့ မရှိကြတော့ချေ။ စခန်းပြောင်း သွားကြပြီ ဖြစ်ခြံမိမည်။

ဘိုတဲပေါ် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်လိုက်ကြသည်တွင်-

“ကိုပိုက်... ကျွန်တော် စားဖို့ သွားရှာချေဦးမယ်”

ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဘိုတဲပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွား လေ၏။

“ကဲ... မိန်းကလေး နားချေဦး”

သို့ ပြောလိုက်လေပြီး ကျွန်တော်သည် အခန်းခံရံကို ဆရာမရှိ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ထိုင်ရင်း မျက်လုံးအစုံကို မှိတ် ထိုက်လေကာ...

“ညည်းအဖေကို သေချာ ဂရုစိုက်ချေဦး၊ ငါ အိပ်ချင်လို့ နိန်းလိုက်ဦးမယ်”

လို့ ပြောလိုက်၏။

သို့ပေမည်လို့ ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက် သည် ဆိုသော်လည်း အမျိုးသမီး၏ သဘောထားကို သိလိုသဖြင့် မျက်လုံးလေးကို မေးစင်းရုံသာ ပြုထားလေခြင်း ဖြစ်လေ၏။ နားကိုလည်း စွင့်ထားလိုက်လေ၏။

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော် ထင်သကဲ့သို့မဟုတ်။

“အဖေ... ကြားတယ် သိတယ်မဟုတ်လား။ သမီးကို သူတို့ လိုက်ရှာပေးမယ်တဲ့၊ အဖေ ဘယ်မှထွက်မသွားရဘူးနော်”

သို့ သူ့အဖေ ဖြစ်သူကို ပြောလေ၏။

အဘိုးအိုကလည်း-

“အေးပါကွာ... အဖေ အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဆိုလျက် ဘိုတဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်လေသဖြင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိလေတော့၏။

“ဒိန်း”

သိပ်မကြာလိုက်သော အချိန်ကလေးတွင် ဘိုတဲနှင့်အတော် ဘေးလှမ်း နေရာလောက်ဆီမှ သေနတ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

လင်းမြင့်လို့ သားကောင်ပစ်ခြင်းမှလွဲ၍ အခြား မဖြစ်နိုင်
သည် သိထားခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် နေပြီအတိုင်း နေလိုက်
တော့၏။

ကျွန်တော် တွက်ထားလေသည့်အတိုင်း အတန်ကြာကြာ
အချိန်တွင် လင်းမြင့်လို့သည် အချိန် ငါးပိဿာလောက် ရှိနိုင်
လောက်သည့် ကျီ(ချေ)တစ်ကောင်ကို ထမ်းပို့ပြန်လာလေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နားနေရာမှ ထလိုက်၏။
လင်းမြင့်လို့ထံမှ ကျီ(ချေ)ကောင်ကို ယူ၍ အသားဖျက်ရန် အလို့ငှာ
ဘိုတပေါ်မှ ဆင်းသွားလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျီ(ချေ)ကောင်ကို ဘိုတနောက်ဘက်ရှိ
ချောင်းသွယ်အစပ်သို့ ယူသွားလိုက်လေပြီး အရေဆုတ် အသား
ဖျက်လိုက်၏။ ပြီးနောက် အကောင်လိုက်ပင် တံစို့ထိုးလိုက်ကာ
ဘိုတ အောက်ခြေရှိ ထင်းမီးပုံနား ပြန်ယူသွားလိုက်လေသည်။

လင်းမြင့်လို့သည် ကျွန်တော် အသားဖျက်နေစဉ် ထင်း
ချောင်းများ ရှာဖွေစုဆောင်း၍ ထင်းမီးဖိုထားပြီး ဖြစ်တော့၏။

အလျှံပြီးပြီး မီးပုံကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဒေါက်တိုင်
များကို လင်းမြင့်လို့က လုပ်ထားပြီးဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်
သည် တံစို့ထိုးပြီး ကျီ(ချေ)ကောင်ကို မီးပုံတွင် တင်လိုက်လေ၏။

သည့်နောက် လင်းမြင့်လို့ရှိရာ ဘိုတပေါ်သို့ တက်သွား
လိုက်လေပြီး ညာလက်ဝါးလေးဖြန့် အတွင်းလက်ကောက်ဝတ်ကို
ဘယ်လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ ထောင်ပြလိုက်၏။

ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုသည်ကို 'လင်းမြင့်လို့' သဘော
ပေါက်သွားသည်ကြောင့် သူ့အိတ်အတွင်းမှ ဝိစကီပြားလေးကို
ထုတ်ပေးလာချေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ပုလင်းပြားလေးကို ယူ၍ ဘိုတအောက်
သို့ ပြန်ဆင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်” ဆိုလျက် လင်းမြင့်လို့
ပါလာလေ၏။

မပြောမဆိုနှင့် အမျိုးသမီးသည်လည်း လိုက်ပါခဲ့ချေ၏။
လင်းမြင့်လို့ ကျွန်တော်နှင့် အမျိုးသမီးသည် ထင်းမီးပုံနှင့် ခပ်လှမ်း
လှမ်းတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ... ညည်းတို့အကြောင်း ဂဃနဏ ပြောပေရော”
သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြီး ပုလင်းပြားလေး
အတွင်းမှ ဝိစကီကို တစ်ပုံ မော့သောက်လိုက်လေ၏။

“ပြောမယ်လေ”

သို့ အမျိုးသမီးက ပြောလေသည်တွင် ကျွန်တော်က
လင်းမြင့်လို့ထံသို့ ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။
သူမ ပြောလာမည့်စကားကိုလည်း နားစွင့်လိုက်တော့သည်။

“ဟာ... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်”

အမျိုးသမီးထံမှ ရုတ်တရက် အံ့သြတကြီး ထွက်လာသော
အသံဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လို့နှင့် ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးကို ကြည့်
လိုက်၏။

ဘိုတခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချုံနွယ်ပင်ကြီးသို့ ကြောက်ကြောက်
လန့်လန့် ကြည့်ရင်း လက်ညှိုးထိုးပြနေလေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်
ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လို့သည် သူမ ညွှန်ပြရာသို့ တစ်နား
ကတန်း လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

ထူးဆန်းလှသည်ကလား။

ခါတိုင်းဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ အကြည့်ထက် လျင်မြန်စွာ ရှောင်ပုန်းနိုင်သည့် နက်ကြုတ်သည် ခုတော့ ချုံပုပ် နောက်ကွယ် မှာပင်မဟုတ်။ ချုံပုပ်ရှေ့မှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ကို ငေးမောကြည့်နေ လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ်မခံလိုပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် အလို့ငှာ လှမ်းချီန် လိုက်၏။

“ပစ်... ပစ်... အလွတ်မပေးနဲ့... ပစ်”

“ပစ်လေ”

အမျိုးသမီးက တွင်တွင်ပစ်ခိုင်းနေလေတော့၏။

“လူသတ်သမား... ပြန်ပေးသမား... အလွတ်မပေးနဲ့ ပစ်လေ”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ် လိုက်လေသည်တွင်...

“ဟာ”

“ဒိန်း”

ကျွန်တော်၏လက်ကို ပုတ်ထုတ်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် သို့ ပုတ်ခတ်လာသည့် ထင်းမြင့်လှိုင်းကို နားမလည်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

သို့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်းကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်ဖြစ်ငြား မိန်းမပျိုသည် လင်းမြင့်လှိုင်းထံ အကြည့် သည်ကား ဒေါသအမျက်ထွက်ဟန် ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် ထိုမိန်းမ ပျို ၏ အတွင်းစိတ်သဘောကို ခန့်မှန်းရ ခက်ရသည်သေးတော့၏။

နက်ကြုတ်တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားလေသည် သိပါတော့ချေ။

“ရှင် ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ လူသတ်သမားကို ရှင် မျက်နှာသာ ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သို့နှယ် အမျိုးသမီးက ပြောလာလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်း သည် သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးလိုက်လေပြီး...

“မင်းက လူသတ်သမားပါဆိုတိုင်း ငါတို့က ယုံပြီး မမေး စမ်း မရှားမစမ်းနဲ့ အသေ သတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အကယ် ၌ သူဟာ လူသတ်ကောင် ဟုတ်မနေဘူး၊ မင်းက တမင်တကာ ထင်ပြီး ပြောလာတာဖြစ်နေလျှင်ဖြင့် မခက်ပေဘူးလား၊ ငါတို့က သူများပြောတိုင်း ယုံတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် မင်းတို့လို မိန်းမတွေနဲ့ နှုတ်ထွက် စကားကို အများကြီး စဉ်းစား ချင့်ချိန်ပြီး ဆော့မှ ဆုံးဖြတ်တတ်တယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်း ပြောလိုက်သဖြင့် မိန်းမပျိုသည် ကျွဲမြီး ချီသွားရတော့၏။ သို့ကြောင့်...

မကျေမနပ် ဟန်ပန်မျက်နှာပေးဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်းကို ကြည့် ဆိုက်လေပြီး ကျွန်တော်တို့အပါးမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားကာ ချီတပေါ် တက်သွားလေ၏။

“ကဲ... ကိုကိုက်ကကော ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုထင်သလဲ” လင်းမြင့်လှိုင်းက မေးလာ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေပြီး...

“ကျွန်တော် မှားသွားတာပါ၊ သူမပြောတာ နားယောင်ပြီး နက်ကြုတ်ကို တကယ်ပဲ လူသတ်သမားထင်ပြီး အသေ ပစ်ခတ် နဲ့ လုပ်လိုက်တာပါ”

“ကျွန်တော် သည်အမျိုးသမီးကို သိပ်မယုံချင်တော့ဘူးဗျ”
“ဘာလို့တုန်း”

“စောစောက နက်ကြုတ်ကို မြင်လိုက်တော့ ကိုပိုက် ဘယ်လိုထင်သလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင် မေးလေမှ ကျွန်တော် နက်ကြုတ်၏ပုံသဏ္ဌာန် ကို ပြန်မြင်မိကာ စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

ဟုတ်ပေသားပဲ... နက်ကြုတ်က ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခ ပေးလိုဟန်မဟုတ်။ ရှောင်ပုန်းပြေးလိုဟန်လည်း မဟုတ်။ ကျွန်တော် တို့နှင့် တွေ့ဆုံလိုဟန် ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် ယခုမှ တွေးမိခြင်း ဖြစ်၏။ စောစောက သို့ မတွေးမိ။ အလွတ်မပေး ပစ်ဖမ်းချင် စိတ်သာ ရှိနေလေခြင်းကြောင့် ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ကယ်ပေလို့...။

“ဘယ်လိုလဲ... စဉ်းစားမိပြီလား”

စဉ်းစား တွေးတောနေမိသည့် ကျွန်တော်ကို လင်းမြင့်လှိုင် က မေးလာပြန်၏။

သို့ကြောင့်...

“ဟုတ်တယ် ကိုလင်း။ ကျွန်တော် ခုမှ တွေးမိတယ်။ နက်ကြုတ် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရင်းနှီးလိုတဲ့ သဘောပေပဲဗျ အကယ်၍ ကျွန်တော်သာ သေနတ်နဲ့ လှမ်းမပစ်ဘူးဆိုလျှင် သူ့ကို လှမ်းခေါ် လို့ကတော့ လာချင်လာမှာဗျ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ပြုံးလို့

နေ၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားမစမိကြတော့ချေ။ ဘယ်တွက်မှု ဝိစကီသောက်ရင်း ဂျီ(ချေ) ဆောင် မီးကင်ကို ဂရုတစိုက် လှိမ့်လှည့်ပေးနေကြချင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

အတန်ကြာကြာအချိန်တွင်း ဂျီ(ချေ)သား မီးကင်းရနံ့လေး ဆင်းယုံစွာ ထွက်လာတော့၏။

“ကျွတ်ကျွတ်ရွရွလေးဆို ကောင်းလိမ့်မယ်ဗျ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေသည်အတိုင်း ဂျီသားမီးကင် နီခဲရဲ မာခေါက်ခေါက် ကျွတ်ကျွတ်ရွရွ ဖြစ်လာလေတော့မှ နီးမပျိုနှင့် အဘိုးအိုကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့၏။

လွန်မင်းစွာ ဆာလောင်နေကြဟန်တူသော အဘိုးအိုနှင့် နီးမပျိုသည် ဘိုတဲပေါ်မှ သွက်လက်စွာ ဆင်းလာတော့၏။

အစား စားလိုသည်ကြောင့် အမျိုးသမီးသည် စောစော သလို လင်းမြင့်လှိုင်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် စုပုပ်နေ လေခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

“စားကြချေဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်နှင့် ထင်းမီးပုံပေါ်မှ ချွေကောင်လုံး၏ အသားတို့ကို စားဖြင့် လှီးဖြတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကီ သောက်ရင်း ချွေ(ဂျီ)သားကင် အမြည်းလုပ် စားနေကြပြန်၏။

အချိန် အတန်ကြာတွင် အဘိုးအိုသည် အားပါးတခု သောက်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ထံ ရောက်လာ သဖြင့်...

“မြေးမလေးကို သွားရှာကြမယ်လေ”

“အင်း... သွားတာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝဋ်ကျေတန်းကျေ ပြောလိုက်၏။

“သွားမယ်ဆို သွားကြမယ်လေဗျာ၊ လာလေ...သွားကြမယ်”

အလိုလေးဗျာ... သို့နယ်ပြောပြီး အဘိုးအိုသည် လှမ်းဆီ
ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့အပါးမှ ထွက်သွားလေသည်ကြောင့်
မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားရတော့၏။

“ကိုလင်း... လုပ်ပါဦး... အဘိုးကြီး ထွက်သွားပြီ”

“လိုက်ကြည့်မနေနဲ့... သွားပလေ့စေ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က အသံကို မြှင့်ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့
ကျွန်တော်ကို အသာနေ ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းကို သာသ
လေးလှုပ်ခတ်ပြလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အဘိုးအို၏ ကျောပြင်
ကိုသာ ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

“အဖေ... အဖေ... အဖေ”

သို့ဆိုလျက် အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်တို့ အဖေ
ပြေးထွက်၍ ဖခင်ဖြစ်သူ အဘိုးကြီး လျှောက်သွားရာနောက်
အပြေးကလေး လိုက်သွားလေတော့သည်။

သို့ကြောင့်... ကိုလင်းကို ကျွန်တော်ကို ကြည့်လိုက်၏
ပြီးတော့...

“ဟိုမယ်... အမျိုးသမီးလည်း ထွက်သွားပြီ၊ သူတို့
လစ်သွားကြလျှင် ခက်ရချည်ရဲ့ဗျာ”

လို့ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်သည်တော့
လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံး၍သာ ကြည့်နေလေပြီး နောက်မှ-

“သူ့အဖေကို ခေါ်ပြီး သူ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်၊ ခုချိန်
သူ ကျွန်တော်တို့နားက ခွာသွားဝံ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

လို့ ပြောလေ၏။

ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ပါချေ။ သို့ကြောင့်...

“ဘာလို့တုန်းဗျ” လို့ မေးလိုက်၏။

“နက်ကြုတ်က သူ့ကို အလွတ်မပေးတော့မှာကြောင့်လား၊
အကွပေးတော့မှာ ခိုလား”

သို့ ဆက်၍လည်း ကျွန်တော့်အထင် အယူအဆကို
ပြောလိုက်ပြန်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က စိတ်ပူလင်းပြားတွင်းရှိ အရက် လက်ကျန်
ဆို အပြတ်ငံမော့ သောက်လိုက်လေပြီး အသားကင် တင်ဖဲကို
မီးလိုက်လေပြီးမှ...

“နက်ကြုတ်က သူ့ကို ဒုက္ခပေးမှာကို သူက မကြောက်
ဘူးဗျာ၊ သူက နက်ကြုတ်ကို အခွင့်အရေးရတာနဲ့ လုပ်ကြံမှာ၊
နက်ကြုတ်ကလည်း ကျွန်တော်တို့အနားက သူမ အသွားကို
ဆောင်နေတာ”

“ဟင်... ဘာလို့တုန်း”

“သူမ ကျွန်တော်တို့နားမှာ မရှိလျှင် သူ ကျွန်တော်တို့နဲ့
အကွတွေ့ချင်လို့ပေါ့”

အလိုလေးဗျာ... သေချာလှချည်ကလား၊ လင်းမြင့်လှိုင်
အကွတွေ့များ သိထားနေပါလိမ့်။

“ကဲ... ကိုကိုက်... စိတ်ထဲမယ် မရှင်းတာတွေ အများကြီး
နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့နဲ့ ဟုတ်တယ်လား”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

“နောက်တော့ ပြောပြတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... ကဲ... ဘာတဲ
တက်ကြရဲ့”

“ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်။ ဘိုတဲပေါ် ကျွန်တော့်တို့ ဘာတက်လုပ်ရမှာတုန်း။

“ဘာလို့လဲဗျ။ သည်မယ် စားရင်းသောက်ရင်း အဘိုးအို သားအဖ ပြန်အလာ စောင့်ကြမယ်လေ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေပြီး

“အဘိုးအိုသားအဖ ဘယ်မှသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အုတ်ဂူဖျတ် နားသွားကြတာဗျ မယုံလျှင် ဘိုတဲဝန်တာကနေ လှမ်းကြည့်လေ”

“နို့ဖြင့်လည်း သည်မှာပဲနေကြတာပေါ့။ ဘိုတဲပေါ် ဘာ တက်လုပ်မလို့တုန်း... ကိုလင်းအိပ်ချင်လျှင်တော့ တက်အိပ်တော့ ကျွန်တော် သည်မယ် စားသောက်ရင်း နေလိုက်မယ်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်ပန်းကို သူလက်ဖျားဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပုတ်လိုက် လေပြီး...

“နက်ကြုတ်က ကျွန်တော်တို့ ဘိုတဲပေါ် တက်သွား လာမှာဗျ”

“ဟင်”

“ကဲပါ... ကိုပိုက်ရယ်... မြန်မြန်လာစမ်းပါ”

သို့ဆိုစော့ ကျွန်တော်သည် ကြောင်၊အ၊အ နိုင်လွှမ်း သော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မလုံမလဲ ဘေးဘီတစ်ဝိုက် ဝေ့ထိုး ကြည့်နေရင်းမှ လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွားတော့၏။

“ဒိုင်း”

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင်က ဘိုတဲအခန်း အထဲ အဝ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ စဉ်းစား မရနိုင်... အမူအကျင့်တွေ ပြောင်းသွားပါကလား။ သို့ပေမည် ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမျှမပြော မမေးပါတော့ချေ။ ဘိုတဲ ဝန်တာ ဘက်သို့ သွားလိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင် ပြောတာ ဟုတ်လို့နေပါ ကလား။ ဘိုတဲရှေ့ သစ်ပုတ်ပင်ကြီးအောက်ခြေရှိ ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ ကြားမှ အုတ်ဂူပျက်ကြီးနားတွင် အဘိုးအိုတို့သားအဖ ရှိနေချေ၏။ ဘာများလုပ်နေကြပါလိမ့်။

အဘိုးအိုကို မိန်းမပျိုက အတင်းဆွဲခေါ်နေလေ၏။ အဘိုးအို က ရုန်းကန်နေလေ၏။ မိန်းမပျိုက အဘိုးအိုကို ဘိုတဲသို့ ပြန်ခေါ် နေလေခြင်း ဖြစ်မည်။

“ဟင်”

သို့ ကြည့်နေရာမှ မိန်းမပျိုသည် အဘိုးအိုကို ဆောင့်တွန်း လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်လေ၏။

သို့ကြောင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ချုံပုတ်ပင်တို့ကြား လဲပြီ သွားလေ၏။ မိန်းမပျိုက ကျွန်တော် ထင်ထားသည်ထက် သွက် ထက် လှချေပါကလား။

မျက်စိ တစ်မှိတ်အတွင်းမှာပင် အဘိုးအိုအား သူမက ဆက်ပြန်ကြီးများ တုပ်နှောင်ပြီး ဖြစ်သွားချေတော့၏။

သို့ မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် ကြည့်နေစဉ်...

“ဟိတ်လူ... မပြေးနဲ့... မပြေးနဲ့”

ဆိုသည့် အလန်တကြား အော်ဟစ် ပြောလိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော် ဝန်တာမှနေ၍ အတွင်းအဆောင်သို့ ကမန်းကတန်း ဆွဲဆင်သွားလိုက်၏။

“ဟာ”

ဘယ်အချိန်ကဘယ်လို ဘိုတဲပေါ် ရောက်လာလေသည်
မသိ။ နက်ကြုတ်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် လုံးထွေးနေလေတော့၏။

ကျွန်တော် တွေးမိလိုက်လေပြီ။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဘိုတဲပေါ် ရောက်လာသော နက်ကြုတ်
ကို တိုက်ခိုက် ဖမ်းဆီးနေလေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ နက်ကြုတ်တစ်ယောက် လင်းမြင့်လှိုင်ရှေ့
ဒူးထောက် ထိုင်နေလိုက်ပြန်တော့သည်။

“ကဲ... ကိုနက်ကြုတ်... ဘာပြောချင်လဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ပြောချင်တာတွေ အများကြီးပဲ”

အလိုလေးဗျာ... ရုပ်ခန္ဓာနှင့် မလိုက်ဖက်သော အသံ
နက်ကြုတ်ထံမှ ပေါ်လာလေသဖြင့် ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ
အံ့သြမိတော့၏။

ပျော့ပြောင်း ညင်သာလွန်းလှပါကလား။

ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ ရိုင်းပျစွာ ပြောဆိုလိမ့်မည်
သို့တည်းမဟုတ် မကျေမနပ် မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်၍
နှုတ်ဆိတ်နေလိမ့်မည်ပေါ့။ ခုတော့ အဲလို မဟုတ်ပါကလား။

ရိုကျိုးလွန်းလှ၏။ သိမ်မွေ့လွန်းလှ၏။

“နို့ဖြင့်လည်း ပြောချေဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် နက်ကြုတ်သည်
မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေပြီး-

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး... မာလာတို့သားအဖ ရှိနေလို့
ကတော့ ပြောဖြစ်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မရှိမှ ပြောလို့ဖြစ်မယ်”

လို့ ပြောလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က...

“ဘာကဲ့... ဟိုအမျိုးသမီး နာမည်က မာလာကဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟေ့... မင်းပြောတဲ့ မာလာတို့သားအဖ ခုသည်နားမယ်
မရှိဘူးလေကွာ၊ မင်း ပြောချင်တာ ပြောလိုရတာပဲ”

“သူတို့ ပြန်လာကြတော့မယ်”

နက်ကြုတ်က ပြောလေသဖြင့်...

“ဟုတ်တယ် ကိုလင်း၊ ဟော... ဟိုမယ် ပြန်လာကြပြီ”

ကျွန်တော်က ဝရံတာဘက် လှမ်းက ကျော်ကြည့်၍
ပြောလိုက်၏။

“ကဲပါ... ကျုပ် သွားတော့မယ် အခြေအနေပေးတဲ့အခါ
ကျုပ် လာတွေ့ပါ့မယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ သိချင်တာတွေ အားလုံး
ပြောပြမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား... သွားပြီဗျို... မိတ်ဆွေတို့နဲ့ မနီးမဝေး
နာဘဲ ကျုပ်ရှိနေမှာပါ၊ အဲ... တစ်ခုတောင်းဆို ရဦးမယ်”

“ဘာများတုန်း”

“ကျုပ် ဆာလို့ ဂျီ(ချေ)သားမီးကင် တစ်ချောင်း ယူသွား
မယ်ဗျာ”

“ယူဗျာ... ကျွန်တော်တို့ကို လာတွေ့ဖို့လည်း မမေ့နဲ့ဦးနော်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ နက်ကြုတ်သည် လှစ်ဆို
သို့တဲပေါ်မှ ဆင်းသွားလေတော့၏။

နက်ကြုတ် ကျွန်တော်တို့အမြင်မှ ပျောက်သွားသည်နှင့်
ဆင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်ကို ပြီး၍ ကြည့်လာချေပြီး-

“ကိုပိုက်... တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လည်း
ထင်ပြီးသား၊ နက်ကြုတ်က လူသတ်သမား မဟုတ်နိုင်ပေဘူးဗျ”

“အင်း... တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း
ဟိုကောင်မလေး ပြောတာယုံပြီး သူ့ကို ပစ်ခတ်ဖမ်းမိတော့မလို့”

“ကဲ... ကိုကိုက သည်ကိစ္စတွေ လောလောဆယ် မေ့သာ
ထားလိုက်တော့ဗျာ၊ ဟိုမယ် မာလာတို့သားအဖ ပြန်လာနေပြီ”

“အေးပါဗျာ”

“ကဲ... လာ... အောက်ဆင်းနေကြစို့”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ဘိုတဲ
အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကျီ(ချေ)သား မီးကင်းနား ရောက်သည်တွင်
ဟန်မပျက် နဂိုအတိုင်း ပြန်ထိုင်နေလိုက်ကြ၏။

“ထွက်မပြေးကြဘူးလား”

မာလာနှင့် အဘိုးအို အနားရောက်လာသည်တွင် လင်းမြင့်
လှိုင်က မေးလိုက်သည်ကြောင့် မာလာသည် မျက်စိမျက်နှာ
အကြီးအကျယ် ပျက်သွားလေပြီး...

“ဘာလို့ ထွက်ပြေးရမှာတုန်းရှင်၊ နက်ကြုတ်လို ရက်စက်
တဲ့ လူသတ်သမားအတွက် အကြိုက်တွေ့သွားတော့မပေါ့၊ ဟင်း
ဟင်း ဟင်း”

လို့ မချီတင်ကဲ လေသံဖြင့် ပြောလာလေ၏။

“နို့ကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျာ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို
အထင်လွဲနေမှာပဲနော်၊ စောစောက နက်ကြုတ်ကို ပစ်ဖမ်းလို့
ရတာကို ကျွန်တော်က ဝင်နှောင့်ယှက်တဲ့အတွက်ခင်ဗျား သဘော
ပေါက်အောင် ရှင်းပြချင်တယ်ဗျာ၊ ခဏထိုင်ပါဦး”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသည်တွင် မာလာသည်
ခေါင်းလေးကို ငုံ့နေလိုက်လေပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းတွင်
ထိုင်လိုက်လေ၏။

“အဖေ့ကို ကြိုးနဲ့တုပ် ပြန်ခေါ်လာရတဲ့ အတွက်လည်း
ကျွန်မကို နားလည်ပေးကြပါရှင်”

သို့လည်း ပြောလာချေ၏။

“ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ပါတယ်ဗျာ၊ နို့မှမဟုတ်
နက်ကြုတ်ရဲ့ လက်ချက် မိသွားလိမ့်မပေါ့”

“ရှင် သဘောပေါက်လျှင်ဖြင့် ပြီးတာပါပဲ”

သို့ ပြောလာသည့် သူမ၏ လေယူ လေသိမ်းကြောင့်
ကျွန်တော် သူမကို တစေ့တစောင်း ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူမသည်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို အကဲခတ်နေဟန် တူချေ
၏။ ကျွန်တော်တို့ နက်ကြုတ်နှင့် ဆုံကြသည်ကို သိလို့ပေပဲလား
မပြောတတ်ပါချေ။

“ကဲ... ခဏတစ်ဖြုတ် နားကြချေ၊ ပြီးလျှင်ဖြင့် သွားကြစို့”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် မိန်းမပျိုသည်
လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့ဆောင်း ကြည့်လာလေခြင်းကို ကျွန်တော်
သတိထားလိုက်မိ၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ပြီးလေမှ သို့ မေးလာလေ၏။ သို့မေးလာသည့် လေသံ
သည် သည်နေရာက ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာကြမည်ကို လိုလား
တန် မတူချေ။

“ဘယ်သွားရမှာတုန်း... နက်ကြုတ်ကို ရှာမယ်ပေါ့”

“တွေ့လျှင်ကော...”

“တွေ့လျှင် ဖမ်းမပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

“လွယ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မလွယ်ရမှာတုန်း”

“သူက ရက်စက်တယ်လေ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ အဖမ်းခံပါ
မလား”

“အဲလောက်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ရန်သူဆိုတာ လျှော့တွက်ထားလို့ မရဘူးလေ”

“ငါတို့အတွက်တော့ ရန်သူ မဟုတ်ဘူး”

သို့ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်တွင် မာလာသည် ကျွန်တော်
ကို မကျေမနပ် ကြည့်လာချေပြီ။

“ရန်သူဆိုတာထက် လူသတ် ပြန်ပေးသမား ဆိုတာတော့
မေ့မထားစေချင်ဘူး”

“သည်တော့ ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သူမကို ပြီးစိမ့်မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ကာ
ပြောလေ၏။

“လက်ဦးမှု ရယူပေါ့”

“မရှင်းဘူး... မင်း ပြောကြည့်လေ”

သို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်တွင် မာလာသည် ယဲ့ယဲ့
ပြုံးလိုက်လေပြီ...

“အရိပ်အယောင် တွေ့တာနဲ့ အလွတ်မပေး ပစ်လိုက်
ချေပေါ့”

“ဟင်”

ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ် ဖမ်းစေလိုခြင်းပါကလား။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးပြလာ၏။

“ကောင်းပြီလေ”

သို့ စကားဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က မာလာကို ကျေနပ်အောင်
ပြောလိုက်၏။

မာလာ ကျေနပ်သွားပုံ ရသည်။

မာလာသည် အဘိုးအိုကို ခေါ်၍ ဘိုတဲပေါ်မှ ဆင်းသွား
လေ၏။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်ကို ခေါင်းဆတ်
မျက်ရိပ်ပြကာ သူမနောက် ဆင်းလိုက်သွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်
သည်လည်း လိုက်ပါသွားရတော့၏။

“မျိုးဝင်းတို့ ဘယ်ဘက် စခန်းပြောင်သွားကြလဲ မသိဘူး
နော်”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“သိပေဘူးဗျ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဘိုတဲအောက် ရောက်ခဲ့ကြ
သည်တွင်...

“ညည်း ဘယ်ဘက်သွားမယ် စိတ်ကူးလဲ”

“နက်ကြုတ်ရှိတဲ့ဆီ”

“ဟင်”

နက်ကြုတ် ဘယ်မှာရှိသည် အတတ် သိနေလေသည်
သဘောပါကလား။ သို့ကြောင့်...

“ညည်းက နက်ကြုတ် ဘယ်မှာရှိတယ် သိလို့လား”

“သိတယ်”

အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်လို့ပါကလား။

“နို့ဖြင့် ပြောကြည့်လေ... ဘယ်မှာရှိလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ဝံကိုက်မြောင်”

“ဘာရယ်”

“သည်ချောင်းဖျား အတက် ဝံကိုက်မြောင်ထဲမယ် ရှိတယ်”

“သေချာလှချည်လား”

“ကျွန်မယောက်ျား မသေခင်က ပြောဖူးတယ်၊ နက်ကြုတ် နေတဲ့ ဝံကိုက်မြောင် စခန်းကို သွားလည်ကြတာပေါ့တဲ့”

“နို့ဖြင့်လည်း သွားကြတာပေါ့၊ ညည်း လမ်းပြချေ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် သူမသည် မည်သည့်စကားမျှ မဆိုလာပြန်တော့ဘဲ အဘိုးအိုကို လက်တွဲ၍ တောတိုး လျှောက်သွားလေတော့၏။

“ဝံကိုက်မြောင်က အတော် ဝေးတာကလား”

အတန်ကြာကြာ တောတိုး လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ရှေ့တကြောဆင်းပြီး မြောင်အတိုင်းဆင်းသွားလျှင် ချောင်း တစ်ခုကို ရောက်မယ်၊ အဲဒီချောင်းအောက်ကို မိနစ် ၂၀လောက် စုန်ဆင်းကြမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဝံကိုက်မြောင်ကို ရောက်ပြီပေါ့ရှင်”

သူမ ကြည့်ရသည်မှာ သည်တောသည်တောင် တော ကျွန်းပုံရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သူမကို မည်သည့်စကားမှ မပြောကြလေတော့ဘဲ သူ့နောက်သို့သာ ခပ်သွက်သွက် လိုက် သွားကြတော့၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ မြောင်တစ်ခုတွင်း ရောက်လာကြ၏။ ကျောက်မြောင်လေးဖြစ်သည်ကြောင့် နေညိုများ ကျောက်သား တို့တွင် ကပ်ပြီနေကြသဖြင့် ခြေချော်မလဲအောင် မနည်း ထိန်း လျှောက်ခဲ့ကြရ၏။

သို့မြောင်လေးကို စုန်၍ဆင်းလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ မြောင်ပေါက် ရောက်လု ထင်ရသည့်နေရာလောက်တွင် မြောင်ကမ်းနားထိပ်ရှိ သစ်တစ်ပင်ပေါ်သို့ မာလာသည် အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်နေ လေပြီး သူ့လက်တွင်းရှိ မြားဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်လည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အသာကြည့်နေရန် အချက်ပြ လိုက်၏။ သူမ၏ မြားကိုယ်လေးညှို့ ဆွဲပုံသည် သေသပ်လွန်းလှ၏။

“ဝှစ်”

သူမ ပစ်လွှတ်လိုက်သော လေးတံသည် သစ်ပင် ထိပ်ဖျား လောက်ဆီသို့ လေကိုခွင်း၍ တိုးတက်သွားလေ၏။

“ရှလုစ် ဖက်”

“ဘုတ်”

“ဟင်”

“အို”

မြားတံ တန်းလန်းနှင့် ရှဉ့်ငပေါလေး တစ်ကောင် ကျောက် မြောင်အတွင်းသို့ ကျလာတော့၏။

မာလာကို လျှော့တွက်၍ မရပါကလား။

လက်မှန်း တည့်လွန်းလှချေ၏။

ကြွက်လောက်သာသာရှိ ရှဉ့်ငပေါကောင်လေးကို သူမ၏ တံဖြင့် ရအောင် ပစ်နိုင်သည်ဆိုတော့ အံ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့ သည် သူမသည် မြားတန်းလန်းနှင့် ရှဉ့်ငပေါ ကောင်လေးကို ချောက် ကောက်ယူလာချေပြီး...

“အများတော့ မစားလောက်ပါဘူး၊ နို့ပေမင့်လို့ အဖေက ခေါ်ဆိုလျှင် သိပ်ကြိုက်တယ်လေ၊ ရှေ့တစ်ကြောမှ ကျွန်မ ဆိုတို့အတွက် သားကောင် ပစ်ပေးမယ်”

သို့ဆိုသလို သူမက ကြားကြားလေး ပြောလာချေတော့၏။
သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်
ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ရှိပါစေတော့ဗျာ ဆိုသည့်
သဘောဖြင့် ခေါင်းကို ခပ်ညှင်းညှင်း ရမ်းပြလေ၏။

“အဖေ... ရော”

မာလာက သူမ ကောက်ယူလာသော ရှဉ့်ပေါက်ကို အဘိုးအို
သို့ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ အဘိုးအိုသည် သူမ ပေးလာသည့်
ရှဉ့်ပေါက်ကို ထိတ်လန့်တကြားဟန်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်လေပြီး...

“ငါ မကြိုက်ဘူး... မကြိုက်ဘူး”

ဟု ပြောလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် မာလာကို
နားမလည်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

သူမပြောတော့ အဘိုးအိုက ရှဉ့်ပေါက်ဆိုလျှင် ကြိုက်သည်
ဆိုပြီး ယခု ဘယ်လိုကြောင့် အဘိုးအိုက တွင်တွင် ခေါင်းခါ
ငြင်းနေရပါလိမ့်။ ကျွန်တော် အတွေးသံသယကို လင်းမြင့်လှိုင်က
သိလိုက်လေသည်ကြောင့် ထင်၏။

“ကိုကိုကယ်... ကျွန်တော်တို့ကို မသိမသာနဲ့ မာလာက
ပညာပြ ခြိမ်းခြောက်မှု တစ်ခုပဲဗျ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်
သွားရလေ၏။ သို့ကြောင့် ထိုကျောက်မြောင်လေး အဝ, သို့ ရောက်
သည်တွင်...

“ဒီနိုး”

“အို”

မာလာ လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားလျက် ကျွန်တော်
မကျေမနပ် ကြည့်လာချေလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ယမ်းငွေ မပြယ်သေးသော
သေနတ်ကို မြေသို့ စိုက်ချလိုက်လေပြီး ကျွန်တော် ပစ်လိုက်၍
သူမရှေ့ ပြတ်ကျလာသော သားကောင်ကို လှမ်းကောက် ပြလိုက်
လေကာ-

“ချုံပင်ပင် ကိုင်းထက်က မြွေခြောက်ကောင်က ညည်းကို
တိုက်ခဲဖို့ ပါးပျဉ်းထောင်နေလို့ ငါ တားဆီးလိုက်တာပါ။ ညည်းကို
အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေလိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်ကြောင့် မာလာ
က သူမရှေ့ မြေပြင်ပေါ်တွင်ရှိ ခေါင်းပြတ်နေသည့် မြွေခြောက်
ကောင်ကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေလေတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ သဘောပေါက်သွားပြီလား”

သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော်က မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ယူယူ
ချဉ်ရသောစကား ပြောလိုက်၏။

“မြွေခြောက်ကောင်ကိုက်လို့ မသေနိုင်ပါဘူးရှင်၊ မြွေခြောက်
ကောင်တွေ ဆိုတာ အမြဲတမ်း ထောင်မတ်နေကြတာပါရှင်၊
ကျွန်မကို ရန်လိုလို့ ပါးပျဉ်းထောင်နေတာလို့ ရှင် စွပ်စွဲတာဟာ
မမှန်တာက လုပ်လိုက်တာပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မလည်း သဘော
ပေါက်ပါတယ်ရှင်... ဟင်း၊ ဟင်း...”

သို့သာပြောပြီး သူမသည် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်
ပြောပြီး အောက်သို့ စုန်ဆင်းသွားလေတော့၏။

“ဟင်း၊ ဟင်း၊ ဟင်း၊ ဟင်း”

ထင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ် ညှင်းညှင်းလေး ရယ်မောလိုက်
ကျွန်တော့်ပန်းကို ပုတ်လေတော့၏။

“ဖတ် ဖတ် ဖတ် ဖတ်”

ပြီးလေမှ...

“ကိုပိုက်... မာလာကို တပ်လှန်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာ ပေါ့ဗျာ”

လို့ ပြောလာချေတော့၏။

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေသည်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဝံ့ကိုက်မြောင်တွင်း ဝင်လာကြသည်တွင် သူမ၏ မကျေမနပ် တုံ့ပြန်ခြင်းတစ်ခုကို ကြုံလိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ သည်ချောင်းမကြီးအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြရာမှ သူမသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို တစ်ဖက် ချောင်းကမ်းပေါ် လှစ်ခနဲ ပြေးတက်သွားတော့၏။

အဘိုးအိုသည် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ အဘိုးအိုကို ချန်ထားရန် ခဲ့ရလောက်အောင် သူမ ဘာကောင်များ တွေ့သည်ကြောင့် ရုတ်ခြည်း ပြေးလိုက်သွားရပါလိမ့်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ စကား ပြောလာကြသည်ကြောင့် ဘယ်လိုသတ္တဝါကောင်ကို မြင်လိုက် သည်ကြောင့် ပြေးသွားရဟောပါလိမ့် သိလိုလှ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူမ၏ ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ ကြည့်ရင်းမှ သူမသည် ကျွန်တော်တို့အမြင်မှ ပျောက် သွားလေ၏။

ချောင်းကမ်းရှိ ချုံနွယ်ပင်တို့ကြား တိုးဝင်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သူမကို စောင့်ကြည့်နေကြသော် အခိုက် အဘိုးအိုသည် လှစ်ခနဲဆိုသလို ပြေးထွက်သွားတော့

“အဘိုး... အဘိုး... ပြန်လာခဲ့လေ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်တားပေမည် အဘိုးအိုသည် ပြေးသွား နေဆဲဖြစ်သဖြင့်-

“ကိုပိုက်ရေ... မဖြစ်ချေဘူး။ ကျွန်တော် အဘိုးအိုကို ထိုက်ခေါ်ချေဦးမယ်၊ ကိုပိုက် မာလာပြန်အလာကို သည်ကပဲ စောင့်နေချေပေါ့”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အဘိုးအိုနောက် ပြေးလိုက် သွားလေ၏။

ကျွန်တော်အမြင်မှ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် အဘိုးအို ပျောက် သွားသည်တွင် ကျွန်တော်သည် မာလာဝင်သွားသည့် ချုံပုတ် နွယ်ပင်တို့ဘက် လှမ်းကြည့်နေလိုက်ပြန်၏။

အတန်ကြာသည်တိုင် မာလာ ပြန်ရောက်မလာသလို ထင်မြင်လှိုင်နှင့် အဘိုးအိုသည်လည်း ပြန်ရောက်လာခြင်း မရှိလေ သဖြင့် ကျွန်တော်သည် မာလာနောက် လိုက်သွားရန် စဉ်းစားလိုက် တော့၏။ သို့ စဉ်းစားနေဆဲမှာပင်...

“အမယ်လေး”

အလိုလေးဗျာ... မာလာ၏ ထိတ်လန့်တကြား အသံ ကြောင့် အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံနေလေပြီ သိလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း နဂိုကလည်း စဉ်းစားပြီး ဖြစ်သည်နှင့်အတူ ခြည်းဆိုသလို သူမ ပြေးဝင်သွားရာ ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ကြား ပြေးသွားလိုက်တော့၏။

“ဟင်”

ချုံပုတ် နွယ်ပင်၏ တစ်ဖက်တွင် ရှင်းလို့ပါကလာ။ ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ ချုံတောထူထူ ဖြစ်သည်ကြောင့်

တစ်ဖက်သို့ ရောက်ရန် မနည်းကြီး တောတိုးရမည်ဟု ထင်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ချုံပုပ်နွယ် နောက်ကွယ်တွင် ရှင်းလို့နေသည် ဆိုပေမည် သူမကိုတော့ဖြင့် မတွေ့ပါချေ။

သို့ကြောင့် ရှင်းလင်းနေသည့် တောင်ကြောကို ဖြတ်၍ တစ်ဖက်အစပ်ရှိ ပျဉ်ကတိုးတော့ရှိရာသို့ သွားလိုက်၏။

အလေ့ကျပေါက်နေသော ပျဉ်းကတိုးတော ဖြစ်သည် ဆိုငြား စိုက်ခင်းကဲ့သို့ဖြစ်နေ၏။ သက်တမ်း ၃၀ ခန့်ရှိ ပျဉ်းကတိုး တို့ကို စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားခြင်းဟု ထင်ရလေ၏။

မွေတာ မျိုးပွားခြင်းအရ လေလွင့်လာသော အစေ့များမှ ပေါက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ပျဉ်းကတိုးတောအတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဘာရယ်ကြောင့်မသိ အန္တရာယ် အငွေ့အသတ် ကို ရလိုက်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မလုံဖြစ်ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ ပျဉ်ကတိုးတောအတွင်း သတိကြီးစွာ လျှောက်ရင်း မာလာ အရိပ်အယောင်များ တွေ့လေမလား လှည့်ပတ် ရှာမိ၏။ သို့ရှိစဉ်...

“ရှပ် ရှပ် ရှပ် ရှပ် ရှပ်”

ခြေသံ... သစ်ရွက်ခြောက်တို့ပေါ် လျှောက်နေသော ခြေသံ သို့အသံသည် ကျွန်တော့်ကို ချောင်းမြောင်း ခြေရာခံ လိုက်သော ခြေသံဖြစ်ချေ၏။

ဘယ်လို သတ္တဝါကောင်ပါလိမ့်။

သားရဲကောင်များ ဖြစ်နေလေမလား။ သို့ခြေသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် မာလာကို တွေ့ရဖို့အရေးထက် သားကောင်

ဘဝ ရောက်ရလေမည် ဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် လုံခြုံမှုကို ဦးစားပေးလိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်ကို လိုက်ချောင်းမြောင်းနေသည့် ခြေရာရှင် ဘယ်သူဆိုတာ သိဖို့လို၏။ ထိုခြေရာရှင်၏ အလစ်အငိုက် တိုက် ခိုက်လာမှုကို ခုခံ ကာကွယ်ရန် ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို အရံသင့် ပစ်ခတ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ မောင်းတင်ထား လိုက်တော့၏။

“ဒေါင်”

“ဂစ်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်သည် ကပျာကသီပင် မြေပြင်သို့ ဝပ်ချလိုက်၏။

“အား”

ကျွန်တော့် လက်မောင်းရင်းသည် အောင့်တက်သွားလေ၏။ နာနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားကာ သွေးတို့ ယိုစီးကျလာတော့၏။

ကျွန်တော် အနီးကပ် လုပ်ကြံခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှ သေနတ်သည်လည်း မြေပြင်သို့ ကျသွား တော့၏။

ကျွန်တော်၏ သေနတ်မောင်းထိန်း ခလုတ်တင်သံကြောင့် သို့သော် ကျွန်တော့်ကို လက်ဦးမူ ရယူသွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ လက်မောင်းရင်းမှာ နာကြင်နေသည့် ကျွန်တော်သည် ရန်သူ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မည် သိသာနိုင်ရန် အလိုက်သင့် ပက်လက်လှန်လိုက်၏။

ဘယ်သူမှမရှိ၊ မတွေ့။ ကျွန်တော် မြေပြင်မှထရန် ကြိုးစား သော နာကြင်မှုကြောင့် ထ၊မရ ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် ပက်လက်

အနေအထားမှပင် ရန်သူ ရောက်လာနိုး စောင့်ကြည့်နေမိတော့၏။

တရှပ်ရှပ် ခြေသံကြားနေရ၏။ ထိုခြေသံ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်ကို သိလိုက်ရ၏။ သို့ကြောင့် မေ့မျောသွားလေ သည့်ဟန် ဆောင်နေလိုက်တော့သည်။

“ဟင်”

ဘယ်သူများမှတ်... မာလာ ဖြစ်နေပါကလား။

မာလာသည် ကျွန်တော့်ကို အပေါ်စီးမှ ငုံ့ကြည့်နေရင်း ပြီးလာ၏။

“မာလာ... ငါ့ကို ဘယ်သူ မြားတံနဲ့ပစ် လုပ်ကြံသလဲ မသိဘူး”

လို့ အားကိုးတကြီး ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မ သိတယ်”

“နို့ဖြင့် ပြောစမ်းပါ။ ဘယ်သူလဲ”

“ရှင် သိလျှင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ချောင်းမြောင်း လုပ်ကြံတယ် ဆိုတာ အင်မတန် အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်ပေပဲကွာ။ ငါ သူ ဘယ်သူ သိလျှင်ဖြင့် နုတ်နုတ်စင်းပစ်လိုက်မှာပေါ့”

သို့ ကျွန်နုတ်က အားရှိပါးရှိ ပြောလိုက်သည်တွင် မာလာသည် ပြီးလာချေပြန်ပြီး

“ရှင်က သေလူ ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဘယ်လိုလုပ် နုတ်နုတ် စင်းလို့ ရမှာတုန်း။ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော်သည် ယုံပြီးလေး ပြီးလိုက် လေပြီး...

“သည်လက်ကလေး မြားမှန်တာနဲ့ သေလူ ဖြစ်တော့ တဲ့လား... ရယ်ရတယ်ဟေ့”

“ရယ်ရလျှင်ဖြင့်လည်း နဲ့ပဲ ရယ်လိုက်တော့လေ”

“ဘာလို့လဲ”

“ရှင် တော်ကြာနေ လူ့လောကကြီးကနေ ထွက်သွား ရတော့မှာမို့ပေါ့”

“ဘာရယ်... ဘာပြောတယ်”

သူမကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်ရတော့၏။ ကျွန်တော်သည် သူမ ရောက်လာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာ အားရ သွားသည်တော့ဖြင့်အမှန်။ သို့ပေမင့် သူမ ကျွန်တော့်ကို ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်။

“ကဲ... ရှင်ရယ်လေ... ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက် လေ။ ရှင်မရယ်လျှင် ကျွန်မ ရယ်မယ်”

သို့ ဆိုလျက် မာလာသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ အားရ ချမ်းသာ ရယ်မောနေလေတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား ဟား... ဟီးဟီး... ဟားဟား... ဟား ဟား... ဟီး ဟီး ဟီး”

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ သူမ ရူးသွားလေပြီလား။

သူမ၏ရယ်မောသံက အောင်နိုင်သူ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဇင်ယောက်၏ ရယ်မောသံကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် သူမကို ငေးကြောင် ကြည့်လိုသာနေမိ တော့၏။

သို့ရှိစဉ်...

“ကဲ... ရှင်တွက် ကျွန်မ ရယ်ပြီးပြီ”

ဆိုလျက် သူမသည် ကျွန်တော်ရင်ဝ တည့်တည့်သို့ သူမ၏ လေမြားဖြင့် ချိန်လာလေခြင်းကြောင့် အံ့သြမိတော့၏။

“ဟင်”

သူမ ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြောင်နေသည်ဟု ထင်ထားသည်မှာ သူမ၏ မျက်နှာအမူအရာကို မြင်လိုရခြင်းကြောင့် လုံးဝ တက်တက်စင် လွဲနေပြီကောလို့ ထင်လိုက်တော့၏။

သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မုန်းတီး နာကျည်းရိပ်တို့ လွှမ်းနေ၏။

“ရှင့်ကို ကိစ္စဖြစ်ပြီးမှ ဟိုတစ်ယောက်ကို ရှင်းရမယ်”

“ဟာ”

သို့နယ်ပြောရင်း သူမ လက်တွင်းရှိ လေကိုင် လေးကြီးကို လက်တစ်ကမ်း ဆွဲလိုက်ချေတော့၏။

ဘုရားရေ... ကျွန်တော်ရင်အုံသို့ သူမ၏ မြားတံတို့ ပစ်လွှတ်တော့မယ့် သဘောပါကလား။ မာလာ စိတ်တော့ ကောင်းသေးပါရဲ့လား မသိချေ။

“မင်း... မင်း... ဘာလုပ်တာလဲ”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော့်အမေးကို သူမ ပြောလိုဟန်မတူချေ။ သိရှိစဉ်...

“ခွပ်”

“ဟင်”

ကျွန်တော့်ထံ ချိန်ရွယ်ထားသော သူမ၏မြားကိုင်သို့ ခဲထိုး တစ်လုံးသည် အရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်ရိုက်ခတ်လာခြင်းကြောင့် သူမ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတံသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားနှင့် လွဲလျှင် မြေပြင်သို့ စူးနှစ်ဝင်သွားလေတော့၏။

အလိုလေးများ... ကံကောင်းပေလို့ ကျွန်တော့်ကို ဝင်ကူညီတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ သို့တည်းမဟုတ် သူမကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်တာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်ပင် ဂရုမစိုက်နိုင်။ ထိုသူ မည်သူ ဖြစ်သည်ကို သိလိုခြင်းကြောင့် အားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ဘယ်သူများလဲလို့ နက်ကြုတ် ဖြစ်နေလေတော့၏။

နက်ကြုတ်သည် မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ မာလာကို ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ပြီး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလေ၏။ ပြီး လက်ကမ်း ဆွဲထူလေ၏။

သူမသည် နက်ကြုတ်ကို စူးစူးလျှံ ကြည့်နေရင်းမှ တရားရူးပြင့် ဒေါသတွေ ထွက်နေလေတော့၏။

နက်ကြုတ်သည် ဘာသဘောနှင့် သို့လုပ်လာပါလိမ့်။ နက်ကြုတ်ကိုလည်း ယုံ၍ဖြစ်လိမ့်မည် မထင်။ နက်ကြုတ်သည် လူသတ်သမားပေပဲကို။ သို့ပေမင်္ဂလို့ လတ်တလော ကျွန်တော့် အသက်ကို ကယ်လာ လေခြင်းကြောင့် ကျေးဇူးတင်စကားပြောမှ ဖြစ်ချိန်မည် တွက်လိုက်လေပြီး...

“ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ်ဗျာ”

သို့ ကျွန်တော်က နက်ကြုတ်ကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်တွင်-

“မလိုပါဘူး... ရပါတယ်ဗျာ၊ သည်ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ခင်ဗျား ဆီက တစ်စုံတစ်ခု ကျွန်တော် ပြန်တောင်းမှာပါ။ စိတ်ချမ်းသာပါ”

သို့ နက်ကြုတ်က ပြောပြီး ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ခံထားရသည့် မာလာအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်ပြီး...

“မာလာ... ညည်း ဘာလို့ အဲလိုလုပ်တာလဲဟင်၊ ငါ့ကို လိုက်လုပ်ကြတာဆိုတာ သဘာဝ ကျသေးတယ်၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့က အမုန်းတရားတွေ ရှိနေကြတာလေ၊ ခု သည် လူက ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဘာလို့ ညည်းက သတ်ဖြတ်ချင်တာလဲ”

“နင့်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သက်ချင်လို့ပေါ့၊ သည်တွက် သူတို့ကို ငါက လက်ဦးမူရယူ သတ်ဖြတ်ပြီးမှ ဖြစ်မှာလေဟာ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သို့နယ်ပြောပြီး သူမသည် နက်ကြုတ်ကို မနိုးမခန့် ကြည့်နေ လေတော့၏။

“နေဦး... ငါမေးစမ်းဦးမယ်၊ သမီး ခု ဘယ်မှာလဲ”

“အောင်မယ်... နင် ခေါ်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ငါက ဘာလို့ ကလေးမလေးကို ခေါ်ရမှာတုန်း”

“နင် ကလေးကို ချစ်တာမှမဟုတ်တာ၊ လည်ဆွဲပတ္တမြား ကို လိုချင်လို့ မဟုတ်လား”

ဟင်... ပတ္တမြားဆိုပါလား၊ သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ပတ္တမြားသည် သူတို့ပြောသည့် ကလေးမလေးထံတွင် ရှိချိန်မည်။

ဘယ်လောက်ကြီး၍ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိမှန်း သူတို့သာ သိကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ လှေလာ အကဲခတ်နေမိတော့၏။

သို့ရှိစဉ်...

“ဖျောင်း ဖျောင်း ဖျောင်း ဖျောင်း”

သို့ အသံလာရာသို့ သုံးယောက်သား လှည့်ကြည့် လိုက်ကြ၏။ သစ်ပင်ချုံနွယ် သစ်ကုံးတို့ကို တိုးဝှေ့တွန်းလာသံ ဖြစ်၏။ ဘာကောင်ပါလိမ့်...။

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင် ဖြစ်ချေ၏။

သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်လည်း နက်ကြုတ်ကို ချိန်ရွယ် ထားလေ၏။

“အစ်ကို... အစ်ကို... ပစ်... ပစ်... ပစ်ထည့်လိုက်၊ နက်ကြုတ်ကို ပစ်လိုက်”

မာလာက သို့ဆိုသလို ကမန်းကတန်း အော်ဟစ်ပြော လိုက်သည်ကြောင့်...

“ကိုလင်း... မပစ်နဲ့... မပစ်နဲ့၊ မှားကုန်လိမ့်မယ်”

သို့ ကျွန်တော်ကလည်း ကြားဝင် သတိထား ပြောလိုက် တော့မှ...

“ရှင်လူလည်း ဒဏ်ရာရထား... သယ်၊ ကျွန်မလည်း ကြီးနဲ့ ထုပ်ခံထားရတယ်၊ ရှင် ဘာစဉ်းစားဦးမှာလဲ၊ နက်ကြုတ်က သုသတ်သမား”

မာလာက လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှုံ့ဆော်နေပြန်၏။ သို့ပေမင်္ဂ လို့ မာလာ မသိလေခြင်းမှာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်စကားမှ လွဲ၍ မည်သူ့စကားမျှ နားဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကိုပင်။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေကြတာတုန်း”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က အနား ရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်သည်ဆိုပေမင်္ဂ နက်ကြုတ်ကိုတော့ဖြင့် သူ အလစ်မပေးပါချေ။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာတော့ ပြည်ပြည်စုံစုံ ခြောက်ပေဘူးဗျ၊ နို့ပေမင်္ဂလို့ လတ်တလောအခြေအနေ အရ နက်ကြုတ်က ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်လိုက်တာဗျာ ဟောဒီ သောက ကျွန်တော့်အသက်ကို ခြွေဖို့ ကြိုးစားတာဗျ”

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင် တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ အံ့သြနေတော့၏။ သူ အံ့သြမည်ဆိုလျှင်လည်း အံ့သြစရာဖြစ်၏။

မာလာလပြောအရ လူသတ်သမားပါ ဆိုသည့် နက်ကြုတ်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် မားမားမတ် မတ်ရပ်လျက် ရှိချေ၏။ ကျွန်တော်က လက်မောင်းတွင် မြားတန်းလန်း ဒဏ်ရာ နှင့် မာလာသည် ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ခံထားရ၏။ ထိုသည်ကြားမှ ကျွန်တော်က မာလာကို ကျွန်တော်အား လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်သူဟု ပြောလေခြင်းကား လင်းမြင့်လှိုင်အတွက် အံ့သြစရာပင် မဟုတ်ပါ ကလား။

သို့ကြောင့်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်ကို နားမလည် နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်နေလေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင် အဘိုးအိုနောက်သို့ လိုက်သွားစဉ် မာလာ ရုတ်ခြည်း ထွက်ပြေးသွားသည့်နောက် လိုက်သွားသည်တွင်မာလာ ကျွန်တော် ကို မြားဖြင့်ပစ်၍ သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်နေခိုက် နက်ကြုတ် ရောက်လာပြီး ကယ်ပုံအကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြ သည် များကိုလည်း တစ်လုံး တစ်ပါး မဂျန် ပြန်ပြောလိုက် လေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် သဘော ပေါက်သွားလေတော့သည်။

“ကဲ... အမိ၊ မင်း အမှန်အတိုင်းပြောပါ။ မင်း ဘာလို့ ကိုယ့်ကို လုပ်ကြံရတာလဲ”

“ကျွန်မ ပြောပြီးသည့်စကားကို စောက သူပဲ ပြန်ပြော ပြီးပဲရှင်၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ... နက်ကြုတ်ကို လုပ်ကြံချင်လို့ အခွင့် အရေးရခိုက် ရှင်တို့ကိုမိ လုပ်ကြံချင်တာလေ”

“မင်း အတော် မိုက်လုံးကြီးပါကလား။ လူတစ်ယောက် သတ်ဖို့တောင် မဟုတ်ဘူး။ သုံးယောက်ကို သတ်ဖို့တောင် မသတ် စဉ်းစားနေတာကိုး။ အာဂမိန်းမပဲကွ၊ မင်း အတော် သွေးဆာနေ တာကလား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် မာလာသည် ချီတင်ကဲ ရယ်နေလိုက်လေ၏။

“မင်း စိတ်ကော ကောင်းရဲ့လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“စိတ်မမှန်တာက အဖေပါ”

“ဘာကွ... ဘာပြောတယ်၊ မင်းက လူကြီးကို အရူး သို့ ပြောတယ် ဟုတ်လား။ လူကြီးကို စော်ကားတဲ့အတွက် ဆင်း ကံကြီးထိုက်လိမ့်မယ်၊ မင်းဟာ အင်မတန် ကောက်ကျစ် နှင်းလဲပြီး သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စက်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ လောဘ အော တိုက်ပြီး သတ်ချင်ဖြတ်ချင် နေတာကလား”

သို့ နက်ကြုတ်က ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နက်ကြုတ်ကို အံ့သြတကြီး ကြည့်နေ ထိုက်ကြလေပြီး...

“သည်မယ် နက်ကြုတ်... မင်းတို့တွေ ဘာတွေဖြစ်နေ ကြတာလဲ၊ ဘယ်လိုတွေဆိုတာ ရှင်းအောင်ပြောပါလားကွာ၊ နို့မှ ငါတို့ လိမ့်ပတ်လည်ကြမှာပေါ့၊ ခုဟာ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်က အသတ်လည်း ခံရတော့မလို့၊ မင်းတို့ အတ်လမ်း ပြောပြလို့ မရပေဘူးလား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင်...

“သည်ကောင်မကို ဖမ်းမိပြီဆိုတော့ ပြောပြလို့ လာသလေ နဲ့မင်းလို့ ဦးကြီးကော ဘယ်မတုန်း”

သို့ နက်ကြွတ်ကပြောလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ဦးကြီးဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့် သိချင်လေသည်ကြောင့်-

“နီ...နေပါဦး မင်းဦးကြီးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“သူက အဖေလို့ ပြောတဲ့ အဘိုးကြီးပေါ့”

“ဟေ”

“ဟင်”

သို့ဆိုလာလေမှ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်၍ ‘အဘိုးအိုကော’လို့ မေးလိုက်မိလေ၏။

“ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဘိုတဲမှာ သိပ်ထားခဲ့တယ်”

“ဟင်”

သို့မှ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိတော့၏။

“နီမြင့်လည်း ဦးကြီးအတွက် စိတ်ချရပြီ ဆိုပေမင့် သူ့အတွက်...”

သို့ နက်ကြွတ်က ကျွန်တော့်လက်တွင်းမှ ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြောလေမှ ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် ဒဏ်ရာရထားလေမှန်း သတိပြုမိတော့၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဤသို့နယ် ဆိုလိုက်လေပြီး

“သည်လိုလုပ်... ဘိုတဲ ပြန်သွားကြမယ်၊ ကိုပိုက်လက်မောင်းက ဒဏ်ရာကို ဆေးစည်းပြီးလျှင်ဖြင့် ငါတို့ အေးအေးလူလူ စားသောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောလို့ရပြီ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့်...

“ဘာကောင် ရထားလဲ”

လို့ မေးလိုက်၏။

“အဘိုးအိုနောက် လိုက်ရင်း ကျီ(ချေ)တစ်ကောင် ရလို့ အရေခွံဆုပ်၊ အမဲဖျက်၊ မီးကင်ထားခဲ့တယ်လေဗျာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ဘိုတဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

မာလာသည် လမ်းတစ်လျှောက် ကြိုးတုပ်လျက် အနေအထားဖြင့် လိုက်လာရခြင်းကြောင့် ကြိတ်၍ ဒေါသ ထွက်နေလေတော့၏။

ဘိုတဲသို့ ရောက်သည်တွင် အဘိုးအိုသည် ဘိုတဲပေါ်မှ နေ၍ ကျွန်တော်တို့ကို ပြီးချင်စွာ ကြည့်နေလေခြင်းကြောင့် အံ့သြမိတော့လေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ကြိုးများ တုပ်နှောင်ထားခြင်း ခန့်ပါချေ။

ပြီးတော့ ယခင် ကျွန်တော့်တွေ့နေကျ ဂူသွပ်နေပုံ မဟုတ်လေခြင်းအတွက် အံ့သြကြီးခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“ကိုလင်း... ဘာတွေလဲဗျာ... ဘာတွေ သိထားလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါဦးဗျာ”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်နား ကပ်၍ထိုင်ရင်း မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးပြလာချေပြီး...

“အဘိုးအိုက ဂူသွပ်နေဟန် ဆောင်ခဲ့တာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းနဲ့ ပြောပြပြီး မာလာ ဘယ်လိုမိန်းမ ဆိုတာလဲဆို သိပြီးပြီ၊ နီကြောင့် ကိုပိုက်တွက် စိုးရိမ်ပြီး လိုက်ခဲ့တာလဲ”

“ဟင်”

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သာလျှင် ဘာမှမသိသူပါကလား။

“သမီး... ငါ့မြေးလေး ဘယ်မှာတုန်း”

အဘိုးအိုသည် မာလာထံသို့ သွားကာ သို့ မေးလိုက်သည်တွင် မာလာ တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသော်လည်း ကပျာကသီပင် ဖုံးကွယ်လိုက်လေပြီး...

“အဖေ...ဟိုမယ် နက်ကြုတ်လေ... သူ့ကိုမေး။ သမီးလေးကို သူဝှက်ထားတာလေ။ ဟဲ့... နက်ကြုတ်... နင် မှန်မှန်ပြောနော်။ နင့်စကားကို သူတို့တွေက (ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်၏) သာ ယုံချင်ယုံမယ်။ အဖေကတော့ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ မယုံဘူးမှတ်။ ကံ... ပြောလေ သမီးလေး ဘယ်မှာလဲ”

လို့ နက်ကြုတ်ကို ကြည့်၍ ပြောလေ၏။

နက်ကြုတ်သည် ယုံယုံ ပြီးလိုက်လေပြီး...

“ဦးကြီးကို မေးကြည့်လေ”

လို့ အဘိုးအိုကို မေးစေပြပြီး မာလာကို ပြောလိုက်လေ၏။ သည်တွင် မာလာသည် အဘိုးအိုကို ကြည့်၍...

“အဖေ တွေ့တယ်လား။ သည်ကောင် ကလိမ်ကကျစ် သမီးလေး အသက်ရှင်လျက် ရှိကောရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး အဖေရယ်။ ဟင့် ဟင့် ဟင့် ဟင့်... ရွတ် ရွတ်...ဟင့်”

ပြောပြီး ငိုနေလေတော့သည်။

သည်တွင် အဘိုးအိုသည် မာလာကို ပြီးစိစိ မျက်နှာလေးဖြင့် ကြည့်လိုက်လေပြီး...

“သမီး... လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွယ်။ မြေးလေး ဘယ်မှာလဲ သာ ပြောစမ်း။ အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်။ ပြီးတော့ မြေးလေးကို

ပြန်ခေါ်ပေးမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သမီးကို အဖေ သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားပေးမယ်”

“ဟင်”

“အဖေ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

မာလာတစ်ယောက် အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားတော့၏။

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး၊ ငါက မင်းရဲ့ယောက္ခထီးလေ”

“ဟင်”

“ဟာ”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အဘိုးကြီးကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။

“အဖေပြောပုံက သမီးကလဲ ကိုယ့်သမီးကို ပြန်ဒုက္ခပေးတယ်လို့”

သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက် ပြောနေသည်ကို နက်ကြုတ်လွဲ၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် နားမလည်နိုင်အောင် ခြိတ်ချချောတော့၏။

“မင်းသမီးအရင်းဆိုလျှင် မင်း ဘယ်ဒုက္ခပေးပါမလဲ၊ ဒုက္ခပေးလို့လည်း လူကြားမကောင်း သူကြားမကောင်း ဖြစ်ပြီပေါ့။ နာတာရှည် မင်းသမီးအရင်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ မွေးစားသမီးပဲဟာ”

“ဟင်... နို့ဖြင့် နက်ကြုတ်ကျတော့ အဖေက ယုံတယ် သူ့ သူက သမီးကို ဒုက္ခပေးသူ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အဖေ ဘယ်လို အာမခံနိုင်မလဲ”

မာလာက ပြန်ပြောလေသည်တွင်-

“သမီး မသိတာတွေ အများကြီး ရှိနေပါသေးတယ်ကွယ်။ သိတာတွေက သူ့သမီးအရင်းကို သူ ဒုက္ခပေးပါမလား သည်မယ်

သမီး... မင်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းမနေနဲ့၊ ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ တော့၊ ဘယ်မလဲ ငါ့မြေ။ အေး... မင်း နက်ကြုတ်ကို ဘာမှ ချောက်ချဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့၊ ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတော့ မယ်၊ ညည်း သမီးပါဆိုတဲ့ ငါ့မြေရဲ့ အဖေအရင်းက နက်ကြုတ်ပဲ ကွယ်”

“ဟင်”

“ဟာ”

“ရှင်”

လွန်မင်းစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ဇာတ်ရှုပ်ကြီး ပါကလာ။

“ကဲ...မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲ၊ ဘယ်မလဲ မြေးမလေး” အဘိုးအိုက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စကား သိပ်ပြောချင်ပုံ မပေါ်ချေ။ စိတ်မရှည်လေပြီ ဖြစ်တော့၏။

“အဖေရယ် သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အဖေမြေးလေး နှိပ်တယ်”

“နို့ဖြင့် ခုလိုက်ပို့ချေ၊ ခု ခေါ်လာချေ”

“သမီး သည်လိုအခြေအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်မို့ မှာတုန်း”

မာလာက သူ့တွင် ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးတို့ကို ခြေပြောလေသဖြင့်...

“နက်ကြုတ်... မင်း ဖြေပေးလိုက်ချေ”

“တုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးများ ပြယ်သွားသည်နှင့် မာလာသည် လှစ်ခနဲဆိုသလို သူ့အနားတွင်ရှိ အဘိုးအိုကို တွန်းလိုက်လေပြီး ထွက်ပြေးသွားချေတော့၏။

ထင်မှတ်မထားသော လုပ်ရပ် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သူသည် ကျွန်တော်တို့ လိုက်မမီလောက်သည့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်သွားချေပြီဖြစ်တော့၏။

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် လှမ်းပစ်လိုက်လေသည်။

“ဒီနဲ့”

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်သည်ပင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရလေ၏။ မာလာတစ်ယောက် အားသွန် စိုက်ပြေးနေရင်းမှ ဟပ်ထိုးလဲကျ ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

“ကိုလင်း၊ ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့”

သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော်က ဖိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“သေနတ်မှန်သေလည်း အေးတာပဲကွာ၊ မိန်းမကောင်းမှ ဆုတ်တာချည်း။ သူ သေသွားလို့ မင်း ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက လူသတ်သမားပဲ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“မောင်ရင်တို့ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်” “ဟော့ ဟိုကောင်မဆီ သွားကြစို့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မာလာ လဲကျနေရာသို့ သွားသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ရင်တထိတ်ထိတ်။ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ကြောင့် အသေ ပစ်ဖမ်းရတာပါလိမ့်။ စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဆိုချေတော့၏။

“ဟာ”

မှောက်ခုံ လဲနေသော မာလာနား ရောက်သည်တွင် လွန်မင်းစွာ အံ့သြသွားရသလို လင်းမြင့်လှိုင်အတွက် ပူပင်မှုစိတ် အေးသွားရပါချေတော့သည်။

မာလာတွင် မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှ မရှိပါချေ။

သူမကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ခဲ့ရတော့၏။

မာလာသည် လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန် မှန်၍ လဲကျသွားလေခြင်းမဟုတ်။ တောင်လိပ်ကောင်ကို ခလုတ် တိုက်မိ၍ လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ငြိမ်သက်နေခြင်းသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ မေ့မော နေလေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“သူ့ကို သတိရအောင်လုပ်မှ ဖြစ်လို့မို့မယ်၊ နို့မမဟုတ် ငါ့မြေးလေး ဘယ်မှာဆိုတာ သိရလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

သို့နယ် ပြောလာသည့် အဘိုးအိုကို ကရုဏာသက်ရ သည်ကြောင့် မာလာ့ကို သတိရအောင် ဝိုင်းဝန်း ပြုစုလိုက်ကြ တော့၏။

ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့၊ မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် သထုံ ရလာ၏။

“ကဲ... သမီး... ကူလီကူမာ မလုပ်နဲ့တော့၊ မြေးလေးထံ တွေ့ချင်ပြီ၊ စောစောကလို ထွက်ပြေးလိုကတော့ သည်တစ်ခဲ ညှာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သို့ အဘိုးအိုက ပြောလေသည်တွင် မာလာ တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်လေတော့ပြီကို သိလေခြင်းကြောင့်...

“သမီး မှားပါတယ် အဖေရယ်”

ဆိုလျက် အဘိုးအို၏ ခြေအုံကို ခေါင်းဖြင့်အပ်ကာ နင်းခွာ နေလေတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နက်ကြုတ်၊ အဘိုးအိုနှင့် မာလာတို့ ဘာတွေဖြစ်ကြသည်ကို သိလိုလှပေ၏။

သို့ကြောင့် အဘိုးအိုကိုသာလျှင် စေ့စေ့ကြည့်နေမိကြ တော့၏။ အဘိုးအို ဘာပြောလေမည်လဲ စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

“မောင်ရင်တို့ သိပ်သိချင်နေတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြ ပါ့မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ငါ့မြေးလေးကို တွေ့ချင်ပြီကွာ”

သို့ အဘိုးအိုက ပြောပြီး မာလာဘက် လှည့်လိုက်ပြန်ကာ မပြောမဆို ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်လေ၏။

“မင်း ခုမဲ့ ငါ့မြေးဆီ ခေါ်သွားချေတော့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

အဘိုးအို၏ ဒေါသ အတိမ်အနက်ကို သိပြီးဖြစ်ဖွယ် ထင်သည့် မာလာသည် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ဘက်သို့ လည်း လှမ်းကြည့်ချေပြီး...

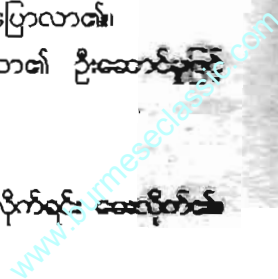
“ကျွန်မ စောကလို လုပ်ရပ်မျိုး မလုပ်တော့ပါဘူးရှင်၊ စိတ်ချပါ”

လို့ တိုးလျှိုး တောင်းပန်စကား ပြောလာ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မာလာ၏ ဦးတော်သို့ ယုံကြည်စရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

“ဘယ်ထိ သွားရမှာတုန်း”

အဘိုးအိုက မာလာနောက်မှ ကပ်လိုက်ရင်း လေလိုက်၏။

“ကြို့ပင်စခန်း”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်ကာ မေးဆတ်လိုက်
၏။ ကြို့ပင်စခန်းဆိုသည် ကျွန်တော် မသိလေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။
လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း ခေါင်းခါပြ၏။

“ရှေ့တစ်မြောင် ဖြတ်ပြီးလျှင် ကြို့ပင်စခန်းပေါ့”

သို့ နက်ကြွတ်က ပြောလေ၏။

နက်ကြွတ် ပြောသလိုပင် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့
တစ်မြောင် ဖြတ်လိုက်ပြီးသည်ခိုက် ကြို့ပင်တို့ မြောက်မြားစွာ
ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော တောင်ကြောသို့ ရောက်လာကြ၏။

ကြို့ပင်တွေ အပေါက်များလေခြင်းကြောင့် ကြို့ပင်စခန်း
ဟု ဆိုလေခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

တကယ်က ကြို့ပင်စခန်းသည် နေချင့်စဖွယ် လုံးဝမကောင်း
ချေ။ ဘယ်လိုကြောင့် ဘယ်လိုလူတွေ သည်နေရာတွင် စခန်းချ
နားနေတတ်ကြလေခြင်းကြောင့် ကြို့ပင်စခန်းရယ် ခေါ်ဝေါ်ကြ
ခြင်းပေလားမသိ။

“ကြို့ပင်စခန်း ရောက်ပြီ၊ ဘယ်မလဲ မြေးလေး”

အဘိုးအိုက မလိုလားဟန်ဖြင့် မာလာကို မေးလေ၏။

“အဖေကလည်း သမီးက အဖေ့မြေးကို ကောင်းကောင်း
မွန်မွန် ထားပါတယ်”

သို့ မာလာ ပြောသလိုပင် ကြို့ပင်စခန်း တောင်ကြော
ပေါ်တွင် နေချင့်စဖွယ် အိမ်လေးတစ်လုံးတွင် ကလေးမလေး
တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကလေးမလေးနှင့်အတူ အသက်အားဖြင့် (၆၀) ဝန်းကျင်
ခန့်ရှိမည့် ကရင်အဘိုးအို လင်မယားလည်း ရှိချေ၏။

“ဟာ... အမေ ပြန်လာပြီ”

ကလေးမလေးသည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသော မာလာ
တို့သာလျှင် မြင်လေခြင်းကြောင့် အော်ဟစ်ပြေးလာရာမှ—

“ဟင်... ဘိုးဘိုး... ဘိုးဘိုးလည်း ပါလာတယ်”

လို့ ဆိုလျက် မာလာကို ပြေးဖက်မည်ပြုနေရာမှ ရုတ်ခြည်း
ဆိုသလို အဘိုးဖြစ်သူထံ ကွေ့ပတ်ပြေးလွှား ဖက်လိုက်ချေလေ
သည်။

“ဘိုးဘိုး... ဘာလို့ မြေးလေးကို ထားသွားရတာတုန်း
မြေးလေး သည်မှာနေရတာ ပျော်ပါတယ်ဆိုပေမင့် ဘိုးဘိုးကို
သတိရနေတာ”

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် အလွမ်းသယ်နေကြသည်ကို ကြည့်
နေရာမှ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
လေပြီ...

“ကိုလင်း... ကလေးမလေး လည်မှာဆွဲထားတဲ့ ပတ္တမြား
ဦးက ကာလပေါက်ဈေး အတော်ကလေးတန်မှာပဲဗျနော်”

လို့ ပြောလိုက်သည်တွင်...

“နို့ကြောင့်လည်း မာလာက လောဘတက်ပြီး သည်
ပတ္တမြားကြီးကို တပ်မက်နေလို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ၊ မလုပ်သင့်
တာတွေ လုပ်နေလို့ ဖြစ်သွားရတာချည်းပေါ့ဗျာ”

လို့ နက်ကြွတ်က ပြောလာချေလေ၏။

“နို့ဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရှင်းအောင် ခြောက်
သောက်”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် အဘိုးအိုက
ဦးဆွားဟန်ကြောင့်...

“ကဲ... မောင်ရင်တို့ သည်မှာပဲ နားကြတော့ပေါ့၊ မြေးတို့
ငါပြန်တွေ့ချင်တော့ မင်းတို့သိချင်တာတွေ ပြောပြရတာပေါ့
ကွာ၊ အေး... နို့ပေမခင်လို့ ရေမိုးချိုး စားသောက်ပြီး အေးအေး
ဆေးဆေး နားနေရင်း ပြောတာပေါ့”

သို့နယ် အဘိုးအိုကပြောပြီး မာလာဘက် ပြန်လှည့်
လိုက်ကာ...

“သမီးမယ် အပြစ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ သိတယ်
နော်”

လို့ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

မာလာက ခေါင်းငုံ့ တိုးညှင်းစွာ ဝန်ခံပြောလေ၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကကော ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ သမီး
တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်း သမားတွေလား”

လို့ အဘိုးအိုက ကရင်မောင်နှံတစ်စုံကို မေးဝေါပြ မေးလိုက်
သည်ကြောင့် မာလာသည် လွန်စွာပင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား
ကာ ကရင်မောင်နှံကို အတော်အားနာစွာဖြင့် -

“ဖထိတို့ သမီးကို အထင်မလွဲပါနဲ့”

လို့ တောင်းပန်စကား ပြောရင်း အဘိုးအိုဘက် ပြန်လှည့်
ကာ -

“ဖထိတို့က ဘာမှသိကြတာမဟုတ်ဘူး၊ အဖေမြေးတွေ
ကို သူတို့က စောင့်ရှောက်ထားကြတာ၊ လူရိုးလူကောင်းတွေ
သည်နေရာမှ ဖထိတို့က တောင်ယာ လာစိုက်နေကြတာပေါ့”

သို့ မာလာက ပြောလေသည်တွင် အဘိုးအိုက အား
အာနာ ဖြစ်သွားကာ -

“မင်းတို့ ငါ့ကို စိတ်မရှိကြနဲ့ကွနော်၊ ငါက ငါ့သမီးကို
မကျေနပ်လို့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ငါ့မြေးလေးကို စောင့်ရှောက်
ထားကြသူတို့ဆိုတော့ ငါ အများကြီး ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ကျေးဇူး
တင်တယ်ကွာ၊ ငါတို့ သည်မှာ တစ်ရက်တည်းမယ်၊ ရမလား”

လို့ အဘိုးအိုက ပြောလိုက်သည်တွင် ကရင်မောင်နှံသည်
မျက်နှာများ ပြုံးရွှင်လာကြကာ...

“တစ်ည မဟုတ်ဘူး၊ တစ်လ တစ်သက် နေလိုရတယ်”

လို့ ပြောလာကြလေ၏။ သည်နောက် ကျွန်တော်တို့သည်
ကရင်မောင်နှံ၏ ခွင့်ပြုချက် ရပြီဖြစ်သည်ကြောင့် ခေတ္တနားနေ
လိုက်ပြီးလျှင် ရေချိုး ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုတဲနောက်ဘက် မြောင်ထဲငွေငွေ ရေရှိသည်ဟု သိရခြင်း
ကြောင့် ထိုမြောင်တွင် ဆင်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ နက်ကြွတ်လည်း ပါချေ၏။

“နက်ကြွတ် ငါတို့ကို ပြောပြလေကွာ”

ကျွန်တော်က ရေအိုင်တွင်း ဆင်းစိမ့်လိုက်ပြီး သို့ မေးလိုက်
၏။ နက်ကြွတ်သည် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်လေပြီး -

“ဦးကြီး (အဘိုးအိုကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၍) ရှင်းပြတာ ပိုကောင်း
သလိမ့်မယ်”

လို့ ပြောလာ၏။ ကျွန်တော်သည် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်
တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်လ
တစ်ကုန်းရှိ မြောင်အတွင်း ရေအိုင်တွင် ဆင်းစိမ့်နေခဲ့ကြ
သလို နက်ကြွတ်သည် ရေစီးအောက်ဘက်ရှိ အိုင်ထဲသို့
သွင်း ရေစိမ့်နေလေတော့၏။

အတန်ကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် မြောင်
အပေါ် ကမ်းပါးယံပေါ်မှ ထိတ်လန့်ဖွယ် မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရ
ခြင်းကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည့် မိန်းမ
တစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် သုံးယောက်သား မြောင်ကမ်း
တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်လိုက်လေရာ မည်သည့်ထူးခြားမှုမျှ
မရှိပါချေ။

“တောခြောက်တာလား”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

“နေ့လယ်ခင်းကြီး ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း”

“နို့ဖြင့် လူတစ်ယောက် (မိန်းမ)ပေါ့။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်
အတွက်ကြောင့် အော်ဟစ်ရတာလဲ၊ မာလာများ ဖြစ်နေလေ
မလား”

သို့တွေးလိုက်မိကြသည်ကြောင့် သုံးယောက်သား ထိုတောင်
ကြောပေါ်သို့ ကပ်ကပ်ကပ်တွယ် တက်သွားကြလေတော့သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်သွားသူသည် လင်းမြင့်လှိုင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်နှင့် နက်ကြုတ်က လင်းမြင့်လှိုင် ရောက်ပြီး
အတန်ကြာလောက်မှ တောင်ကြောပေါ် ရောက်သွားကြလေ၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် လွန်မင်း
စွာ ထိတ်လန့်သွားမိလေသည်။

မာလာတစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ် သည်ရောက်...သို့နယ်
ဖြစ်ရပါလိမ့်။

မာလာတစ်ယောက် မြေပေါ်တွင် ခွေခေါက်နေထေ့င်း
ဘယ်လိုက ဘယ်လို သည်နေရာ ရောက်လာလေပြီး
ဘာဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်လည်း မာလာကို ပျော်
လိုက်၏။

“ဟာ”

မာလာ အသက် မရှိပါတော့ချေ။ သို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်
အနှံ့ ဒဏ်ရာ တွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်ရှာမိ၏။

“ကိုပိုက်... ဒဏ်ရာ ရှာမနေနဲ့၊ ဘာကြောင့် သေတယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တယ်၊ နို့ပေမင့်လို့ ဆရာဝန်
တစ်ယောက်ကသာလျှင် ပိုသေချာအောင် ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အလိုလေးများ လင်းမြင့်လှိုင် စကားက အဆန်းပါကလား။

“နို့ဖြင့် ပြောချေဗျာ... ဘယ်နှ့်ကြောင့် မာလာ ခုလို
ဖြစ်သွားရတာတုန်း”

“သူ လွန်စွာ အရှုပ်ဆိုး အကျည်းတန်တဲ့ သတ္တဝါကောင်ကို
အားပေး လန့်ဖျတ် နှလုံးသွေးရပ် သေသွားတာပေပဲဗျ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“သည်မယ် ကြည့်ချေ... ကိုပိုက်”

လင်းမြင့်လှိုင် ညွှန်ပြသည့် မြေပြင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ကြီးမားလှသော ဝံကောင်ရဲ့ ခြေရာကြီး

ဖြစ်ပါကလား။

“မာလာနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့တာလား၊ ဝံကောင်ကြီးလက်ချက်

မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က အော်ဟစ်
သံသီးလိုက်လေပြီး...

“ထိပ်တိုက် တွေ့တာတော့ မှန်ပေမယ့် ဝံကောင်ကြီးက မာလာကို ဘာမှမလုပ်လိုက်နိုင်ရှာပါဘူး။ မာလာရဲ့ ကြောက်လန့် တကြား အော်ဟစ်သံကို ဝံကောင်ကြီးကလည်း ကြောက်လန့်ပြီး လှည့်ပြေးသွားတာလေ။ အေး... မာလာကတော့ သူ့မလည်း လေးမြား ပါလာပေမယ့် အနီးကပ်ဆုံလိုက်တော့ ထိတ်လန့်ပြီး အော်လိုက်တာပဲဗျ”

“သူ့မိုက်ဇာတ် သူ သိမ်းလိုက်တာပဲလေ”

သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟင်”

“ရသေ့ ဓမ္မပါလ ပါကလား”

“ရသေ့ကြီး ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာပြန်တာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်လေသည်တွင် ရသေ့ဓမ္မပါလ သည် မည်သည့်စကားမျှ ပြောလာခြင်းမရှိလေဘဲ ရုတ်တရက် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို အနုလုပ်ပဋိလုံ ရွတ်ဖတ်လိုက်လေပြီး လက် တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို နောင်ဝေ...ဝေ...ဝေ...လို့ ခြစ် အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်လေ၏။ သည့်နောက် ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တစ်ချက် ဝေကြည့်၍ လှည့်သွားသည်ကြောင့် ရသေ့ဓမ္မပါလ နောက်သို့ မာလာကို ပွေ့ပို့ လိုက်သွားကြတော့၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော့်တို့ စခန်းချနေသော မောင်နှံတို့သို့ သွားလေခြင်းဖြစ်၏။ ကရင်မောင်နှံသည် ကျွန်တော်နှင့် ပါလာသော ရသေ့ဓမ္မပါလကို တွေ့လိုက်သည့်အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြ၏။

ရောက်မဆိုက် ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်သည် အကြောင်းကို ပြောလိုက်လေ၏။

“အေး... ငါလည်း အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားတယ်တာ့။ ငါတို့မြေးအဘိုး အလွမ်းသင့်နေကြတုန်း ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို ထွက်သွားမှန်းကို မသိလိုက်တာပဲကွ”

သို့ အဘိုးအိုက ဝင်ပြောလေ၏။

ဟုတ်လိမ့်မည်။ အဘိုးအိုနှင့်အတူ မြေးမလေးဖြစ်သူသည် ပြန်လည်ဆုံစည်းခဲ့ချိန်က စပြီး ယခုတိုင် ဖက်လှဲတာကင်း ရှိနေကြ ပြီး စကားတွေ ပြောမကုန်ဖြစ်နေကြ၏။ မြေးသည် ဖိုးအေဖြစ်သူ ကို မည်မျှချစ်ခင်ပါသည်ဆိုသော် မိခင်ဖြစ်သူကိုပင် အလေးကရ ထားနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးပင် ရှိလေသည်ပဲ။

“ရသေ့ကြီးရယ်... ကူပါဦး... ငါတို့ကို သူတို့ (ကျွန်တော် တို့ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏) အထင်လွဲနေပြီ”

ကရင်ကြီးက ရသေ့ဓမ္မပါလကို မြင်သည်နှင့် ပြောလေ၏။ သည်တွင် ရသေ့ကြီးက-

“သူတို့က ရသေ့ မိတ်ဆွေတွေပဲကွယ်၊ သည်ကလေး လေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ရသေ့အပ်ထားခဲ့တာ”

“ဟင်... ခို့ဖြင့် မာလာက ချုပ်နှောင်ပြီး သည်မယ် ထားတာ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က အံ့သြတကြီး မေးလိုက်၏။

“အဲလိုပြောလို့လည်း ရတာပေါ့”

“ဗျာ... ရှင်းအောင်ပြောပါလား ရသေ့ကြီးရယ်”

အမှန်တကယ်လည်း ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့သားအဖ မြေးအဘိုးတွေနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှမသိဘဲ မိတ်ဝင်စားဖို့တော့ လွန်မင်းစွာကောင်းလေ၏။

သည်တွင် ရသေ့ဓမ္မပါလက ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်
လှိုင်ကို ကြည့်၍ ပြီးလိုက်ချေပြီး...

“ကိုရိုက်တို့တော့ ရသေ့ပြောမှ သိကြတော့မှာပဲ ဆိုတော့
အင်း... သည်ကလေးမလေးရဲ့ အမေ မိစန်းကြွယ်အကြောင်းက
စပြောမှ ဖြစ်လိမ့်မကွယ်”

အစချီလျက်...

ပေပင်ကုန်းရွာသူ မိစန်းကြွယ်သည် ဦးထွန်းကြွယ်၏
ဒုတိယသမီးဖြစ်၏။ ဦးထွန်းကြွယ်တွင် သားသမီးနှစ်ယောက်ရှိ၏။
သားဖြစ်သူကား မိစန်းကြွယ်၏ အစ်ကိုဖြစ်ချေ၏။ ဦးလွန်းကြွယ်
တွင် ဇနီးတော့ဖြင့် မရှိတော့ပေ။ မိစန်းကြွယ် ငယ်ငယ်ကတည်းက
ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၏။ အဓိကမည်မှာ မိစန်းကြွယ်သည် ဂိုးသည်
အသည်ဟုလည်း ပြောရမည်။ ကြင်နာသနားတတ်သူ ဖြစ်သည်။
သို့ကြောင့်လည်း နက်ကြုတ်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

နက်ကြုတ်သည်လည်း ပေပင်ကုန်းသား ဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့်
လို့ တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်သည်။ ကြုံရာကျပန်း လုပ်စားသူဖြစ်၏။

လူပုံပန်းဆိုးသလောက် သဘောမနော ကောင်းသူဖြစ်၏။
သို့ငြား သူ့ကို မည်သူကမျှ မျက်နှာသာမပေးကြ။

ငွေလေး နှစ်ပဲတစ်ပြားပေး၍ ခိုင်းတတ်ကြ၏။

တစ်ရွာလုံး၏ ခိုင်းဖတ်ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။ သို့ပေမယ့်
ပေပင်ကုန်း တစ်ရွာလုံးတွင် နက်ကြုတ်အပေါ် နားလည်မှုပေးနိုင်
သူ တစ်ယောက်တော့ဖြင့် ရှိချေ၏။

ထိုသူကား မိစန်းကြွယ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ညည်းအေ သည်လိုတစ်ကောင်ကြွက်၊ သည်လို ရုပ်ရည်
မျိုးကိုမှ မျက်နှာသာ ပေးရတယ်လို့”

သူငယ်ချင်းမတွေက ပြောကြ၏။

“မိစန်းကြွယ် နှင့် နက်ကြုတ်ကို ဘာမှ အရေးလုပ်စရာ
မလိုဘူး”

သို့ ဆိုသလို အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း ဆိုလေ၏။

“သည်ကောင်မ နက်ကြုတ်နဲ့ဆို လေပေးပြောင့်ပါ”

“သရဲသဘက်လို အကောင်ကိုများ မိစန်းကြွယ်က သနား
တယ်တဲ့အေ”

သို့ဆိုသလို ပြောကြသည် ဆိုကြသည်ကြားမှ မိစန်းကြွယ်
သည် လူတကာ အနှိမ် နက်ကြုတ်ကို ဖွတ်ကြီး ပေါင်းလိုက်လေ
တော့၏။

“သွား... ငါတို့အိမ်မှာ မနေနဲ့”

အစ်ကိုဖြစ်သူက နှင်ချ၏။

အဖေဖြစ်သူက “သမီးကို ချစ်လှပါသည်ဆိုငြား မျက်နှာချင်း
မဆိုင်၊ စကားပြောဖို့ဆိုသည် ဝေးပါ။

တစ်ရွာလုံးကလည်း မဲ့ရွဲကုန်ကြ၊ ကဲ့ရဲ့ကြတော့၏။

သည်တွင် နက်ကြုတ်သည် မိစန်းကြွယ်ကိုဆွဲ၍ ပေပင်ကုန်း
ရွာမှ ပြေးသွားချေတော့၏။

မိစန်းကြွယ်သည်လည်း နက်ကြုတ်၏လက်ကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်
ထိုက်သွားတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သား၊ ဘဝ ထူထောင်ကြလေသည်။
နာ ပေပင်ကုန်းနှင့် မဝေးလှသော မြရာတောပင် ဖြစ်သည်။

နက်ကြုတ်သည် တောကိုအမှီပြု၍ သစ်ခုတ် ထင်သည်
မခံလိုက်၊ ပျားဖွတ်။

မြရာတောတွင် နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာ ဖြစ်၏။

သည်သို့ဖြင့် မိစန်းကြွယ် သန္ဓေသား လွယ်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။
 “မိစန်းကြွယ် ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းဆို အကြောင်း မဟုတ်
 ပေဘူး။ ရင်သွေးလေးလည်း ရတော့မယ်ဆိုတော့ သည်လို ရှာရှာ
 ဖွေဖွေ စားစားသောက်သောက် နေသွားလို့ မရဘူး”

သို့ နက်ကြုတ်က ဆိုလာတော့၏။
 “သည်တော့ ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ ရွာပြန်ကြမလား”
 “အဲဒါပဲ ကလေးနောင်ရေးအတွက် ငါ စဉ်းစားနေတာ”
 သို့ဆိုသလို နက်ကြုတ် တစ်ယောက် ရင်သွေးလေး
 လှူလောကတွင်း မရောက်ခင်ကတည်းက စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်သလို
 ရင်သွေးလေး မွေးဖွားပြီး နှစ်လလောက်တွင်...

“ငါ စိန်တောင်ဘက် သွားချေဦးမယ်၊ အဲဒီမယ် ပတ္တမြား
 ကြော ရှိတယ်ဆိုပဲ”

သို့ဆိုလျက် နက်ကြုတ် တစ်ယောက် ထွက်သွားထေ
 သည်မှာ ကြာသင့်သည်ထက် ကြာလေပြီဖြစ်သဖြင့် မိစန်းကြွယ်
 တစ်ယောက် ပူပင်လာရပေလေ၏။ သည်ကြား ကျန်းမာရေးက
 ဖောက်ပြန်လာလေသဖြင့် မတတ်သာသည့်အဆုံး ကလေးကို
 လက်ဆွဲ၍ ပေပင်ကုန်း ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

“ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်းကွာ”

မြေးဦးလေးကို မြင်လိုက်သည်တွင် ဦးလွန်းကြွယ် တစ်
 ယောက် ဒေါသတွေ၊ အရှက်တွေ ကွယ်ပျောက်သွားတော့၏။

“အဖေ့ သဘောပါပဲဗျာ”

သို့ဆိုသလို အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း နှစ်ရှည်လများ သွား
 ခဲ့သည့် ညီမဖြစ်သူကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံခဲ့လေ၏။

သို့ငြား မိစန်းကြွယ် တစ်ယောက် နက်ကြုတ်နှင့် ထဲ
 သက်၍ အထင်လွဲခဲ့ချေလေ၏။

သူ့စေတနာ၊ မေတ္တာကို စော်ကားသွားချေပြီဟု ထင်
 လိုက်၏။

နက်ကြုတ်အပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြခဲ့ကြသည့် ပေပင်ကုန်း
 တစ်ရွာလုံး၏ အကြွေးတွေကို သူမ မိစန်းကြွယ်ထံမှ ယူသွားလေ
 ခြင်းဟု တွက်လိုက်ကြလေ၏။

“သို့ကြောင့် မိစန်းကြွယ် ရောဂါအပြင် စိတ်ဖိစီးမှုပါ ပါလေ
 ခြင်းကြောင့် မိသားစုအိမ် ပြန်ရောက်ပြီး မကြာသော ကာလလေး
 မှာပင် လူ့လောကကြီးမှ စွန့်ခွာသွားရလေတော့၏။

● သည်တွင်...

“အဖေ ညီမလေးရဲ့ ရင်သွေး တူမလေးကို ကျွန်တော်
 အားစားမယ် အဖေရာ”

ဆိုလျက် တစ်ရွာသူ ရည်စားရှိငြား ညီမ သံယောဇဉ်
 ကြောင့်ချည်းသာလျှင် မဟုတ်၊ တူမလေးကိုလည်း သံယောဇဉ်
 သွယ်လာနေရသည်ဖြစ်၍ ကလေးနဲ့ပါဆို ကိုလူဖျိုဘဝ ခံယူ
 ဆိုက်လေ၏။ သို့ကိစ္စနှင့်မတ်သက်၍ သူ၏ချစ်သူ တစ်ရွာသူ
 အလာကိုတော့ဖြင့် လုံးဝကြိုတင် သတိပေးခဲ့ခြင်း မရှိပါချေ။
 သို့ကြောင့်လည်း...

ထန်းပင်ကုန်းရွာသူ မာလာ တစ်ယောက် ပေပင်ကုန်း
 သား ဖိုးစန်းကြည်နှင့် အိမ်ထောင်ကျလေသည်တွင် ယောင်
 သတ် ဆံထုံးပါ ဆိုသလို ခင်ပွန်းဖြစ်သူရွာသို့ လိုက်ပါခဲ့တော့၏။

“ဒါ ငါတို့နေအိမ်၊ ဟိုဘေးအိမ်က အဖေအိမ်”

“ဟယ်တော့ အိမ်လေးက ချစ်စရာရယ်”

မာလာ သဘောအကျကြီး ကျသွားတော့၏။ တစ်ဆို
 တစ်အိမ် ထူထောင်ကြပြီဆိုတော့ ဒါကို ပြောတာလေးလား လေး။

ညားကာစလင်မယား အိမ်လေးတစ်လုံးတွင် နှစ်ယောက်
ပျော်ရွှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြရပေရောမည် သူမ တွက်ထား
သောငြား ထိုနေ့ ညနေလေးတွင် သူမအိမ်သို့ အသက်အားဖြင့်
ရှစ်နှစ်ခန့် ရှိမည်ဖြစ်သည့် ကလေးမလေး တစ်ယောက်သည်
အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာချေတော့သဖြင့်...

“သမီး ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲဟင်”

လို့ မာလာက မေးလိုက်လေ၏။

သည်တွင် ကလေးမလေးက “မာလာကို သေသေချာချာ
ကြည့်ပြီး-

“ဒေါ်လေးက ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဖေဖေကော”

လို့ မေးလာလေသဖြင့် မာလာသည် ကလေးမလေး
အိမ်မှား တက်လာသည်။ သို့တည်းမဟုတ် သူမ အဖေဖြစ်သူ
သည် အိမ်လာသည်ထင်၍ မေးလေခြင်း ထင်လိုက်သဖြင့်...

“ဒေါ်လေး သမီးဖေဖေ ဘယ်သူလဲ မသိဘူးကွယ့်၊ သမီး
အိမ်မှားလာသလား။ နို့မဟုတ် သမီးဖေဖေ သည်အိမ် လာတယ်
ထင်လို့ လိုက်ခေါ်တာလား”

လို့ ပြီးရှင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်တွင် ကလေးမလေး၏
လက်ကို ဖမ်းကိုင် ဆုပ်ထားလိုက်လေ၏။

ကလေးမလေးသည် ရုန်းကန်ခြင်းမရှိ။ မာလာကို မျက်
မှောင်ကုတ် ကြည့်လိုက်လေပြီး

“ဒေါ်လေးက ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဖေဖေကော”

ဟု မေးလာပြန်၏။

“ဒေါ်လေးက သည်အိမ်ကပေါ့၊ မင်းဖေဖေ ဘယ်သူလဲ
သည်မလာပါဘူးကွယ့်”

လို့ ပြန်ပြောလိုက်သည်တွင် ကလေးမလေးက မာလာ
ကို သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်လာချေကာ...

“သမီးဖေဖေက ဦးစန်းကြည်”

လို့ ပြောလေသဖြင့် မာလာတစ်ယောက် ခေါင်းနားပန်း
ကြီးသွားရလေ၏။

သို့ပြင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာလည်း ဖြစ်သွားကာ...

“ဘာကွယ့်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ မင်းဖေဖေက
ဦးစန်းကြည်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒေါ်လေးက ဘယ်သူလဲ”

မာလာ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားရတော့၏။

သူ စန်းကြည်ကို ယူခဲ့လေတာ လူပျိုတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်
ယူခဲ့လေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ကလေးနှင့် ဖြစ်နေပါကောလား။

သို့ ဖြစ်ရလေခြင်းကြောင့် မာလာသည် ပို၍သေချာရန်
အလိုငှာ ကလေးမလေးအား-

“နေပါဦး... မင်းအဖေဦးစန်းကြည် ဆိုတာ သည်အိမ်
မှာရှိတာ သေချာရဲ့လားကွယ့်”

သို့ မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဖေကြီးရေ... ဖေကြီး၊ ဖေကြီးရေ... ဖေကြီး”

သည်တစ်ခါ မာလာ၏အဖေကို မမြေလေတော့ အိမ်တွင်း
ခန်းနောက်သို့ လှမ်းကဲကြည့်ကာ အော်ခေါ်နေလေတော့၏။

သူမ ယောက်ျားများ ထွက်လာလေမလား၊ သူမ နှင့်
ထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ကြည့်နေလေစဉ် ဦးစန်းကြည်တစ်ယောက်
အိမ်တွင်းခန်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာတော့၏။

“ဟာ... ဖေကြီး”

“သမီး”

“ဟင်”

လင်တော်မောင် စန်းကြည်နှင့် ကလေးမလေး တကယ့် သားအဖ ဖြစ်နေပါကောလား။ ကလေးမလေးနှင့် စန်းကြည်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ဖက်၍ ငိုပွဲဆင်နေကြ တော့သည်။ သို့ကြောင့် မာလာ တစ်ယောက် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်သွားရတော့၏။

“ကိုစန်းကြည်”

သို့ သူမ အော်ဟစ် ခေါ်လိုက်သည်ကြောင့် စန်းကြည် သည် ပွေ့ဖက်ထားသည့် ကလေးမလေးကို ရင်ခွင်တွင်းမှ ခွာထုတ် လိုက်ပြီး မာလာကို ပြီးစိစိ မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေလေ တော့၏။

“ဒါ... ရှင်သမီးဆို”

မာလာက ဒေါသမျက်နှာလေးဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ”

သို့ စန်းကြည်က ပြောလေခြင်းကြောင့် မာလာတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

ဒေါသတို့ကြားမှ ဝမ်းနည်း၍ ကျလာသည့် မျက်ရည် တို့သည် သူမ၏ရင်ညွန့်သို့တိုင် စီးကျလာချေတော့၏။

မာလာ ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“ရှင်... ရှင် ကျွန်မကို လိမ်ညာယူလာတယ်၊ ရှင်ဟာ ကလေးတစ်ယောက် အဖေရယ်လို့ ဘာလို့ မပြောရတာလဲ၊ ရှင်လာလေ အင်မတန် ယောက်ျားမဆန်တဲ့ သူယုတ်ညံ့တဲ့သူ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ မပေါင်းနိုင်ဘူး၊ ခုပဲ ရွာပြန်မယ်”

သို့ဆိုလျက် မာလာသည် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားမည် ပြော သည်တွင် စန်းကြည်သည် ရှေ့မှ ကာစီးထားလိုက်လေပြီး...

“မင်းပြောတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ ဆိုတာ နှုတ် ငါတယ်၊ နို့ပေမင့်လို့ ငါဟာ လူပျိုစစ်စစ်ပါကွာ၊ မင်းရဲ့ အချစ်ကို ငါ လိမ်ညာယူခဲ့တာ မဟုတ်ရရိုး အမှန်ပါ”

“ကျွန်မကို ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါရှင်”

“သည်ကလေးက ငါ မွေးစားထားတာ”

“သူ့အမေ အဖေက ဘယ်သူလဲ”

“သူ့အမေက ငါနမပဲကွ၊ ငါနမက ဆုံးသွားပြီ”

“နို့ဖြင့် သူ့အဖေကော”

“သူ့အဖေလည်း ဆုံးပြီ”

“ကျွန်မကို ရှင် တစ်ခါမှမပြောခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ရှင့်စကား ယုံရ မာလာ”

“ယုံလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ ဒါ ငါ့မြေးလေးပါ၊ သူ့အေ ငါ့သမီးက သူလေး နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ဆုံးသွားတယ်လေ၊ အောတို့ သားအဖ လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ကလေးပါ တွယ်”

မာလာ အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

စန်းကြည်၏ ဖခင်၊ သူမ ယောက်ျားမကြီးပါကလား၊ သို့ ဆုံးသွားဖြင့် သူမ ယုံရပေမည်။

မာလာ စဉ်းစားလိုက်သည်။ သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် မဆိုဆိုလျှင် အရွယ်လေးက ခပ်ငယ်ငယ်ဆိုပေမင့် ခိုင်းလို့ ပြုတို့ရတော့မည်၊ အသားအတွက် အဖော်ရသေးတော့၏။

သို့အတွက်ကြောင့် သူမ ပြီးလာမိ၏။

နက်ကြွတ်

ကျွန်တော်

သူမအပြီးကြောင့် စန်းကြည်သည် ရင်တွင်း ပေါ်သွားရတော့၏။ သည်သို့ဖြင့် စန်းကြည်နှင့် မာလာတို့၏ သမီးလေး 'စန်းမာလာ' ဖြစ်လာရတော့၏။

သို့ မိသားစုလေး တပျော်တပါး နေခဲ့ကြ၏။ စန်းမာလာလေးသည် အဘိုးနှင့်သာလျှင် အနေများချေတော့၏။ ထိုသည်ကလည်း...

“ငါ့မြေးလေး ငါနဲ့အိပ်ပါစေ၊ ငါ့မြေးလေး ငါထိန်းပါမယ်၊ မင်းတို့လင်မယား လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြစမ်းပါကွာ”

ဆိုလေခြင်းကြောင့် မာလာက -

“သမီးတို့ မွေးစားထားတာလေ၊ အမေနဲ့ အဖေဆီကို သင်းလေးက ညှော်သွားညှော်လာပေါ့၊ အိမ်ခြင်းက ဖင်ချင်းပေါက်နေတာကလား အဖေမယ်၊ သမီးလေးဆီ အချိန်မရွေး လာလည်းရပါတယ်”

သို့ဆိုပြန်တော့ စိုးအေဖြစ်သူသည် သူ့အိမ်လေးနှင့် သူ့ဆိုလေငြား မြေးလေးနှင့်လည်း သားနှင့် ချွေးမ အိမ်တွင်သာ အနေများလေတော့၏။ အနေမများလို့လည်း မဖြစ်၊ သားဖြစ်သူ စန်းကြည် တောတက်လုပ်ငန်းခွင် ဝင်သည်အခါ သုံးလေးရက် အိပ်ပေးရပြန်၏။

သည်သို့ဖြင့် တစ်နေ့ စန်းကြည်တစ်ယောက် အိမ်တိုင်အလို့ငှာ ပျဉ်းမတောသို့ သစ်ခုတ်တက်သွားခဲ့လေ၏။

သို့ တောတက်ခဲ့လေသည့် အခေါက်တွင် ပျဉ်းမတောအတွင်း မမျှော်လင့်သော လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ခဲ့လေတော့၏။ လွန်မင်းစွာလည်း ထိတ်လန့်သွားမိတော့သည်။ ထိုသူကား အခြားမဟုတ်။

ညီမဖြစ်သူကို ကလေး တစ်ယောက်နှင့် ပစ်သွားသည့် နက်ကြွတ်ပင် ဖြစ်ချေလေသည်။

နက်ကြွတ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သူ လွန်မင်းစွာ ဆီထွက်သွား၏။ လက်တွင်းရှိ သစ်ခုတ်ပေါက်စိန်ဖြင့်ပင် ခိုက်ခိုက်ကန်းကန်း ခုတ်သတ်ရန် စဉ်းစားမိလေတော့၏။

သို့ပေမည်...

“အစ်ကိုရာ... ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သင်းလေး ရှိနေပြီဆိုတာနဲ့ သမီးလေးရှေ့ရေးအတွက် ရွာပြန်နေကြဖို့ စဉ်းစားမိတာနဲ့ ရွာမှာ သူတို့သားအမိကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားချင်စောကြောင့် စိန်တောင်ကို သွားခဲ့တယ် အစ်ကိုရာ၊ အဲဒီမယ် ပတ္တမြားကြော ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်လေ၊ ကျွန်တော်လည်း ကံထ, လို ထ, ငြားဆိုပြီး သားမိနစ်ယောက်ကို ထားပြီး စွန့်စွန့်စားစား သွားခဲ့တာလေ၊ အချိန်တော့ ပေးလိုက်ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ကံထခဲ့တယ် အစ်ကိုရာ၊ ငုံးဥအရွယ် လောက်ရှိတဲ့ အရည်အသွေးကောင်း ပတ္တမြားတစ်လုံး ရလိုက်တယ်လေ။

သည်တော့ ကျွန်တော်လည်း အားရဝမ်းသာ စိန်တောင်က ပြန်ခဲ့တာပေါ့၊ နီပေမင်းလို့ အစ်ကိုရယ် ကံဆိုးချင်တော့ တောလမ်း ခုတ်မှာလည်း ငှက်ဖျားက အပျင်းဖျားပြီး မေ့သွားတယ်။

ကံကောင်းတယ် ခေါ်ရမှာပေါ့၊ တောမှီ ရသေ့တစ်ကောင်တွေ့လို့ အဲဒီရသေ့က ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခဲ့တယ်လေ၊ နီပေမင်းရဲ့ ရသေ့ရဲ့ ဆေးကုသခံခဲ့ရတာ လချီကြာခဲ့လေတော့ ကျွန်တော်လည်း ပတ္တမြားကို အားရဝမ်းသာ မိန်းမကိုပေးမယ် ခေါ်ခဲ့တာ နှာရောက်တော့ မိန်းမနဲ့ကလေး မရှိတော့ဘူး အစ်ကိုရာ

သည်တော့ ကျွန်တော် ထူပူသွားတာပဲ။ အစ်ကိုတို့ ပေပင်ကုန်း လာရှာပါသေးတယ်။ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် လာရဲတာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ သည်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံဝံ့ဘူးလေ။ အဝေးက နေပဲ၊ လှမ်းကဲကြည့်ရှာမိတယ်။ ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံစမ်းပါ”

သို့ဆိုလာတော့ ဖိုးစန်းကြည်သည် စဉ်းစားမိ၏။

နက်ကြုတ်ကို သူ့နမ ယူသွားလေခြင်းကြောင့် စိတ်ဆိုးဒေါသ ထွက်ခြင်းသာ ရှိခဲ့၏။ တကယ်တော့ နက်ကြုတ်သည် လူကောင်း သူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။ သူ လိမ်ညာပြောခြင်း မဟုတ်သည်ကိုလည်း သူ လက်ခံချေ၏။

သို့ပေမည်လို့ သူ့မွေးစားသမီးလေး စန်းမာလာကို နက်ကြုတ် ပြန်ခေါ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေမိသည်ကြောင့်-

“နက်ကြုတ်ရာ မင်းပြောတာတွေ ငါ ယုံပါတယ်။ ငါ့နမကတော့ ဆုံးပြီး မင်းသမီးလေးကို ငါတို့ မွေးစားထားတယ်။ ငါ့မလည်း မိန်းမရနေပြီလေ။ ငါ့မိန်းမကလည်း သမီးလေးအရင်းလို ချစ်နေရှာတယ်ကွ။ အဲလိုအချိန်မှာ မင်းက မင်းသမီး ပြန်ခေါ်သွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်...”

လို့သာ ပြောပြီး စကားစကားကို ရပ်လိုက်ကာ နက်ကြုတ်ကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေလိုက်လေ၏။

နက်ကြုတ် တစ်ယောက် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရလေ၏။

ယောက်ဖ စန်းကြည် ဆိုလိုချင်သည့် သဘောကိုလည်း ရိပ်မိလိုက်သည်ကြောင့် သူ ရင်မောသွားရ၏။

ဝမ်းသာခြင်းသည် သူ့ကို ခွင့်လွှတ် နားလည်၍ ဖြစ်၏။

ဝမ်းနည်းခြင်းမှာ ချစ်စနိုး စန်းကြယ် သေဆုံးသွား၍ သိလိုက်ရ၍ဖြစ်၏။

ရင်နာချခြင်းမှာ...

သမီးလေးကို သူ ပြန်ယူ၍ မရနိုင်တော့သည့် အခြေအနေကို သိလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သူ တွေ့ဝေနေစဉ် စန်းကြည်က...

“ခုချိန်မှာ မင်းသမီးလေးကို မင်းက သူ့အဖေပါလို့ ပြောလို့ မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေမှာလေ။ နက်ကြုတ်ရာ မင်း စဉ်းစားစမ်းပါ။ မင်းသမီးလေးကို ငါတို့နဲ့ပဲ ထားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သူ့လေးရဲ့ ဘဝရှေ့ရေး ပြောစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။

သို့ကြောင့် နက်ကြုတ် စဉ်းစားနေလေ၏။

စန်းကြည် ပြောတာ သူ့နားလည်သည်။ လက်ခံလိုသည်။ သို့ပေမင် သမီးလေးကိုလည်း တွေ့လို မြင်လိုပေ၏။

ရင်ခွင်ထဲ ထားချင်လာ၏။ သို့ပေမင် ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကိုသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်သည်ကိုး။

“ငါ့သမီးလေးကို ငါ ပြန်ခေါ်လို့မရလျှင်ဖြင့်လည်း တွေ့ဆွင့်လေးတော့ ပေးပါကွာ”

လို့ နက်ကြုတ် တိုးလျှိုး တောင်းပန်ကြည့်၏။

စန်းကြည်က တွင်တွင်သာ ခေါင်းကို ခါရမ်းထလိုပြီး...

“ငါ ပြောပြီပဲ မဟုတ်လား။ သည်အချိန်မှာ ငါ့အဖေပါလို့ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ငါ့အဖေပေါ် စာနာစိတ်လေး ထားပေးစမ်းပါကွာ”

လို့ စန်းကြည်က ပြောလာတော့ သူ့ကလည်း...

“ငါ အဖေရင်း နေရာကလည်း နေကြဦးလေ၊ စဉ်းစားကြည့်လေ... သည်ကလေးကို ငါက စွန့်ပစ်ခဲ့တာမှ ယဟုတ်တာချည်း၊ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးလိုက်လို့လေ”

သို့ နက်ကြုတ်က ပြောလေသည်တွင် စန်းကြည်သည် စဉ်းစားလိုက်လေပြီး-

“အေးပါကွာ... မင်း ငါ့နမူနာပေါ် ဘယ်လိုချစ်ကြောင်း ကြင်နာ ယူယတယ်ဆိုတာ ငါတို့ ကြားပါတယ်၊ သိပါတယ်၊ နို့ကြောင့်လည်း မြွေဟောတော့ရှာကို လာမနေနှင့်ယုက်တာပေါ့”

“စန်းကြည်ရာ မင်း ငါ့အတွက် တစ်ခုခု စဉ်းစားပေးစမ်းပါ ငါ ကတိပေးပါတယ်ကွာ၊ ငါ့သမီးလေးနဲ့ တွေ့ရလျှင် တော်ပါပြီ တခြား ငါ ဘာမှ မတောင်းဆိုပါဘူး”

သို့ နက်ကြုတ်က တိုးလျှိုး တောင်းပန်လေ၏။

စန်းကြည် ဘယ်လိုပြောရမည်မသိ၊ မာထန်ထန် ပြောလိုက်လျှင်လည်း မဖြစ်၊ စိတ်ခုသွားလျှင် သူ့သမီးကို မဖြစ်မနေ ပြန်တောင်းပေရောမည်။

သို့ဆိုလျှင် နက်ကြုတ်က အဖေရင်း ဆိုတော့ ကျန်ရစ်သူတို့မှာ သူတို့သာလျှင် ဖြစ်လို့သွားနိုင်၏။ သို့ကြောင့် တိုးလျှိုး တောင်းပန်၍သာ နေရပေရောမည်။

သို့ သူ့ဆုံးဖြတ်ရန် ခက်ခဲနေချိန်တွင် နက်ကြုတ်သည်လည်း သူ့သဘောထားတစ်ခုကို ချပြလာလေတော့၏။

“ငါ့သမီးနဲ့ ငါ တူတူနေလို့ရလျှင် ပြီးတာပဲကွာ၊ ငါက သူ့အဖေပါလို့ မပြောနဲ့ဆို မပြောပါဘူးကွာ”

“မင်း တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့”

“နို့ဖြင့်လည်း ပြောကြည့်ပါလေ...၊ ဘယ်လိုချစ်သလဲ ကောင်းမလဲ”

သည်တွင် နက်ကြုတ်က သူ စဉ်းစားရသည့် အစီအစဉ်ကို ပြောလေတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ စန်းကြည်သည် နက်ကြုတ်နှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်လိုက်လေပြီး နက်ကြုတ်ကို ရွာသို့ ခေါ်ခဲ့လေတော့သည်။

စန်းကြည်က အဖေဖြစ်သူ ဦးထွန်းကြွယ်ကို နက်ကြုတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖွင့်ဟပြောကြား တိုင်ပင်လေ၏။

သည်တွင် ဦးထွန်းကြွယ်က လူကြီးပီပီ သမာသမတ် ကျအောင် ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့၏။

“နက်ကြုတ် ပြောတဲ့အတိုင်း အဆင်ပြေလောက်ပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့လို့ သမီးလေးရဲ့ ရှေ့ရေကိုတော့ မင်း ဝံ့ကွက်ရလိမ့်မယ်” လို့တော့ဖြင့် ပြောထား၏။

သည်တွင် မာလာနှင့် နက်ကြုတ် စတင် ဆုံစည်းကြလေတော့သည်။

“အစ်ကိုရယ်...သည်လူကြီးကို အစ်ကိုက ဘာလို ခေါ်လာတာတုန်း၊ သူ့ရှုပ်ချည် ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ကြည့်ပြီး သမီးလေး စန်းမာလာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ရောက်မဆိုက်နေမှာပင် မာလာက ပြောလာသည့်တော့ဆို နက်ကြုတ် ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ရင်နှင့်အောင်ခံစားလိုက်ရ၏။

မာလာပြောသလို သမီးလေး နက်ကြုတ်က သူ့ကိုအကဲအရင်းပါလို့ သိလျှင်တောင်မှ လက်ခံနိုင်ပါလေမလား။

“မာလာရယ်... ဒါ ငါ့အသက်သခင် တော့နေထိုင်တဲ့ နှစ်တာဆိုတယ်၊ စိတ်ရင်းကောင်းတယ်ကွာ သတ္တိလည်း မြဲတယ်”

နို့ကြောင့် အိမ်မှာ ငါ့တွက် ကူဖော်လောင်ဖက်ရ၊ ကျေးဇူးဆပ်ရာ လည်း ကျတာပေါ့ကွာ၊ သူ့မယ် နေစရာအိမ် မရှိဘူးလေ”

“အလိုလေးရှင် ရှင်ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်လိုက်တာတုန်း”

သို့ မာလာက မကျေမနပ်ကြည့် မဲ့ရွဲကာ ပြောလေ၍

“ဟ... ခု အိမ်တိုင်တွေ သွားရတုန်းကလေ၊ အိမ်တိုင် အတွက် သစ်ပင်ကောင်းလိုက်ရာတုန်း မြောင်ကြပ်လေးတစ်ခုမှာ ဝံကောင်နဲ့ တန်းတိုးတာပဲကွာ၊ ထိပ်တိုက်ဆိုတော့ သူလည်း နောက်မလှည့်သာ ငါလည်း နောက်မလှည့်သာ။ အဲဒီအချိန်မှာ နက်ကြုတ် ရောက်လာတယ်လေ၊ ငါ့ကို ကယ်လိုက်လို့ နို့ကြောင့် လည်း မင်းနဲ့ သမီးလေးဆီ ပြန်ရောက်ခဲ့တာပေါ့။ နှင် သူ့ကို အမြန်ကျေးဇူးတင်လိုက်လေ”

သို့ဖြစ်၍ မာလာသည် နက်ကြုတ်ကို ကြောက်ကြောက် လန့်လန့် ရှိသည်လျှင် မဟုတ်၊ ရွံရှာသည့် အကြည့်မျက်နှာ ပေးတို့ကြားမှ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ရလေတော့သည်။

သည်သို့ဖြင့် နက်ကြုတ်တစ်ယောက် စန်းကြည်တို့အိမ် တွင် စာရင်းငှားလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ ကူဖော်လောင်ဖက်လို့ ပြောပြော သို့သဘောဖြင့် နေထိုင်ခွင့် ရသွားလေသည်။

သို့ပေမယ့်လို့ နက်ကြုတ် ထင်ထားသလို သမီးလေးနှင့် လက်ပွန်းတသီး နေထိုင်ခွင့်တော့ဖြင့် မရချေ။ ထိုသည်ကလည်း မာလာကြောင့်ပင် ဖြစ်တော့၏။

“သမီး အဲဒီတစ္ဆေသရဲလို အကောင်နား သိပ်မသွားနဲ့နော်”

“သမီး အဲဒီ တစ္ဆေသရဲလိုအကောင် ကျေးတာ မစားရ ဘူးနော်”

အစရှိသဖြင့် သမီးအနားမှမခွာ၊ တတွတ်တွတ် ပြောဆို ကာဆီးနေခြင်းကြောင့် နက်ကြုတ်သည် သမီးနှင့်နီးလျက် ဝေးနေ ရတော့၏။

ညညဆို တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ငိုမိ၏။

သူ့အဖြစ်ကို သိလေသည့် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးထွန်းကြွယ် က သူ့ကို သနားလာလေခြင်းကြောင့် လူမသိ သူမသိ သားဆက် ကလေးကို ဆက်ဆံလာချေ၏။ သို့ဆိုပေမယ့် နက်ကြုတ် လိုလား သည်မှာ သမီးလေးနှင့် လက်ပွန်းတသီး နေလိုခြင်းဖြစ်တော့၏။

တကယ်တော့ သမီးလေးသည် သူ့အမေ(မွေးစား) မာလာ ဆိုသလို သူ့ကို ရွံရှာပြီး ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိပါချေ။ သူ့အမေ မာလာ လစ်လျှင် မုန့်လေးများ၊ စားစရာလေးများ လာပေးရာ၏။ သူ အလုပ်တွေ ကျုံးလုပ်နေရသည့်အခါ အနားသို့ ရောက် လာလေပြီး-

“ဦးကြီး သိပ်ပင်ပန်းနေမှာပေါ့၊ နားပါဦးလား” လို့ ပြောတတ်၏။

“ဦးကြီး သည်ကနွေ ကြည့်ရတာ နေမကောင်းဘူး ထင် တယ်၊ သွားအိပ်နေပါလား”

စသည်ဖြင့် ပြောတတ်ချေ၏။ လူတစ်ဖက်သားကို ကြည့်ရာ သနားစိတ်သည် သူ့အမေသွေး ပါလေသည်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်။

သို့ကြောင့်လည်း ကွယ်လွန်သွားသည့် သူ့နောက် နှစ် တမ်းတ၊မိလေ၏။

သို့ကြောင့်လည်း သမီးလေးကိုသာ အချိန်ခိုတိုင်း မြှင့် အလွမ်းဖြေနေရ၏။ သို့ နက်ကြုတ်ဘဝထဲ နေထိုင် ခဲ့ပြီးဆိုသော်လည်း တာရှည်မဟုတ်ခဲ့ချေ။

“ကိုစန်းကြည်... ကျွန်မသဘော ပြောရလျှင်ဖြင့်တော့ သမီးလေးနဲ့ နက်ကြုတ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိဖို့မလိုပေဘူး ထင်တယ်။ သူစိမ်းသူရဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ သမီးလေးကို လက်ပွန်း တသီး နေတာ မကြိုက်ဘူး။ နက်ကြုတ်က သူများ ခိုင်းဖတ်လေး ပြီးတော့ ရပ်ကလည်း ဆိုးသေး။ သရဲတစ္ဆေ တစ်ကောင်လိုပဲ။ အဲဒါကိုများ သမီးက မကြောက်မလန့် ရင်းနှီးဆက်ဆံရတယ်လို့ တော်ပြီ ကိုစန်းကြည်။ သည်ကနေ့ကစလို့ သမီးနဲ့ နက်ကြုတ် ရှိမနေစေနဲ့”

သို့ မာလာက ပြောလေသည်ကို နက်ကြုတ် ကြား၏။ သိ၏။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

သူ့သမီးလေးနဲ့ သူ တူတူ တရင်းတနှီးနေခွင့် မရှိနိုင်တော့ ပါကလား။ သို့ဖြစ် လာခြင်းကြောင့် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးထွန်း ကြွယ်နှင့် သမီး၏ရှေ့ရေအတွက် တိုင်ပင်လိုက်ရတော့၏။

“သူ့ရှေ့ရေ ကောင်းစားရေးဟုတ်လား။ ဟား ဟား ဟား မင်း သူ့တွက် ငွေရှာပေါ့”

သို့ ဦးထွန်းကြွယ်က ရရစားစား သူ့ကို အထင်အမြင် သေးစွာ ပြောလာလေ၏။

သည်တွင် သူက သူ့ထံတွင် ရှိသည့် ပတ္တမြားကြိုးကို ထုတ်၍-

“သည်ပတ္တမြားကြိုးက သမီးလေး အတွက်ပဲပေါ့”

လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ဦးထွန်းကြွယ်တစ်ယောက် အံ့အား သင့်သွားလေတော့၏။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

လို့ပင် ဦးထွန်းကြွယ်က မေးရလေတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးလေးကို ပေးမှာပါ။ နီပေမင်းလို့ နက်ကြုတ်သည် သို့နယ်ပြောပြီး စကားကို အဆုံးသတ် လေဘဲ ငေးငိုင်ရှာလေသဖြင့်...”

“ဘာဖြစ်လဲ... ပြောကြည့်လေ”

လို့ စကားအဆုံးသတ်ခိုင်းလေ၏။

“ကျွန်တော်ဟာ သူ့အဖေအရင်းပါ။ နီပေမင်းလို့ သည်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေအမြင်အရ ကျွန်တော်က ရရစားစား အလုပ်သမား လေး တစ်ရွာလုံးရဲ့ ခိုင်းဖတ်လေး သည်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

သို့ နက်ကြုတ် ပြောလေမှ ဦးထွန်းကြွယ် သဘောပေါက် သွားလေတော့၏။ သို့ကြောင့်...

“နီပေမင်းလည်း သည်လိုလုပ်လေ၊ မင်းလည်း ငါ့အပေါ် အမြင်ရှင်းသွားအောင် ငါ့ကိုလည်း ပေးမထားနဲ့၊ မြေးမလေးကို ပေးထားချေ။ ငါတို့က အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ စောင့်ရှောက်ကြ တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ... သမီးလေးကို ဘယ်လိုပေးရမလဲ”

သို့လည်း ဟုတ်တာပဲ။ သူက အများအမြင် ဆွေမတော် မျိုးမတော် ကလေးမလေးကို ဘန်ဖိုးကြီး ပတ္တမြားပေးတယ် ဆိုတော့ ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ၊ ပြီးတော့ သူလိုလူ တစ်ယောက် ဘန်ဖိုးကြီး ပတ္တမြားရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူယုံလေမလဲ ဆိုသည်ကို ဦးထွန်းကြွယ် ရိပ်မိလိုက်၏။ သို့ကြောင့်...

“သည်လိုလုပ်မယ်၊ ငါက သူ့အဘိုးအနေနဲ့ သမီးလေး သည်မှာ ဆွေပေးထားလိုက်မယ်ကွာ” လို့ အကြံပြုလိုက်သည် မှီ နက်ကြုတ်တစ်ယောက် အားရဝမ်းသာ လက်ခံလိုက်တော့၏။

သို့ကြောင့်-

သမီးလေး (၆) နှစ်ပြည့် နေ့ရက်တွင် ဦးထွန်းကြွယ်က ပြေးမလေးကို ပတ္တမြားလက်ဆောင် ပေးလိုက်ချေလေ၏။

“ဟင်”

“အို”

လွန်မင်းစွာ အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားရသူမှာ မာလာ ဖြစ်ချေတော့၏။ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးထွန်းကြွယ်ကိုလည်း တအံ့တသြကြည့်လိုက်ချေ၏။

“အဘသည် ပတ္တမြားကြီးက...”

သို့ မေးလေတော့၏။

“ဒါ အဖေတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် လက်ဆွဲကမ်း ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ ပတ္တမြားပေပဲ။ သည်ကလေးမလေးက ငါ့ရဲ့မြေဦးဆိုတော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေါ့ကွာ”

“ဘိုးဘိုးကြီးကို ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်လေ သမီးလေး”

ကလေးမလေးက တော်တော်... မာလာက ကဲကဲဆိုသကဲ့သို့ ထိုကလေးမလေး မွေးနေ့သည် မာလာ၏ မွေးနေ့အလား ဖြစ်သွားရတော့၏။

အပျော်လွန်သွားသည်မှာ မာလာသာလျှင် ဖြစ်ချေတော့၏။ သည်နောက်ရက်များတွင်-

“သမီးလေး... မေကြီး အလှူသွားစရာ ရှိတယ်”

ဆိုလျက် ပတ္တမြားဆွဲကြိုးကို သူမ ယူသွားတတ်ချေ၏။

“သမီး မေကြီး ဟိုရွာသွားစရာရှိတယ်၊ သမီး ဆွဲကြိုး

ခဏပေးလိုက်ပါဦး”

ဆိုသည်က တစ်ဖုံ။

ပတ္တမြားကြိုးကို မာလာ တစ်ယောက် အာသာငြိမ်းငြိမ်းဆပ်မက်လာလေတော့၏။

သို့ကြောင့်လည်း ဦးထွန်းကြွယ်နှင့် နက်ကြွတ်သည်နက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြရတော့၏။

သို့ဆိုပြန်တော့...

“ကိုစန်းကြည်...ကလေးမယ် ပတ္တမြားကြီးနဲ့ ဟိုအကောင်ကို ကျွန်မ သိပ်မသင်္ကာချင်တော့ဘူး”

“ကိုစန်းကြည်... ဟိုနေ့ကလေ နက်ကြွတ် ကလေးသည်ပင်က ပတ္တမြားကြီးကို အသေအချာ ကိုင်ကြည့်နေလေရဲ့။ သမီးအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်နော်၊ ရှင့်အသက်သခင် ကျေးဇူးဆိုတဲ့ ကျွန်မ မနှစ်မြို့ဘဲ သည်မယ်ထားခဲ့တာ နှစ်ချီနေပြီ၊ အဲသည်ချီနီတုန်းက ပြဿနာ သိပ်မရှိလောက်ဘူးလေ၊ ခု သမီးအတွက် စိုးရိမ်စရာတွေ ဖြစ်နေပြီ”

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြည့်လေ”

သို့ စန်းကြည်က မေးလေသည်တွင်-

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် သမီးလေးအတွက် စိတ်မချကူးကြောင့် နက်ကြွတ်ကို သည်အိမ်မှာ ရှိမနေစေချင်တော့ဘူး”

သို့ စကားကြောင့် စန်းကြည် နက်ကြွတ် မျက်နှာကို အသက်မိတော့၏။ ဒုက္ခပေ...သို့ဆိုလျှင် သားအဖနှစ်ယောက် အနားကြလေပြီပေါ့၊ မဖြစ်ချေ... သူ့ဇနီးစကား ယုံစား၍ ခိုင်တော့ချေ။ သို့ကြောင့်...

“သူ တို့နဲ့နေလာတာက နှစ်ချီပြီပဲကွာ၊ ဘာများ ပြဿနာ ဖြစ်လို့တုန်း၊ သူရှိလို့ ငါ သက်သာနေတာလေ။

ထင်းခွဲရေခပ် သူပဲလုပ်တာ။

တစ်ခြံလုံး မောင်းသင် မြက်ရှင်း သူပဲလုပ်တာ။ ညည်းမြင်နေတာပဲလေ။ အဖေကိုလည်း အဖေရင်း တစ်ယောက်လို့ ပြုစုပေးတဲ့အပြင် သမီးလေးအတွက်လည်း ကစားဖော်ရတယ် ဘာမကောင်းတာ ရှိလို့လဲကွာ”

“ဪ... ပြောပြီးမဟုတ်လား။ သမီးလေးမှာ ဒါ... ဒါရှိနေတယ်လေ။ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးကြီးလဲ ရှင်အသိဆုံးပဲ ရှင်ပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ။ နို့ကြောင့်ပါ ကိုစန်းကြည်ရယ်၊ သမီးလေးအတွက် အန္တရာယ်တောင် မဖြစ်လာဘူး၊ ပြောလိုရမလား ကိုစန်းကြည် အာမခံသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... နို့ပေမယ့်လို့ သူ့ကို ငါတို့အိမ်ထဲ ထွက်သွားပါလို့ ငါ ဘယ်လို ပြောတွက်ပါ့မလဲ”

“အလိုရှင်... ဒါလေးများ ကျွန်မ တာဝန်ယူပါတယ် သူ့အလိုလို မနေချင်ဘူးဆိုပြီး... ထွက်သွားပါလိမ့်မယ်”

မာလာစကားကြောင့် စန်းကြည် မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားရလေ၏။

“မင်း ဘာတွေ လုပ်ဦးမှာလဲကွာ၊ ငါနဲ့ နက်ကြွတ် မျက်နှာပျက်ရလောက်အောင် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ”

သို့ဆိုသလို စန်းကြည်က ပြောလေတော့၏။

“စိတ်ချပါ ကိုစန်းကြည်ရယ်၊ ကျွန်မမယ် အနုနည်းစေ့အများကြီးရှိပါတယ်”

မာလာက သို့ဆိုလျက် နိစ္စရှင်ဆိုသလို နက်ကြွတ်ကို အပြစ်တွေရှာလေ၏။

သို့ဆိုတော့ နက်ကြွတ် သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ ဖြစ်၏။

သို့ပေမယ့် ကိစ္စမရှိချေပြီ။ နက်ကြွတ်သည် သမီးလေးနှင့် တူတူ နီးနီးကပ်ကပ် နေရမည့်အရေးသာလျှင် ခေါင်းထဲထားခဲ့ ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် သမီးလေးနှင့် ယခင်ကထက် ပိုရင်းရင်းနီးနီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလိုက်ချေတော့၏။

သို့ ဆိုပြန်တော့လည်း...

“ဟဲ့... နက်ကြွတ်၊ သမီးလေးနဲ့ နင် အနေများတယ်နော်၊ သမီးလေး လည်မှာဆွဲထားတဲ့ ပတ္တမြား၊ ဘယ်လောက်တန်တယ်မှတ်လဲ၊ အေး... သမီး လည်ဆွဲပတ္တမြား ပျောက်လို့ကတော့ နင်ပဲဖြစ်မှာပဲ၊ သည်လည်ဆွဲပတ္တမြားရဲ့ တန်ဖိုးကို နင် လူ့ဘဝ ဆယ်သက်ပြန်ဖြစ်လည်း သည်လိုအခြေ အနေမျိုးနဲ့ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်ရှာမရနိုင်ဘူးဆိုတာ နင် မှတ်ထားစမ်းပါ”

သို့ဆိုသလို မာလာသည် လူကြားသူကြား အော်ဟစ် ပြောလာချေလေသဖြင့် နက်ကြွတ်တစ်ယောက် ဒေါသ ထွက်သွားမိတော့၏။

သို့ကြောင့် သည်ပတ္တမြား၊ သူ့ပတ္တမြား။ သည်ကလေးကို သူ့ကလေးဆိုတာ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ယောက်ျားထီး ဖြစ်သူနှင့် ဒဿက်ဖြစ်သူတို့ကို ပေးထားသည့် ကတိ မဖျက်လိုသည်ကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရတော့၏။

ထိုသည်ကား မာလာ၏ အကွက်ချ တိုက်ကွက် ဖြစ်ချေ၏။ နောက်နေ့တွင် သမီးလေး ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတော့၏။

“နက်ကြွတ်... နက်ကြွတ်ပဲ ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်သမီးလေးတို့ ခေါ်သွားတာဖြစ်မယ်”

သို့ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ လုပ်လာလေတော့၏။

နက်ကြုတ်သည်ပင် စဉ်းစားမရ ဖြစ်ရသလို ဦးထွန်းကြွယ် နှင့် ဖိုးစန်းကြည်သည်လည်း စဉ်းစားမရ ဖြစ်ရလေ၏။

မြေးမလေးကို ချစ်လွန်းသော အတိုးတစ်ယောက် ဆင်းရဲ ခြင်းများစွာ ဖြစ်ရလေတော့၏။

မဖြစ်ချေပြီ... နက်ကြုတ်သည်လည်း သမီးလေးတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြင့် ရှာပုံတော် ထွက်ခဲ့ရလေ၏။

ထိုသည်ကား မာလာအတွက် အခွင့်ကောင်းဖြစ်ချေလေ၏။

“တွေ့တယ်လား ကိုစန်းကြည်၊ နက်ကြုတ် မရှိတော့ဘူး။ သမီးလေးကို သူ ခေါ်သွားတာမဟုတ်လို့ ဘယ်သူ ဖြစ်မှာတုန်း အမလေးတော်... သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစား။ ကျေးဇူးရှင် ကို ကျေးအွတ်သူပါပဲကလား။ နို့ကြောင့် ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောပြော နေတာ၊ အလကား ကျက်သရေ မရှိတဲ့ကောင်”

သို့ ဆိုလေတော့...

စန်းကြည်လည်း စဉ်းစားကြည့်မိ၏။

ဦးထွန်းကြွယ်သည်လည်း စဉ်းစားကြည့်မိ၏။

နက်ကြုတ်တစ်ကောင် သူတို့ကို အယုံသွင်းပြီး မြေးမလေး နှင့် ရင်းနှီး ချစ်ခင်မှုယူပြီး ခေါ်သွားခြင်းများလေလား။ သို့ဆို လျှင်ဖြင့်...

ကျောချမှ ဓားပြမှန်း သိကြရလေပြီပေါ့။

“တောက်... မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ကောင်၊ ရုပ်နဲ့ လိုက်အောင် ကို မိုက်ရိုင်း ယုတ်မာသူပါကလား”

တကယ်တော့ နက်ကြုတ်တစ်ယောက် သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါချေ။

ကလေးမလေး ပျောက်ဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နက်ကြုတ် တစ်ယောက် အားလုံးထက် ပိုခံစားနေရသူ ဖြစ်တော့၏။

သို့ကြောင့် နက်ကြုတ်သည် ဘယ်လူတွေ ဘာပြောချင် သူ့ကို ဘာ ဘယ်လိုထင်ထင် အလေးဂရု မခိုက်ချေပြီ။ ဘယ်လေး ကိုသာ လိုက်ရှာလေတော့၏။

ပေပင်ကုန်းရွာ၏ လမိုက်ညတစ်ညတွင် ရွာပြင်သို့ မှောင်ဆို ခို၍ လူတစ်ယောက် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုလူ့လက်ထဲတွင်မတော့ မီးတိုင်ခွက်ပါချေ၏။ သည်ပြင် လေးမြားလည်း ပါချေ၏။

ထိုသည်ကို တစ်ရွာလုံး မသိကြချေ။ သို့ပေမင်္ဂလို့ ရှေ့မှ လူတစ်ယောက် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရွာမှထွက်သွားသလို ထိုသူနောက်မှလည်း လူတစ်ယောက် ချောင်းမြောင်း လိုက်သွားသည်လည်းရှိချေ၏။

ရွာပြင်သို့ ရောက်... ကွင်းဖြတ်လမ်းတွင်မတော့ အဝေးက ကြည့်မိကြသူရှိလျှင် ထိုလူနှစ်ယောက်၏ သဏ္ဌာန်ကို ပြောပြနိုင်လောက်ပေ၏။

ရှေ့မှသွားသူသည် မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးနောက် အတော်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်သွားသူသည် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။ လမိုက်ည ရွာမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထွက်သွားကြ ခြင်းသည် လူကောင်းများတော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်။

ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ ခိုးရာ လိုက်သွားကြသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

သို့ဆိုပါက သည်လို ရှေ့နောက် လှမ်းလှမ်းသွားဆွဲထား လက်ဆွဲပြီး တူယဉ်သွားကြတော့မပေါ့။

သို့ဖြင့် ကွင်းကိုကျော်၍ တောစပ်တွင်း ရောက်သွားကြ
တော့၏။

တောစပ်အတိုင်း လျှောက်သွားကြရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်း
အရောက်တွင်မတော့ ရှေ့မှ သွားနေသော အမျိုးသမီးသည်
နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူမစိတ်တွင် သူ့နောက် လူတစ်ယောက် လိုက်လာသည်
ကို တိတိကျကျ သိရလေခြင်းတော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ သူ့စိတ် သူ
မလုံ၍ လှည့်ကြည့်မိခြင်းလောက်သာ ဖြစ်ခြံမည်။

သို့ သူမ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လေသည်နှင့် သူမနောက်
လိုက်လာသော နောက်မှလူသည် သတိအမြဲမပြတ် ရှိလေသူ
ဖြစ်ခြံမည်။ သူမ မမြင်ကွယ်ရာသို့ တိုးလျှိုး ကွယ်ပုန်းလိုက်ပြီး
ဖြစ်တော့၏။

သူမသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်၍ မည်သည့် လူရိပ်
လူယောင်မျှ မမြင်လေခြင်းကြောင့် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သွားလမ်းမှ
ဖယ်၍ နံဘေး ချုံပုတ်ပင်အတွင်း တိုးဝှေ့ဝင်သွားလေတော့၏။

“ဪ... သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက် နေရာပါကလား”

သို့ ဆိုသလို နောက်မှလိုက်လာသူက သို့ ရေရွတ်လိုက်
လေပြီး သူမ တိုးဝှေ့ဝင်သွားသည့် ချုံပုတ်ပင်ကြီးတွင်း လိုက်တိုး
ဝင်သွားလေ၏။

အလိုလေးဗျာ... အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့၏။ သည်
တောလမ်းသည် ရွာသူရွာသားတို့ သွားလာနေကျလမ်း ဖြစ်၏။
သို့ပေမည် ယခု ချုံပုတ်ပင်နောက်ကွယ်တွင်ရှိလမ်းသည် မည်သူမျှ
မသိနိုင်သော လမ်းဖြစ်ချေလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့လုပ်ရပ်မှာ သူမကို မျက်ခြေ မပြတ်
မှီပင် ဖြစ်ချေလေ၏။

သူမသည် ရှေ့သို့ သွက်လက်စွာ သွားနေလေ၏။ သူမ
အပြင် သူမသည် လမ်းပေါ်ရောက်လာသည်တွင် သူမအတွက်
မည်သည့် နောင်ယုက်မည့်သူ မရှိနိုင်ဟု ထင်ထားလေခြင်းကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ သူမ နောက်တွင် လူတစ်ယောက် ပါလာ
သည်ကို မသိရှာချေ။

သို့ သူမ လျှောက်ခဲ့ရာမှ ချုံပုတ် နွယ်ပင်တို့ကြားမှ
ဆဲတစ်လုံးကို ရောက်လာခဲ့တော့၏။

သူမ မေးသံကြောင့် တဲတွင်းမှ ကရင်ကြီး တစ်ယောက်
ထွက်လာတော့၏။

“ဟဲ့... မာလာ၊ အချိန်မတော်ကြီး လာရတယ်လို့ဟာ”

“ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ပေါ့”

“နို့ဖြင့် ပြောလေ...”

တဲအိမ်တွင်းမှ ကရင်မကြီးတစ်ယောက်ပါ ထွက်လာကာ
ပြော၏။

“ဒါတွေထားဦး... သမီးကော”

“အိပ်နေတယ်လေ”

“ရှင်တို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်၊ နက်ဖြန်ကစပြီး သည်ကနေ
သွားကြမယ်”

“သည်နေရာက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကရင်မကြီးက မေးလေ၏။

www.burmeseclassic.com

“သည်နေရာက ရွာနဲ့နီးတယ်လေ”

“နို့ဖြင့် ဘယ်ပြောင်းမလဲ”

သို့ ကရင်ကြီးက မေးလေ၏။ သူမသည် ကရင်ကြီး နား ကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်လေတော့၏။

ဘယ်ကို ပြောင်းကြမည်ကိုတော့ဖြင့် နောက်မှ လိုက် ချောင်းမြောင်းသူ မကြားလိုက်ချေ။

သို့ပေမင့် ထိုသူသည်...

“ဝါ သည်ကနေ စောင့်ကြည့်နေလျှင် ရတာပဲ”

တွက်လျက် ပြီးရှင်သွားတော့၏။

သူ တွက်ထားသည်မှာ လွဲချော်မှု မရှိနိုင်ပါချေ။ သို့ကြောင့် ထိုသူသည် ထိုတံအိမ်တွင်း လိုက်မသွားလေဘဲ နီးရာသစ်တစ်ပင် ပေါ် တက်လိုက်လေတော့သည်။

သို့ပေမင့်လို့ ထိုသူသည် နောက်နေ့နံနက်တွင် သူမတို့ထံ ‘မတွေ့လိုက်ရပါတော့ချေ။

သူ တွက်ထားသည်မှာ နောက်နေ့မနက်မှ သူမတို့ ထိုတံအိမ် ထွက်ခွာကြလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် သူ နောက်ယောင်ခံ လိုက်နိုင် ပေလိမ့်မည်။

ယခု သို့ မဟုတ်ပါချေ။ ညဉ့်ဦးယံကတည်းက ထွက်သွား ကြလေပြီ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုသူ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် တက်အိပ်ခဲ့သည့် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်တော့၏။

သည့်နောက် ထိုသူသည် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် သူမတို့ သွားနိုင် လောက်သည့် နေရာကို မှန်း၍ တောတိုးခဲ့သည်တွင် ဝက်ပါတိုင်း ရောက်နေသူကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရတော့၏။

သူ လမ်းစ၊ပျောက်သွားချေပြီ ဖြစ်သည်။

သည်ကြား သူ့တွင် အစာကလည်းမရှိ၊ အားပြတ်လို့ပင် လာချေတော့၏။

လင်းတွင်တွေ့သည့် ချောင်းမြောင်းတို့မှ ရေကိုသာ သောက် နေရလေ၏။ ကြာလာတော့ အားပြတ်လျက် ဖြစ်လာတော့၏။

ထိုသည်ကြားမှ ထိုသူသည် အစာ ရေဆာပြတ် အားပြတ် လဲကျသွားတော့သည်။

သူ သတိရလာသည်တွင် တဲတစ်လုံးပေါ် ရောက်နေ၏။

“မောင်ရင် အားပြတ်နေတာတွေ့လို့ ကျောင်းသစ်မီးကို ခေါ်လာတာ၊ ခု သတိရပြီဆိုတော့ အစာ စားလိုက်လေ၊ အစာ ဝင်လျှင် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပေါ့”

သို့အသံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ရသေ့တစ်ပါး ပါကလား။ သို့ကြောင့် လက်အုပ်ချီလိုက်၏။

ရသေ့ကြောင့် သူ အသက်ရှင်ခဲ့ရ၏။ သို့ကြောင့်လည်း သူ့အကြောင်းတွေကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ရသေ့ကြီးကို ပြောပြ လိုက်၏။

သည်တွင် ရသေ့ကပြီး၍ ကြည့်နေလေပြီး သူ နားမလည် သည့် ဘုရားစာကို ရွတ်ဖတ်လိုက်လေပြီး လက်တွင်းရှိ ကြေးစည် လေးကို နောင်ဝေဝေ...ဝေ...လို့ မြည်အောင် ထုလိုက်လေ တော့၏။

ထိုသူ စိတ်လန်းဆန်းသွားတော့၏။

ထိုသူကား အခြားမဟုတ် နက်ကြွယ်ဖြစ်ပေသည်။

“ကဲ... ရသေ့ကြီး၊ ကျွန်တော် ရသေ့ကြီးကို အများကြီး ကျေနပ်တယ်တယ်၊ ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ရှာရဦးမယ်၊ နို့ကြောင့် ဟိုကောင်မ မလာနောက် လိုက်ရပေဦးမယ်”

လို့ ရသေ့ကြီးကို ပြော၍ ဦးချလိုက်သည်တွင် “မောင်ရင် ဘယ်မှသွားစရာမလိုပါဘူး၊ သူတို့သွားကြတာ ကြိုပင်စခန်းပေမကွ”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ်”

“မင်း၊ လိုက်စရာ မလိုပါဘူး။ အဲဒီမယ် ငါ့ဒကာရင်း တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ကရင်ကြီးပဲ... မင်းမြောတဲ့ မာလာက သူတို့ဆီပဲသွားမှာပါ။ မင်းသမီးလေးကို ကရင်ကြီးတွေဆီမှာ အပ်ဖို့ လည်း ရှိတယ်၊ သည်တော့ဖြင့် မင်း စိတ်ချလက်ချနေလို့ရတယ်၊ ကရင်ကြီး လင်မယားက လူရိုးတွေပါကွ၊ မင်းသမီးကို သူတို့ အသေအချာ စောင့်ရှောက်ကြမှာပါ။ မင်းပြောတဲ့ မာလာက မင်းပြောတဲ့အရ ပတ္တမြားကြီးကို မက်တာတော့ မှန်တယ်၊ နို့ပေမင့် လို့ ကလေးမလေးကိုတော့ ဒုက္ခပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းသာ ဟန်မပျက် ရွာပြန်သွားပါ။ မင်းပြောတဲ့ မာလာဆိုတဲ့ မိန်းမကို လူပုံအလယ်မှာ သူ့လုပ်ရပ်တွေကို ဖော်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေ တော့ကွာ”

သို့ ရသေ့ကြီး ပြောလိုက်သည်တွင် နက်ကြွတ်တစ်ယောက် သဘော ပေါက်သွားလေတော့သည်။ ရသေ့ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ရွာသို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ပြန်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ရွာရောက်သည်တွင် ယောက်ဖဖြစ်သူကို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး သွားတွေ၍ ရသေ့ကြီးနှင့်ဆုံခဲ့ပုံ၊ မာလာနောက် နောက်ယောင်ခံ လိုက်ရင်း အဖြစ်မှန် သိရပုံတို့ကို ပြောပြလေတော့၏။

သည်တွင် စန်းကြည် တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ဒေါသ ထွက်သွားလေတော့၏။ သို့ရှိစဉ် စန်းကြည် ဂိုရာသို့ တလာ ဘက်လာလေသည်။

နက်ကြွတ်သည် မာလာ မမြင်ကွယ်ရာတွင် ဝန်ကွယ် နေလိုက်တော့၏။

မာလာ အကြောင်း နက်ကြွတ် ပြောပြ၍ ဒေါသဝန်ကွယ်နေ သော စန်းကြည်သည်...

“မင်း... သမီးလေးကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားလဲ” လို့ တည့်တိုးကြီး မေးလိုက်လေတော့၏။

မာလာက ငြင်းသေး၏။

စန်းကြည်က အခိုင်အမာ ပြောသွား၏။

ကြာလာသည်တွင် မာလာထံမှ ဝန်ခံစကား ထွက်မလာ လေသဖြင့် စိတ်ဆတ်သော စန်းကြည်သည် မာလာကို သူ၏ ထက်ဝါးကြမ်းကြီးဖြင့် လွှဲလိုက်ပေတော့၏။

“ဖြန်း”

“ဟင်”

“ရှင်... ရှင်... ကျွန်မကို ရိုက်တယ်လား”

တစ်ခါဖူးမျှ ရိုက်နက်ခြင်း မခံရဘူးသော မာလာသည် မိန်းမကြမ်း တစ်ယောက်ပီပီ အမျက်ဒေါသ ထွက်လာရသည် ကြောင့် လက်တွင်းရှိ လေးမြားဖြင့် ချိန်ရွယ် ပစ်လိုက်လေ တော့၏။

“စွပ်”

“ဟင်”

မာလာသည် သွေးအေးအေး မိန်းမတစ်ယောက် ငြိမ်ချေ၏။

စန်းကြည်၏ ရင်ညွန့်မှ မြားတံကို ဆွဲနုတ်လိုက်လေ၏။
“မင်း မိန်းမယုတ်ပေပဲ”

သို့ အသံနှင့် အတူ သူမထံ လျှောက်လာနေသည့် နက်ကြွတ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မာလာသည် လျှပ်တစ်ပြစ် ဆိုသလို သွေးစွန်းပြီး မြားတံနှင့်ပင် နက်ကြွတ်ကို လှမ်းချီ လိုက်တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ နက်ကြွတ်သည် သူမနှင့် ယှဉ်မဖြစ်လိုသည့် ကြောင့် သူသေသွားလျှင် သမီးလေး လောကကြီးအလယ်တွင် မိန်းမယုတ်နှင့် တူတူနေ နေရမည်ကို မလိုလားလေသဖြင့် ထိုနေရာမှ ပြေးသွားခဲ့လေတော့သည်။

“ဝှစ်”

သို့သော်မှ မြားတံသည် သူ၏ လက်ပြင်သို့ လာရောက် ထိမှန်လေသေးတော့၏။

တော်သေးရဲ့ မြားတံတွင် အဆိပ် လူးမထားပေဘဲ နက်ကြွတ် ပြေးထွက်ခဲ့သည်မှာ ရသေ့ကြီးထံသို့သာ ဖြစ်သေး၏။

ရသေ့ကြီးသည်လည်း နက်ကြွတ်၏ မြားစူးဒဏ်ရာကို ကုသပေးရပြန်၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရသေ့ ဓမ္မပါဏာ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့် လိုက်မိကြတော့၏။

“မာလာက အတော်ဆိုးတဲ့ မိန်းမပဲဗျနော်”

“နို့... အဘိုးက မာလာအကြောင်းတွေ ဘယ်တုန်းက သိလိုက်လို့ မာလာအမြင်မှာ သူ့ရဲ့တစ်ယောက်လို နေရတာတုန်း လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ဟ... ရှင်းရှင်းလေးပါကွာ၊ နက်ကြွတ်က သူ့အပေ အရင်းလေး ပြီးတော့ ပတ္တမြားကြီးက နက်ကြွတ် ပစ္စည်းလေး ထဲထဲမတော့ ငါလည်း နက်ကြွတ်က ငါတို့ကို အယုံသွင်းပြီး သူ့သမီးကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ခေါ်ထုတ်သွားတယ်လို့ ထင်ထား ကြတာလေ။

အေး... ငါ့သား မြားစူးဒဏ်ရာနဲ့ သေသွားတာ သိတော့ ခါ မာလာလက်ချက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိလိုက်တော့ကာ နက်ကြွတ်လည်း အန္တရာယ်ပြုလာနိုင်တယ်ဆိုတာ သိတော့ ငါ မာလာနဲ့ မိတ်ပြိုင် မပြောတော့ဘဲ ငါ့မြေးလေး ဘယ်မှာရှိနေ တယ်ဆိုတာ သိရဖို့ သူ့ရူးတစ်ယောက်လို နေပြီး မာလာ အခြေအနေကို အတဲခတ် စုံစမ်းတာ အကောင်းဆုံးလို့ တွက်ပြီး နေလိုက်ရတာ ဆိုကွာ”

သို့ အဘိုးအို ပြောလေမှ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် သည် စိတ်စင်စားစရာကောင်းသည့် ဇာတ်လမ်းကြီးကို ရှင်းရှင်း လင်းလင်း သိလိုက်ရပေတော့သည်။

ကိုဝိုက်

၄-၈-၂၀၀၆

4:05-PM